

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 50

Ple del Parlament

Sessió 25, tercera i darrera reunió, dijous 24 de febrer de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus 302-00094/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cànon de residus 302-00098/13	14
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 302-00095/13	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica 302-00101/13	34
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern 302-00096/13	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (conti- nuació) 302-00094/13	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cànon de residus (continuació) 302-00098/13	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 (continuació) 302-00094/13	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica (continuació) 302-00101/13	54
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern (con- tinuació) 302-00096/13	54
Declaració sobre l'agressió de la Federació Russa a la República d'Ucraïna	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques 302-00097/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa eco- nòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral 302-00099/13	68

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge	78
302-00100/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca	88
302-00102/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques (continuació)	99
302-00097/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral (continuació)	101
302-00099/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge (continuació)	102
302-00100/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca (continuació)	102
302-00102/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 25.3

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència i la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió, tot i que avui ens hem despertat amb una pèssima notícia. Aquesta matinada s'ha produït una acció militar de Rússia que podria ser l'inici d'una invasió d'Ucraïna que vulnera greument el dret internacional. Hem de reclamar a la Unió Europea i als organismes internacionals una acció decidida per la resolució d'aquest conflicte per les vies democràtiques. Lamento que la violència i la guerra continuïn sent considerats un mètode de resolució de conflictes territorials i apello a la mediació per preservar la vida i per preservar els drets humans a Ucraïna.

Aquest Parlament s'ha posicionat reiteradament a favor de la resolució pacífica de conflictes i espero expressar el sentit majoritari d'aquesta cambra quan dic que desitjo la fi de les hostilitats i el retorn a la via de la negociació i a la via de la diplomàcia. Que mai la força s'imposi per damunt de la democràcia i la negociació, perquè la violència mai no soluciona cap conflicte polític. Com diu la saviesa popular i també recull Vicent Andrés Estellés: «Maleïdes les guerres i aquell que les va fer.»

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus

302-00094/13

Comencem amb el divuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus. L'ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Ens sumem, nosaltres també, a aquesta crida a la pau i a la via negociada per a la resolució del conflicte a Ucraïna. Però començo amb aquesta moció i voldria començar marcant els tres objectius que perseguim a l'hora de presentar aquesta moció.

Primer objectiu: complir allò establert a les directives europees del 2018 i del 2019, d'economia circular i també de la reducció de l'impacte de determinats productes plàstics al medi ambient; és a dir, tenir una nova llei de residus a Catalunya que ens permeti assolir els objectius de reciclatge. Perquè avui no els repetiré, estan a la moció, però fixin-se que, a partir del 2025, cada quinquenni tenim diferents objectius a assolir.

Segon: planificar i dimensionar les infraestructures necessàries a Catalunya per assolir aquests objectius i per complir la jerarquia de tractament que marquen les directives europees. És a dir, prevenir i reutilitzar, valorització material –el que entenem per reciclatge–, valorització energètica, i finalment l'abocador o la deposició controlada. Aquest és l'ordre i no cap altre. Primer, valorització energètica, i finalment abocador.

I tercer objectiu que perseguim amb aquesta moció: planificar el tancament dels dos abocadors que en aquests moments ja tenen sentència ferma de tancament, Vacamorta i Solius a comarques gironines, i un compromís de no ampliar aquestes

infraestructures, que, com els deia, són l'última opció marcada per Europa en gestió de residus.

Sobre la primera qüestió, sembla que hi haurà consens polític sobre la necessitat de la llei i d'actualitzar els dos documents de planificació d'infraestructures a Catalunya, el Pinfrecat i el Precat. Això ho celebrem. Ara bé, després de la intervenció ahir del president Aragonès respecte de la gestió de residus, em veig obligada a dir, primer, que a Catalunya ens queda recorregut de millora; segon, que no hem complert els objectius que nosaltres mateixos ens havíem marcat per a l'any 2020, i tercer, i ho lamento haver de dir, però no sembla estimulants o útils que el president de la Generalitat de Catalunya es resigni a fer-ho millor que els de la cua, sense tenir l'ambició d'estar entre els primers en gestió de residus.

Però, en tot cas, en generació de residus estem als mateixos valors fa cinc anys, a l'entorn d'uns cinc-cents quilos per habitant i any. Per tant, en reducció de residus estem on érem. En recollida selectiva estem al 45,9 per cent, cert; però lluny, molt lluny, del seixanta per cent que ens havíem marcat nosaltres mateixos en el Precat per al 2020. En valors d'impropis: portem anys aturats al vint-i-sis per cent d'impropis. Portem el trenta-quatre per cent dels residus a abocador, exactament igual que fa set anys. Per tant, vostès em poden explicar quin pla tenen per baixar del trenta-quatre per cent al deu per cent que ens marca Europa, en deu anys, si en fa set que estem clavats al mateix valor? És que el Govern, en aquests moments està incomplint els propis objectius que s'havia marcat per al 2020.

I aquí entra el segon bloc, on és cert i he de dir que tenim una gran discrepància. El Govern no ha tingut pressa per a res, excepte per a la moratòria, el desmantellament i el tancament de les plantes de valorització. Com s'expliquen vostès que amb dos documents de planificació, dos documents mestres, caducats des del 2020 –o sigui, fa més d'un any–, i amb una llei de residus que hem d'actualitzar, vostès hagin promogut la no ampliació, el tancament, desmantellament de plantes de valorització, que en aquests moments estan tractant a Catalunya el divuit per cent dels residus. Què pensen fer amb els residus? Des del nostre punt de vista, això que han fet és llançar-se al mar sense carta de navegació, anar sense brúixola i, permetin-me que els hi digui, actuar de manera arbitrària i poc racional.

Si mirem a Europa, saben quins valors tenen a Europa? A Alemanya tenen un cinquanta-cinc per cent de reciclat; quaranta-quatre per cent de valorització energètica, i un u per cent abocador –un u per cent. Per tant, no és cert que fomentar la valorització energètica faci disminuir el reciclat, no és veritat. En canvi, sí que és veritat que funciona canviar el model d'abocador per la recollida selectiva. Però és que, a més a més, en la gestió de residus vostès saben que l'aportació als gasos d'efecte hivernacle és aproximadament d'un cinc o un sis per cent. Però d'aquest cinc o sis per cent, el setanta-set es deu als abocadors. No veuen que vostès han de rectificar el camí que han emprats? I com que ja he vist que en diferents ocasions les dades no sembla que els hi facin veure aquesta realitat, finalment m'he decidit a calcular el cost econòmic que tenen les seves polítiques.

Si agafem el càlcul d'emissions fet per l'Oficina Catalana de Canvi Climàtic, tenim que s'atribueixen a l'abocador 2,5 milions de tones anuals de diòxid de carboni. Ahir, mentre preparava aquesta intervenció –i amb això acabo– el preu d'emissions de carboni oscil·lava als noranta euros per tona. Per tant, la factura que vostès generen cada any, de cost, a Catalunya és de 225 milions d'euros. I això és molt o és poc? Doncs miri, el conseller d'Economia, ahir, no?, estava satisfet dels 400 milions d'euros d'inversió exterior. Doncs la meitat se'ls hi esfuma en gasos de metà i de diòxid de carboni.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, seguidament, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Quim Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, presidenta. M'afegeixo a les seves paraules, que, evidentment, amb violència segurament no arreglaran re a Ucraïna, com tampoc van arreglar re amb violència, l'U d'Octubre, aquí a la nostra terra. (*Aplaudiments.*) Per tant, un suport a la gent que ho està patint. (*Remor de veus.*)

Catalunya sempre ha estat pionera en l'aplicació de les normatives sobre residus provinents de la Unió Europea i en la construcció d'infraestructures per al tractament correcte de residus. Per aquest motiu, Catalunya és una de les comunitats amb millors resultats en la gestió de residus de l'Estat espanyol. L'emergència climàtica, però, ens obliga a accelerar la reducció d'emissions de gasos efecte hivernacle, a implementar una economia basada en l'energia verda. Anem tard i hem de córrer. Tota la Unió Europea va tard i ha de córrer. Però l'Estat espanyol encara ha de córrer més, perquè surt de més enrere. A Catalunya estem en una millor posició, però molt lluny encara d'altres països de la Unió Europea en els que ens volem emmirallar.

Però les presses no són mai bones. I ara hem de tenir la capacitat d'establir una planificació en matèria de residus que ens permeti arribar als objectius previstos amb coneixement i sense prendre mal. I per això hem de tenir també una mirada més àmplia, perquè no hem d'oblidar que les infraestructures per a la gestió de residus són l'última baula de la cadena. I no podem arreglar els problemes que tenim per l'excessiva generació de residus només fixant-nos en les infraestructures per tractar-los, abans hi ha altres passos molt més importants i sobre els quals hem d'actuar.

Així, la primera acció ha de ser la reducció dels residus que produïm. Minimitzar al màxim els residus que tenim, que no és gens fàcil, perquè, entre altres coses, implica canvis severs en el sistema econòmic i en els models de vida per a la ciutadania. Però més d'hora que tard haurem d'enfocar les polítiques en la reducció dels residus que es produeixen en tots els sectors econòmics i no només en l'àmbit domèstic. Indubtablement, la recollida selectiva, el reciclatge i la reutilització dels residus s'han de potenciar, perquè l'economia circular pugui enlairar-se definitivament com una alternativa real als sistemes de producció tradicionals, que, d'altra banda, segurament són més barats. I aquí rau el principal inconvenient: que hem de fer possible un gir realment estratègic i profund en favor de la reducció dels residus que produïm.

Però siguem sincers, hem de gestionar el mentrestant, i el mentrestant també ens obliga a ser realistes i a dir les coses com són. I la realitat és que desmantellar les plantes de valorització —és a dir, les incineradores—, reduir dràsticament l'aportació de rebuig als abocadors, encara que sigui en l'horitzó del 35, són objectius molt ambiciosos i incompatibles si no estan ben implementats, sobretot amb una política decidida i realment compromesa.

La reducció dels residus i la reutilització, només amb bones intencions i bones paraules, no s'aconsegueixen. I no podem continuar augmentant el rebut de les escombraries al ciutadà. Per cert, si el cànon es gestiona des de Madrid, ja ens podem anar calçant, el món municipal. Si no tenim un retorn del cent per cent d'aquest cànon que aportem, els costos que haurem d'aplicar els ajuntaments sobre el rebut seran molt importants. I això, no ho dubtin, provocarà tensions en l'àmbit municipal. I qui acabarà pagant la festa? Doncs, com deia abans, seran els ciutadans dels nostres pobles i ciutats i el sector industrial del país.

Jo vinc d'una comarca, el Baix Camp, amb una de les plantes de tractament de residus municipals més gran de Catalunya, on es fa un compostatge de la fracció orgànica selectiva i on es tria el rebuig per separar les fraccions valoritzables. I a ben

a prop, al Tarragonès, hi ha la incineradora de residus municipals i la incineradora de residus especials. Aquesta última, la de residus especials, és absolutament necessària i imprescindible avui per a la indústria petroquímica existent, però també per a l'automobilística i els serveis hospitalaris, perquè puguin funcionar amb garanties, ja que a data d'avui aquesta indústria no té altra manera de tractar els residus. Com a diputat del Camp de Tarragona, haig de deixar constància de la necessitat de tractar el cas de la incineradora especial de residus de Constantí de forma separada.

Als companys del PSC: si no aturem la intenció del Govern de gestionar el cànon ni es produeix el retorn del cent per cent aportat, crec que serà un autèntic desastre. I vostès n'han de ser molt conscients. Per això és obligació del Govern i de tots els grups polítics vetllar perquè les seves accions aportin solucions realistes al conjunt de la ciutadania, de la indústria i dels diferents sectors econòmics, amb alternatives factibles i consensuades.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I seguidament, també per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bé, avui, com tants d'altres, és un moment per fer una crida a la pau, a la resolució dels conflictes. Tot el suport a les persones que pateixen els conflictes bèl·lics arreu del món.

La gestió dels residus i sobretot l'objectiu final, el residu zero, és un dels grans reptes que tenim en l'àmbit ambiental. I, per tant, és molt positiu que en aquest Ple es parli en dues mocions d'aquest tema, com també ho va fer ahir el mateix president de la Generalitat a la sessió de control.

Fa quinze dies, la consellera Jordà comentava que per afrontar-ho cal convicció, cal compromís i cal una aposta clara per millorar la qualitat de vida de les persones i per protegir el medi ambient. I, efectivament, les directives europees ens obliguen a legislar cap aquí. I ho fem, malgrat els condicionants que sovint ens imposa l'Estat espanyol. Una cosa està clara: hi ha consens. S'ha de canviar el paradigma en la gestió de residus: hem d'anar al camí del residu zero. I ho dic molt convençuda. Un residu no és més que una ineficiència del model de producció i de consum. Per tant, si fem les coses bé, no hi ha d'haver residus. Són recursos que estan fora de lloc: o s'han extret innecessàriament o no s'han reintroduït adequadament.

Per tant, alguns conceptes: prevenció de residus, economia circular, reutilització, reparació, reciclatge. Parlem-ne.

Per exemple, parlem de que els municipis avançaran cap a la recollida selectiva porta a porta per garantir els màxims percentatges de recollida. I aquí, en el cas del porta a porta, vull dir un parell de coses. La primera: quan es fa, hem de treballar al màxim per fer-ho bé, malgrat la dificultat del canvi. Segona, no posar pals a les rodes si el teu soci de govern ho inicia, com passa. I la tercera, no fer populisme demanant-ne la retirada quan es comenci a implementar a pobles i ciutats del país, com també passa.

Esquerra està al costat de la transformació verda. Per tant, estarà al costat d'aquests canvis, amb transparència, parlant-ho, treballant fort perquè són canvis difícils. Serem lleials als qui prenguin compromisos i sense demagògia.

Les eines per a aquesta transició són moltes. Començo per la més important: la llei de prevenció i gestió de residus i l'ús eficient dels recursos. Amb aquesta llei s'acompanyaran les accions necessàries per arribar als objectius que la moció proposa: objectius cap al residu zero i per arribar a la neutralitat en l'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

Segon, un pla de tancament i desmantellament de les incineradores amb una moratòria urgent, que vam aprovar dos mesos. Cal dir que això no s'ho inventa el Govern, el Govern compleix un mandat parlamentari d'aquesta cambra, aprovat amb consens. Perquè estem convençuts que els canvis que venen faran que no calguin noves incineradores i que se'n pugui anar planificant el desmantellament de forma progressiva i adient.

Tercer, el full de ruta per a l'economia circular. La societat ha de valorar els recursos que proveeixen els sistemes naturals i hem d'integrar tots els materials en processos cíclics, sense matèries tòxiques ni productes que quedin sense ús. Ho fem, ho hem de fer, entre empreses, governs i agents socials.

I una quarta eina, la fiscalitat: el cànon de residus; que posteriorment a la moció en parlarem.

En definitiva, tindrem eines per implementar un canvi de model. I és que hem de replantejar com consumim, com produïm, com gestionem els residus d'una altra manera i com prioritzem la prevenció, la recuperació i el reciclatge dels materials.

Aquesta moció planteja canvis –i agraeixo la mà estesa de la diputada Paneque i els acords als que hem arribat–, però també hi ha punts que la moció no planteja en l'ordre que toca. Demana alguns calendaris que no són possibles de complir. I ho saben, en són conscients, perquè el departament ho ha explicat. Hi ha alguns aspectes que primer cal legislar. El primer, deia, la llei de residus. I després, amb els criteris i objectius clars, planificar equipaments i infraestructures, i executar-ho progressivament, com la decisió respecte als abocadors.

Tot el compromís, però amb les eines de planificació necessàries. La transformació és imprescindible i urgent, l'hem de començar a fer, i es farà progressivament i responsablement. Per tant, no podem donar suport a alguns punts per calendaris impossibles. El repte és immens, i ens seguirem trobant amb consens cap a aquest nou paradigma.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gràcies, presidenta. Bien, hoy el Partido Socialistas nos presenta una moción sobre la gestión de residuos. Se trata de una moción que técnicamente es muy mejorable, políticamente consideramos que es indeseable, y socialmente, indefendible. Y es que, de nuevo, nos encontramos cómo se alejan de los problemas reales de los catalanes. ¿Y saben qué demuestran desde el Partido Socialistas? Pues que ustedes siguen la estela política de un *govern* de la Generalitat que multa, que prohíbe, que sobre regula y que ayuda bien poco.

Vayamos por partes de la moción. Primero, ustedes instan literalmente a reforzar todas las acciones necesarias para conseguir el objetivo de reducir los residuos que acaban en un vertedero hasta llegar al diez por ciento en el año 2035. ¿Pero ustedes han tenido en cuenta y han previsto las implicaciones dañinas que tal objetivo puede tener para la economía, para empresarios y para trabajadores de Cataluña? Y también nos preguntamos cuál es el rigor y el criterio técnico que utilizan para llegar a esa cifra. Y, miren, en VOX tenemos claro que la sostenibilidad ambiental tiene que estar equilibrada con la sostenibilidad económica, social y cultural.

Y segundo, no podemos estar a favor de una moción que no tiene en cuenta las demandas y las necesidades de los diferentes sectores económicos. Y es que el objetivo del diez por ciento no es económicamente estéril y, por lo tanto, tiene implicaciones sociales y laborales. Desde nuestro Grupo Parlamentario de VOX, pedimos precisamente que este tipo de decisiones se tomen mediante negociaciones con to-

dos los actores implicados y que no sea en este sentido, pues, una imposición desde unas élites vendedoras de la nueva religión climática, el ecologismo radical, y que tomen nota y tengan en cuenta la opinión de la gente que trabaja y que madruga.

Y miren, señores diputados, se trata de una moción que no explica qué medidas complementarias se van a establecer para paliar las externalidades negativas sociales y económicas derivadas de las propuestas presentadas. ¿Quieren mejorar la gestión de residuos en Cataluña? Pues empiecen, por ejemplo, por eliminar el disparado canon de vertidos, ya que su principal función está siendo precisamente la de espantar inversiones de empresas industriales y fomentar la deslocalización de cadenas de producción. ¿Quieren reducir el uso de los vertederos? Pues no digan simplemente que quieren prohibir la apertura futura de más vertederos en Cataluña, porque eso es un brindis al sol y eso se refleja en la parte resolutive de esta moción.

Y, por ejemplo, dentro de poco, ustedes van a tener la oportunidad de apoyar una propuesta de nuestro Grupo Parlamentario de VOX, que hemos presentado en contra de la moratoria de incineradoras, porque conocemos el problema de los vertederos y hemos propuesto alternativas concretas que pueden ayudar a realizar los objetivos propuestos en varios puntos de esta moción.

Y, en resumen, para que nosotros pudiéramos haber votado a favor de la mayoría de puntos de esta moción, debería haber estado cimentada en tres pilares principales: El primero, la adecuación a la normativa estatal de la legislación regional; segundo, el equilibrio entre la sostenibilidad económica, laboral y medioambiental; y tercero, y muy importante, la negociación de las medidas con los actores implicados. Y es por ello que no daremos apoyo a esta moción.

Y no quiero acabar, en este sentido, sin pedir algo al Partido Socialistas, y es que dejen ya de coliderar la ruina de España y de Cataluña. Y dejen ya también a un lado la sobreproducción legislativa en materia ideológica, y ocúpense y preocupen-se, de una vez por todas, de la gran emergencia social que están viviendo los catalanes en nuestra región.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Primer de tot i com sempre, no a la guerra. I parlarem, doncs, d'aquesta moció que ens presenta avui el Partit dels Socialistes. Primer de tot, dir-los que no ens acaba de convèncer, com sempre, perquè a la seva part expositiva fan una sèrie d'afirmacions sobre, per exemple, Girona, no?, que la diputada Paneque molt hi deu tenir a veure, que ens parla i ens barreja diferents conceptes. Ens diu que porten la fracció orgànica de manera temporal a Solius, perquè la planta de valorització energètica de Campdorà està tancada. Ostres, no barregem coses. És a dir, en tot cas, porten l'orgànica de Girona a Solius perquè Solius no només és un abocador, sinó que també és una planta de tractament d'orgànica, i suposo que la diputada Paneque prefereix que l'orgànica la reciclem i la compostem que no pas que vagi a la incineradora. Però, bé, suposo que tot es deu, al final, al que es destil·la d'aquesta moció, que no és res més que un atac o un no estar d'acord amb aquest pla de tancament i desmantellament de plantes de valorització energètica, que es va aprovar fa pocs mesos, aquí al Parlament de Catalunya.

Com vostè sap, doncs, Solius pot assolir divuit mil tones anuals d'orgànica; sí que és veritat que ja està al límit, però sempre es pot ampliar. I també sap que la sentència de Solius del que ens parla és del tancament de l'abocador, en tot cas, no de la planta de tractament de compostatge. Però bé, continuen barrejant temes aquí,

i no ens expliquen..., per exemple, tampoc no ens expliquen a la moció que la resta i el teixit sanitari de la ciutat de Girona no la porten aquí, sinó que la porten a l'abocador de Puigpalt des de que també van tancar la planta, la incineradora; és a dir, reparteixen en diferents indrets.

I al final no tot s'hi val per defensar, doncs, la incineració, com, de fet, és el que fan en aquesta moció. Però per no dir-ho clar van barrejant sentències de tancament d'algun abocador per donar una sensació de problemàtica i així anar dient que la solució passa per incinerar, no? I crec que no escolten les directrius europees, que precisament, com vostès saben, per aquí no van.

De fet, en el punt 4 de la moció, que hi votarem, doncs, en contra, el propòsit del punt és qüestionar la disposició addicional segona de la llei d'acompanyament, que és el que vam aprovar, que dona dos anys per aprovar el pla de tancament i desmantellament de les incineradores existents. I nosaltres estem totalment d'acord amb la necessitat de fer i d'aprovar aquest pla.

En el punt 5 ens abstindrem, i no perquè estiguem en contra del buidatge de Vacamorta –perquè és ben públic que hi estem d'acord i el defensem i donem suport total a la plataforma–, sinó perquè vostès ens tornen a barrejar coses; és a dir, ens barregen el fet d'una sentència ferma que s'ha de fer, i punt –que s'ha de buidar i restaurar Vacamorta–..., ens ho barregen amb el fet que el Govern faci un pla de tancament i buidatge d'abocadors de Catalunya. És a dir, no ens barregi coses. Si hi ha una sentència, que es compleixi. I per altre costat, si s'ha de fer, doncs, el pla de tancament i buidatge d'abocadors de Catalunya, que es faci, però no ens barregi les coses. No podem donar suport en aquest punt de la manera com el té redactat.

I al punt 7 també hi votarem en contra, perquè el que intenten és condicionar o retardar novament aquest pla de tancament i desmantellament de les incineradores, vinculant-ho a que això no es pot fer, no?, aquest pla, fins que no aconseguim l'objectiu d'arribar al deu per cent de rebuig, i que aleshores sí que podrem implementar la reducció de rebuig a les incineradores. Doncs no. Per nosaltres, el que cal és ja anar tancant les incineradores des de ja. I si fos per nosaltres, també els abocadors, perquè el rebuig existirà mentre els qui governin deixin que existeixi.

Ho repetim: si fem una nova llei de residus que no permeti produir cap producte que no pugui ser reutilitzat, reparat, reciclat o compostat, s'haurà acabat el problema. I és ben senzill de fer. I, desgraciadament, els que defensen tan aferrissadament les incineradores..., encara no sabem ben bé per què. Dubto que en siguin accionistes, o vull pensar que no. Per tant, com veuen, doncs, com diu Europa, les incineradores han d'anar desapareixent com a sistema de tractament finalista de residus.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... «Fa pràcticament tres anys que el Govern va anunciar que enguany s'aprovaria una nova llei de residus.» Així vaig començar la meva interpellació al conseller Calvet, ja deu fer dos anys i mig, i estem igual. I crec que és evident que Catalunya fa anys i anys i anys que arriba tard a tenir una llei de residus que sigui alguna cosa més que una llei de gestió d'escombraries, i que tenim un marc legal que està profundament obsolet amb els reptes que tenim.

I el problema no és només –i després en parlaré– que estiguem incomplint constantment els objectius de reciclatge, de reutilització, d'emissions, etcètera, vinculats al nostre model de residus. El problema de tenir avui una llei més pensada per als anys noranta que per al 2022 és que estem generant conflictes socioecològics vin-

culats a la gestió de residus arreu del territori. Quan no són abocadors il·legals en espera de tancament, són projectes d'incineració de residus en plantes tèrmiques, en cimenteres..., arreu de Catalunya; cosa que evidencia que el fet de no prioritzar la reducció en origen, la reutilització i el reciclatge, està abocant Catalunya a haver d'assumir com fer desaparèixer uns residus dels quals és incapaç de treure'n profit i és incapaç de tornar a fer recircular pel conjunt de l'economia, i que aquest problema s'anirà fent gros, any rere any, fins que hi hagi una intervenció legislativa a l'altura dels reptes.

I, per tant, per nosaltres, el primer objectiu d'aquesta legislatura en matèria d'acció climàtica és que hi hagi una llei de residus del segle XXI que legisli no per als reptes d'aquesta setmana ni de la setmana que ve, sinó que estableixi les bases d'un nou model de residus per als propers deu, quinze, vint anys, i que ens permeti, d'una vegada, acomplir objectius europeus.

Avui aboquem una tercera part dels residus que generem. I l'objectiu és abocar-ne menys del deu per cent el 2035. I, per tant, hem de ser capaços de planificar aquests objectius i hem de ser capaços de tenir instruments legals que ens ho permetin, perquè aquest objectiu no l'hauríem d'assumir el 31 de desembre de 2034, l'hauríem d'assumir al més aviat possible. I hauríem d'intentar ser previsors, perquè hi haurà canvis en l'economia productiva, hi haurà canvis en el dia a dia dels ciutadans d'aquest país, hi haurà canvis en les infraestructures públiques que necessitem per assumir-los i, per tant, hem de ser previsors i ens hauríem de poder anticipar als reptes.

I, entrant en matèria, què necessitem per acabar amb aquesta situació insostenible on hem d'escollir entre la incineració i l'abocament? Una llei de residus que sigui valenta i que reconstrueixi a casa nostra la jerarquia europea en matèria de residus. La primera, la que ens van ensenyar a l'escola, és que el primer que hem de fer és reduir la producció de residus. I això, evidentment, té a veure amb ser capaços de fomentar polítiques de prevenció, però també té a veure en començar a prohibir determinada generació de residus, com són els plàstics d'un sol ús o com són les coses que produïm per utilitzar i per llençar, siguin maquinetes d'afaitar, sigui qualsevol altra cosa que no sigui material, evidentment, sociosanitari. I la segona qüestió és que cal legislar sobre la responsabilitat dels productors de residus, perquè se'n facin càrrec, de tot el cicle de vida dels residus.

La segona qüestió en la que estem retrocedint és en la reutilització, el segon principi bàsic de la jerarquia europea. Fa deu anys reutilitzàvem una tercera part de tots els envasos; avui, una sisena part. Tenim un problema de proliferació d'ampolles d'un sol ús de plàstic que també hem d'abordar, i hem de ser capaços d'implementar un sistema de dipòsit, devolució i de retorn.

I la tercera eina clau és el reciclatge i és la recollida selectiva. I jo crec que aquí hem de ser honestos. No pot ser que, als municipis on governen uns i els altres són oposició, fem mala política i fem mala oposició quan s'implanta la recollida porta a porta; que ha de ser l'estratègia nacional de recollida selectiva els propers anys a casa nostra. I, per tant, s'ha d'acabar amb la mala política i s'ha de ser valents, perquè el fet que les ciutats no s'incorporin al porta a porta vol dir que els municipis de Catalunya hauran de començar a planificar abocadors, incineradores, i que, per tant, tenim una responsabilitat amb el conjunt del país.

I, per últim, només diré: hi ha elements que no compartim d'aquesta moció, com és evident, però aquesta ha de ser, sí o sí, la legislatura d'una nova llei de residus. I esperem que no passi com l'anterior i que siguem capaces de tramitar-la al més aviat possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Bueno, vaya por delante nuestra preocupación por los ataques de Putin, que no son solo una agresión contra la integridad del territorio ucraniano, sino una amenaza a todas las sociedades occidentales. Así que toda mi solidaridad con el pueblo ucraniano.

Y entrando en el tema que nos ocupa hoy, los residuos, los residuos que generamos y su gestión han sido objeto de especial atención por parte de todas las administraciones en los últimos años. La Unión Europea, tan importante para el avance no solo europeo sino global en la sostenibilidad de nuestro planeta, continúa apostando por aumentar el nivel de protección del medio ambiente y fomentar la economía circular. Como muestra, por ejemplo, la aprobación de las últimas directivas 851 y 852 del Parlamento Europeo, que modifican y superan las anteriores directivas de residuos y envases. Estas nuevas normas tienen como propósito prevenir la creación de residuos y fomentar la reutilización y el reciclaje de los mismos, garantizando un uso más sostenible de los recursos y un mayor nivel de protección del medio ambiente y la salud humana.

La iniciativa que se nos presenta hoy por parte del Grupo Socialistas, pues, habla precisamente de avanzar en la consecución de algunos de estos objetivos principales. En primer lugar, el de reducir la cantidad de residuos que finalmente acaban en un vertedero, lo que sería el rechazo, todos aquellos residuos que ni se reciclan ni se reutilizan ni nada de nada. A fecha de hoy, esta cifra ronda el treinta y cuatro por ciento, y se plantea como objetivo que en 2035 sea del diez por ciento.

En segundo lugar, se plantea –y muy relacionado con lo anterior, porque, si no, en ningún caso podremos llegar a este objetivo–, pues, aprobar, antes de junio del próximo año, la ley de prevención de residuos y uso eficiente de los recursos en Cataluña, que nos permita alcanzar ese objetivo que nos planteábamos.

Con ambas, sin duda, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos estamos de acuerdo. Coincidimos en su necesidad y en que son prioritarias y no podemos demorar ni un día más las actuaciones necesarias para conseguirlas. Pero no es que estemos de acuerdo hoy, es que hemos estado de acuerdo ya hace años. Es un debate que, en este Parlamento, pues, se ha tenido en numerosas ocasiones.

Ya hace años que el actual modelo que tenemos en Cataluña y que nos ha permitido llegar hasta aquí, que ha sido exitoso y que nos ha permitido llegar hasta aquí, está estancado y no conseguimos nuevos avances. Tenemos un modelo que se centra básicamente en qué hacer con los residuos que generamos. Y tenemos que pasar a un modelo integral que vaya más allá y que ataque la problemática de una forma global, también en los residuos que generamos y también en todo el proceso de fabricación.

Para ello tenemos que apostar por la innovación, por la tecnología y contar con toda la capacidad de nuestra industria. Pero este debate, como digo, no es nuevo. El compañero Ferro hablaba de que el *conseller* Calvet iniciaba su legislatura hablando de esta ley, pero es que incluso mucho antes de eso, mucho antes incluso de que en este Parlament decidiesen saltarse todas las normas, pues, ya hablábamos aquí de la necesidad de perseguir esos objetivos.

En septiembre del 17, como digo, decidieron arrasar con todo y siguen pisoteando nuestros derechos. Esta misma semana hemos visto, por ejemplo, cómo limitan nuestros derechos no permitiéndonos acudir al Consell de Garanties Estatutàries, cuando saben que lo que va a decir no les va a gustar. Y con eso no pisotean solo nuestros derechos, no pisotean solo los derechos de los diputados, sino los de toda la

ciudadanía, sobre la que aplicará una ley que no ha contado con todas las garantías. El *procés* es un lastre para absolutamente todo.

Y decíamos que el *conseller* Calvet ya hablaba de esta ley de residuos, pero es que, incluso antes de septiembre del 17, recuerdo que aquí con el *conseller* Rull hablabamos también de este tema, con la diputada, en concreto, Hortènsia Grau, que ya pedía una ley de residuos para Cataluña. Y recordaba yo lo que respondía el *conseller* Rull, y lo he buscado en el diario de sesiones por si acaso era mi memoria la que me confundía. No. Pero respondía algo como: «Una nueva ley de residuos, sí, sí, lo estamos comenzando a elaborar, pero es una ley compleja, y esta es una legislatura especial y muy corta.» Eso es lo que ocurría ya en 2017. Vamos, que estaban en otras cosas, como lamentablemente pudimos ver pocos meses después. Y de aquellos barros, estos lodos. Cinco años después de aquellas palabras seguimos exactamente igual y no hemos salido de la parálisis. El *procés* lo lastra todo, lo paraliza todo. Y por ello nosotros lucharemos para que podamos pasar de etapa lo antes posible.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, a nosotros, desde el Partido Popular, nos parece que es una moción, en líneas generales, que podemos apoyar. De hecho, venimos reivindicando desde hace mucho tiempo que debemos trabajar. Decía el diputado Ferro, hablaba y se retraía a los tiempos del *conseller* Calvet, pero, como muy bien apuntaba ahora mi antecesora, hay que ir mucho más atrás y remontarnos ya a 2017, cuando era el *conseller* Rull el encargado de la materia. Y desde entonces, pues, estamos paralizados.

Y, por tanto, esta moción, que lo que hace es, precisamente, instar al Gobierno de la Generalitat para que nos pongamos en marcha ya con esta nueva ley de residuos, pues me parece que, evidentemente, llegamos incluso hasta tarde. Tenemos también el tema de las directivas europeas, que todavía se tienen que adaptar a la normativa; es decir, no tenemos el ordenamiento catalán adaptado a estas nuevas normativas europeas. Tenemos instrumentos que son importantes, como el Precat y el Pinfrecat, que están caducados desde el 2020 y, por tanto, es urgente también que nos pongamos manos a la obra, pero no podemos actualizar estos instrumentos si no tenemos primero la ley. O sea, creo que es una cosa que es de cajón, pero que parece que, desde el Govern, pues, no hay intención, o al menos de momento, para poner todo esto en marcha.

Respecto, por ejemplo, al punto número 4, bueno, pues –creo que se ha comentado también–, esto era uno de los puntos que venía precisamente reflejado en la ley de medidas fiscales, la ley de acompañamiento al presupuesto. Nosotros aquí ya nos posicionamos en contra, porque nos parece muy atrevido poner una solución tan definitiva como dismantelar y cerrar, cuando no sabemos qué vamos a hacer. Y, por tanto, creo que es un punto también en el que le digo que estamos totalmente de acuerdo.

Por tanto, nosotros, desde el Grupo Popular, vamos a dar apoyo a todos los puntos de esta moción, esperando y confiando en que por fin nos pongamos manos a la obra.

Y yo la verdad es que no querría acabar esta intervención sin referirme a algo que he escuchado desde esta tribuna y que la verdad me ha dejado bastante sorprendida. Me ha parecido muy descarada esa comparación que han hecho ustedes de lo que ha ocurrido lamentablemente esta mañana, de ese ataque de Rusia hacia Ucrania. El diputado de Junts lo comparaba con el Uno de Octubre.

Sinceramente –sinceramente–, creo que deberían medir un poco más sus palabras y creo que deberían también tener un poco más de memoria. Porque les quiero recordar el compadreo del señor Puigdemont; de su mano derecha, Josep Lluís Alay; de su abogado, el señor Gonzalo Boye, que reconocieron esos contactos con miembros destacados del poder ruso, con conversaciones intervenidas por la Guardia Civil donde el señor Alay reconocía que estaban intentando convencer a Puigdemont para que no hablara públicamente mal de las autoridades rusas; el señor Boye se refería a los rusos como sus amigos...

En fin, creo que el compadreo es evidente. Creo que ustedes intentaron buscar esos apoyos y esos aliados para su causa «procesista» en Rusia, y venir aquí hoy a hacer esas declaraciones, sinceramente, me ha parecido una auténtica vergüenza.

Muchas gracias.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Moltes gràcies. Amb aquests dos minuts intentaré donar resposta. En tot cas, agrair els acords a què, certament, hem pogut arribar amb Esquerra Republicana i amb Junts per Catalunya, amb esmenes i transaccional que permetran tirar endavant algun dels punts d'aquesta moció, en tot cas, l'esperit principal de tramitar la llei i els dos documents de planificació.

Senyor Calatayud, des de l'estima i el respecte que sap que li tinc, eh?, però l'hi haig de dir: de debò vostè ha vinculat el fet del tancament de les plantes de valorització energètica al cànon de residus i a la llei estatal? Home, senyor Calatayud, deu tenir a veure amb que vostès van votar a favor també en la llei d'acompanyament, no? Deu tenir a veure amb això, perquè vostè avui s'ha expressat en un sentit, però vostès van votar en el sentit contrari a la llei d'acompanyament.

Senyora Palacín, vostè és... «Tenim un mandat, tenim un mandat per complir, i per això varem fer la moratòria, pla de desmantellament i tancament.» En tenen dos més, de mandats –ja m'agradaria a mi que correguessin tant–: el de Solius i el de Vacamorta. També tenen aquests dos mandats. I, de moment, amb allò que se'ns ha presentat des de conselleria tenim una solució a vista a vuitanta o cent anys, que ja deuen comprendre que no ens sembli raonable.

Señora Lora, no sabía yo que no ser europeísta quería decir incluso no leerse ni las directivas europeas; que es que no se las ha leído; que es que el diez por ciento no lo dice el PSC, que lo dicen las directivas europeas de *abogados*. Y no sé en qué tipo de ensoñación habrá pensado usted que podía tener algún tipo de incidencia en las políticas del PSC; pero, despierte: eso nunca va pasar.

I al senyor Dani Cornellà, efectivament, el meu primer compromís és amb Girona, com vostè ha marcat. Això és així. Una altra vegada, de totes maneres, totes aquestes observacions que em feia en el redactat i en els punts d'acord de la moció, ho presenti com a esmena, que li fa una miqueta de mandra a vostè sempre treballar les esmenes, i llavors ho podrem negociar i ho podrem introduir. I per acabar... (*Alguns aplaudiments.*) Per acabar, vostè representa també comarques gironines com jo. Ja m'agradarà veure'l a primera fila de pancarta amb la camiseta a conjunt quan hagi d'explicar als ciutadans de Girona que obrim més advocats al Gironès.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cànon de residus. L'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula per exposar-la la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Seguim parlant de residus. Bé, nosaltres presentem una moció respecte al cànon de residus procedent de la interpellació que vam realitzar a la consellera, perquè creiem fermament que ens trobem davant d'una amenaça a la nostra capacitat de regulació en l'àmbit de residus. Com a catalans i catalanes, podem perdre una eina clau d'autogovern. És un tema de tal importància i transcendència, l'impacte que provoca a la ciutadania i al medi ambient, que ahir, també ho he comentat abans, la pregunta del nostre president de grup al president Aragonès va ser sobre el cànon de residus català.

Fa disset anys, gairebé dues dècades, que es va instaurar una fiscalitat ambiental que posa un cànon sobre la disposició de residus a Catalunya: un cànon en l'àmbit de residus municipals, un cànon en l'àmbit de residus industrials i un cànon en l'àmbit de residus de la construcció. El cànon de residus a Catalunya és un èxit, pel disseny i per la implantació. És la fórmula ideal per reduir l'abocament i la incineració de residus en massa, així com per incrementar els nivells de recollida selectiva i reciclatge i trobar el finançament per a les infraestructures i les eines de millora.

Gràcies al cànon sobre la disposició de residus municipals, s'han recaptat un total de 647 milions d'euros, que s'han destinat, per exemple, entre d'altres coses, al tractament de plantes de compostatge, subvencions de recollida selectiva, subvencions relacionades amb la fracció orgànica dels residus municipals. Els diputats i diputades que també hagin estat o estiguin a l'àmbit municipal segur que en són co-neixedors. Tots aquests ajuts han permès i permeten alliberar la despesa corrent dels ajuntaments, que de no ser-hi afectarien de manera important les arques públiques. Val a dir que l'incentiu que representa l'esforç del pagament del cànon i poder disposar d'aquests ajuts fa que els mateixos municipis vulguin i puguin millorar la seva gestió dels residus.

També els residus industrials als que fèiem referència, al cànon de residus industrials, amb recollida de 36 milions per a foment, recerca, desenvolupament de projectes d'economia circular, execució de projectes de prevenció i preparació per a la reutilització i reciclatge de residus industrials. O els 34 milions provinents del cànon de residus de la construcció per a subvencions d'àrids reciclats o ajuts per al foment de la recerca ambiental per al reciclatge en construcció i demolició.

Ara veiem, però, perillar aquesta eina; concretament des del 23 de desembre, data en què es va aprovar al Congrés dels Diputats, de *los Diputados*, el *dictamen sobre el proyecto de ley de residuos y suelos contaminados para una economía circular*. I fins a data d'avui les negociacions no s'han aturat a Madrid. Tant al debat al Congrés com al Senat, els nostres companys estan defensant el blindatge d'aquesta eina de fiscalitat ambiental. No podem entendre com, per tal d'equiparar i homogeneïtzar tots els territoris de l'Estat, s'equipara Catalunya amb la resta, amb tots aquells que no han fet la feina. No ens oposem en cap cas a la creació d'un impost a l'Estat espanyol que permeti cobrir les necessitats existents, però sí que es deixi fora aquells territoris que ja tenim una eina fiscal pròpia i en funcionament.

Durant la interpellació vam fer referència al manifest de suport del cànon, un document capaç d'aplegar entitats ecologistes, patronals, cambres de comerç, sindicats, partits polítics, etcètera; un manifest que ha permès posar d'acord des de l'àrea metropolitana fins a l'Associació de Micropobles. Centenars de municipis, diputacions i consells comarcals. Si aquesta llei prospera tal com està ara, a Catalunya li haurà sortit caríssim haver fet les coses ben fetes. No només es perdrà la gestió, sinó

el funcionament. El nou impost unificat, tal com planteja l'Estat, no mantindrà el caràcter finalista, no revertirà directament dins l'ecosistema i no afavorirà l'economia circular. De fet, fins i tot obre la porta a que un govern posi el tipus a zero i senzillament el cànon desaparegui.

Amb aquesta moció donem veu a tots aquells actors i instem el Govern de la Generalitat a seguir defensant aquest model de fiscalitat ambiental pioner, òptim i positiu, nascut d'un gran consens polític a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, la diputada Sílvia Paneque, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, continuem parlant de residus. En quin moment està la llei? Efectivament, aquest projecte de llei entrarà a debat al Senat els propers dies, les properes setmanes. I aquesta llei contempla, com bé diu, doncs la tramitació d'aquest cànon. Haig de dir que en la fase del Congrés aquesta llei ja va comptar amb un ampli suport polític, també del Partit Nacionalista Basc, que, com bé saben, en les negociacions econòmiques habitualment, doncs, són exigents i no sembla que s'ho hagin pres de la mateixa manera que s'ho han pres Esquerra Republicana i Junts al Congrés.

Què persegueix aquest impost, l'harmonització d'aquest impost? L'objectiu és incentivar polítiques de prevenció, de reutilització de reciclatge de materials que són prioritàries en la jerarquia del tractament dels residus, tal com parlàvem abans, en la directiva europea. Per què pot interessar a Catalunya aquesta harmonització? O, dit d'una altra manera potser més negativa, per què no convindria que hi hagués disset impostos diferents a Espanya?

Primer, perquè precisament el que es vol és millorar la gestió de residus i complir els objectius de manera global. Si alguna cosa no té fronteres és l'aire. De què ens servirà fer-ho aquí molt bé molt bé, si, llavors, les comunitats autònomes veïnes no ho fan i, per tant, les emissions de gasos d'efecte hivernacle..., nosaltres tampoc podríem assolir l'objectiu. Per tant, aquest és un primer element.

El segon. Com vostès saben, la Comissió Europea ha demanat que s'estableixi aquest impost a nivell estatal; si no, ens exposem a sancions. I, a més a més, aquest impost anava vinculat també als fons Next Generation presentats pel Govern de l'Estat, dels quals Catalunya se'n beneficia amb 47 milions d'euros. Hi hauria risc de perdre aquests 47 milions d'euros si ho mirem només des del prisma i el focus català. Per tant, aquest és un segon element que els hauria d'incentivar a acceptar aquesta harmonització del cànon, com els deia.

Tercer. Perquè es podria produir –i, de fet, avui en dia s'està produint– el que s'anomena «turisme de residus», no?, transport de residus entre comunitats autònomes perquè hi ha diferents impostos amb diferents quantitats econòmiques. A veure si és que ara resulta que el model que volem defensar des d'aquí és el d'importar energia i exportar residus. Oi que no? Doncs, per tant, hem d'impulsar aquesta harmonització del cànon.

Quins compromisos perseguia l'esmena? Amb aquest impost a nivell estatal, la Generalitat no perd ni competències de gestió ni ingressos, i precisament l'esmena anava en aquest sentit, perquè el compromís fos clar. Però vostès no l'han volgut acceptar. Jo no voldria pensar que volen convertir aquesta qüestió en un nou greuge cap a Catalunya, de manera artificiosa. Per tant, nosaltres vam posar aquesta esmena perquè vostès tinguessin totes les garanties acompanyant les negociacions, com vostè deia, a Madrid.

Es tracta d'un impost cedit. Per tant, la recaptació és per a Catalunya. La gestió també es troba cedida. Per tant, des del primer dia Catalunya podrà seguir gestionant aquest impost i mantenir el seu model.

Vostè diu: «I si noves majories...» Sí, i si noves majories... Els demano que treballin precisament perquè es mantinguin les que hi ha ara, perquè ja no serà només el cànon. Hi haurà altres drets fonamentals que poden estar en risc si s'estableixen noves majories a Madrid.

La capacitat normativa a les comunitats autònomes. Catalunya té un cànon de dipòsit i no perdrà ni un euro del que es recaptava fins al moment. Per tant, ni perdem recursos ni perdem competències, amb la creació d'aquest cànon. És fals. I la prova del cotó és que l'esmena els hi garanteix i vostès no l'han volgut acceptar.

I, com els hi deia, espero que això no vagi en el camí de convertir-se en un nou greuge o espoliació, com deia algun diputat de Junts fa alguns dies.

Llegeixo textualment, amb els segons que em queden, l'esmena, perquè en tinguin coneixement, sobretot, les persones que ens estan escoltant. Deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a tractar en la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals mecanismes i acords que garanteixin que Catalunya mantindrà la capacitat de gestió i ingressos del cànon de residus», que és allò que els preocupa. Per tant, acceptin l'esmena i no hi haurà cap problema perquè nosaltres puguem votar a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Hola de nou. Bé, avui Esquerra Republicana ens presenta una moció d'ençà la interpellació del Ple passat, i aquesta moció té com a objectiu explícit el blindatge del cànon de residus català, i que es pot descriure en tres paraules molt senzilles: regressiva, ineficient i ideològica. I explicarem què és el que busca Esquerra Republicana amb aquesta moció, que inclús la diputada Palacín, doncs, ja ho ha avançat. El que pretenen és buscar l'aval d'aquesta cambra i vestir aquesta moció, doncs, d'una certa solemnitat parlamentària per tal de poder fer un front comú institucional davant del Govern d'Espanya per frenar qualsevol intent d'harmonitzar i unificar aquest sistema que grava la disposició del rebuig dels residus municipals, industrials i de la construcció.

I anem per parts. Primer, el cànon de residus català respon a una mesura fiscal ambiental que a qui afecta? Doncs afecta els de sempre. I els beneficiats són els habituals guanyadors de les polítiques del Govern de la Generalitat, les elits i els activistes globalistes, que l'única pretensió que tenen és l'adoctrinament i el control de la societat. I els perjudicats, doncs, també són els mateixos de sempre: les empreses, els autònoms, els treballadors, els consumidors i els petits i mitjans municipis.

I, segon, és una proposta ineficient, perquè intenten vendre'ns que el cànon discutit correspon a una mesura fiscal finalista en repercutir en els plans locals la gestió de recursos, però en realitat l'única finalitat que provoca és la del rebuig a la inversió d'empreses industrials a Catalunya i la deslocalització de nombrosos llocs de treball a altres parts del nostre país, d'Espanya i també d'altres llocs del món.

No els sembla suficient l'asfíxia que han de patir les famílies catalanes? I recordem també que Catalunya no només és la comunitat autònoma d'Espanya que lidera el major atracament impositiu, sinó que també, en termes relatius, presenta la fiscalitat ambiental més asfixiant del territori espanyol.

I ja n'hi ha prou de mesures i incentius que no fan més que penalitzar. Volen assolir una millor gestió de residus? Doncs proposin incentius positius, com ara, per

exemple, deduccions fiscals, bonificacions o reducció de traves burocràtiques i administratives. Aquest és el camí.

I ara també s'ha comentat que, feia molt poc, vàiem al Congrés dels Diputats un debat sobre l'harmonització legislativa de la gestió de residus a nivell nacional –i, en aquest sentit, sí que vull interpel·lar directament, ja que la tenim aquí present, la consellera Jordà–, i és en aquest sentit que –a veure si ho entenen d'una vegada per totes, consellera Jordà– no pot haver-hi un cànon nacional i després, per una altra banda, trobar-nos també amb un cànon regional. Això és una estafa cap als catalans, consellera Jordà –és una estafa cap als catalans. I des del nostre grup parlamentari, en aquest sentit, els preguem que acabin, d'una vegada per totes, amb aquest malbaratament en duplicitats i es centrin, d'una vegada per totes, en els problemes reals dels catalans.

I, en fi, per anar acabant, mentre vostès segueixen parlant, doncs, de l'emergència climàtica, nosaltres seguirem centrats en l'emergència social que pateixen els catalans a la nostra regió, i en l'única alternativa a tot aquest circ del Govern de la Generalitat, l'alternativa social i patriòtica que representem des de VOX.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, tornem al tema dels residus. Senyora Paneque, per mandra la de l'Estat espanyol, que ha tingut dos anys per transposar la Directiva de residus 2018/851 i encara estem esperant. Sé que ho estan fent ara, ja era hora. Però aquí, a l'Estat espanyol, sempre es va a darrera hora i malament.

Com saben, doncs, aquesta directiva el que estableix és, per a totes les administracions europees, l'obligació i la prioritat d'actuar per evitar la generació de residus, recuperar-los i aprofitar-los. A més, deixa molt clar que aquestes actuacions són prioritàries; de banda, models que s'han limitat a gestionar-los per mitjà de tecnologies de tractament de final de canonada.

Un altre terme que introdueix aquesta directiva, que per a nosaltres és molt important, és el RAP, no?, la responsabilitat ampliada del productor, que fa molts anys que en parlem, sobretot els moviments ecologistes i d'esquerres. Perquè sempre s'ha responsabilitzat més la ciutadania de pagar el cànon, que no pas responsabilitzar qui el produeix. Per tant, doncs, ja està bé que a nivell europeu vinguin aquestes directives. Per això, potser, l'Estat espanyol triga dos anys a aplicar-los, perquè així ha guanyat dos anys més de no fer absolutament res.

També aquesta directiva introdueix canvis profunds, sobretot també en un model com el nostre, que viu d'una llei massa antiga, que es va elaborar el 1993 i es va modificar el 2003, i que en el seu moment sí que és veritat que va ser molt avançada, però que han passat vint anys i està totalment obsoleta.

I el temps no corre. Bé, jo me'ls quedo, eh?, me'ls quedo els cinc minuts més.
(Rialles.)

La presidenta

Gràcies.

Dani Cornellà Detrell

També, tot s'ha de dir, el Govern de la Generalitat també podria haver transposat aquesta directiva europea. I, de fet, dir que el 2019 ja hi va haver un primer procés, no?, de consulta prèvia de l'avantprojecte de llei, que fins i tot es va acabar presentant la memòria preliminar. Però, bé, estem a 2022 i no se'n va saber mai més res.

I, mentrestant, sí que és veritat que el Congrés espanyol, doncs, ja ha aprovat la seva *ley de residuos y suelos contaminados* i que ara està pendent de tramitar-se al Senat; mentre que aquí estem a les beceroles o encara no hem ni començat.

Aquesta llei, també, com parlàvem, estableix aquest impost sobre el tractament de residus i que no té en compte, com sempre, altres realitats que hi han, com la de Catalunya, no?, que nosaltres fa més de vint anys que ja tenim un cànon propi.

També dir que la llei del canvi climàtic preveia que, dos anys després d'entrar en vigor, doncs, el Govern presentés la llei de residus pròpia de Catalunya. Aquí estem, 2022, i l'únic compromís que hi ha és el que es va aprovar a la Comissió d'Acció Climàtica recentment, que es comencin ja els tràmits de manera urgent, i avui, doncs, aquesta moció presentada pel PSC que va en la mateixa línia de que espavilem una mica.

Nosaltres defensem el cànon de la Generalitat per diferents motius, no? Entre d'altres, perquè és finalista, perquè ajuda els municipis, perquè ajuda el fons de gestió de residus i perquè serveix per incentivar altres models com el porta a porta, que per nosaltres, doncs, és el nostre model i el que s'hauria d'aplicar a tot Catalunya i per llei. Així evitariem aquest partidisme que a vegades parlen aquí els municipis.

I, per tant, nosaltres apostem per aquest cànon. I dir que s'ha de continuar apujant, que encara, doncs, és massa petit. La mitjana europea està entre noranta i cent seixanta euros i ara n'estem pagant poc més de setanta. No, poc més de setanta en pagarem l'any 2024, però ara estem per sota. Per tant, doncs, cal anar ampliant aquest cànon.

I, també, alhora que fem aquestes polítiques, afegiríem una quarta «r», no?, més enllà de les tres que parlem sempre, que és la d'evitar; és a dir, no permetre –no comença amb «r», però té incorporada la «r» pel mig. No permetre el sobreembalatge, la producció de materials que no es reciclen i, evidentment, implicar-hi el RAP, la responsabilitat ampliada del productor. No tot pot recaure sobre la ciutadania com passa sempre.

I ens preocupa molt aquest nou impost igualitari per a tot l'Estat espanyol, perquè ignora l'existència del nostre, la feina feta a Catalunya i, una vegada més, al nostre entendre, envaeix les competències del nostre país.

I votarem a favor d'aquesta moció, perquè entenem que cal confrontar contra aquestes lleis, cal blindar el cànon català i no aplicar el nou impost previst per l'Estat espanyol. I, evidentment, una vegada més, doncs, posar-nos a treballar per fer aquesta nova llei de residus de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Jo, la veritat, que si la gestió de residus no és un problema real, no sé molt bé què s'entén per problema real. Suposo que el que esteu negociant a Castella i Lleó, que és l'eliminació de les polítiques de memòria i de les polítiques feministes, això us deu semblar molt més real. En fi.

Bé, amb hisenda hem topat. Jo crec que és evident que l'Estat ha d'incorporar mesures de caràcter fiscal a la generació de residus, però és evident que un no legisla des del buit i ha d'assumir que hi ha comunitats, com Catalunya, que la té incorporada des de fa disset anys.

I em sembla que és una discussió que s'està portant, fins a un cert punt, fins a l'absurd. És a dir, dues legislacions que comparteixen objectius, que comparteixen instruments i que comparteixen compromisos comunitaris no haurien de portar una discussió fins al límit, perquè creiem que és evident que hi ha un espai per encaixar el que ja s'està fent a Catalunya, que és el cànon de residus, dins d'un marc norma-

tiu que estableixi la fiscalitat en l'àmbit dels residus al conjunt de l'Estat. I és evident que quan un crea mesures fiscals que ja existeixen en algunes comunitats, no només a Catalunya, ha de partir d'aquesta realitat i ha d'estudiar com encaixar-les.

Nosaltres no estàvem en contra de l'esmena del PSC, ens és igual en quin espai s'estableixi aquest acord, però creiem que és evident que cal garantir que s'estableixi un acord que possibiliti que a Catalunya no es fan passos enrere en l'aplicació i en la gestió del cànon i que la legislació estatal, per tant, contempla i encaixa les legislacions i els instruments fiscals ja implementats des de Catalunya. Jo hi insisteixo, crec que és una discussió que no s'hauria de portar fins al límit. Tenim temps encara per arribar a acord, tenim temps encara per esmenar, però per nosaltres el cànon ha sigut una eina pionera i ha sigut una eina útil. Cosa que no vol dir que sigui una eina perfecta. Creiem que és evident, a l'empara del debat que tindrem sobre la nova legislació en matèria de residus, que el cànon també s'ha de reformar a casa nostra. I s'ha de reformar perquè haurà d'incentivar i d'assumir compromisos, en matèria de gestió de residus, majors que els que estem assumint avui.

Què ens agrada a nosaltres del cànon? Primer, la pròpia finalitat de l'instrument: desincentiva els abocaments i la incineració, el que en diem el tractament de final de canonada; desincentiva les pitjors pràctiques i les pràctiques que tenen un major cost ambiental a l'hora de gestionar els nostres residus. I la segona cosa que ens agrada és que és un impost finalista i és un impost que repercuteix directament en la gestió de residus, tant en els ajuntaments, com en la indústria, com en la construcció, i, per tant, que estableix un circuit d'incentiu o desincentiu i recompensa a l'hora de gestionar el residu a casa nostra. Creiem que, per tant, és un instrument que no té merament una funció recaptatòria, sinó que incideix positivament en el conjunt del sistema de gestió de residus.

Segona qüestió, per nosaltres és evident –i el company de la CUP ja ha fet alguns comentaris al respecte– que no només cal preservar-lo, sinó que cal modificar-lo. Cal equiparar-lo a les impositcions europees, especialment en el que té a veure amb els finals de canonada. Cal que siguem capaços de desincentivar al màxim –i d'això ja n'hem parlat a l'anterior intervenció– la incineració i l'abocament. També cal actualitzar-lo en els residus industrials i en els de construcció, i hem de ser capaços de reencaixar-lo en una estratègia de país que sigui capaç de situar un nou model de residus. Però, hi insistim, el nostre compromís i la nostra posició és que hi hagi acord, que es preservi el cànon de residus –així ho estem treballant a totes les institucions– i que, per tant, no portem aquesta discussió fins a l'absurd i no fem de la generació d'un nou impost passos enrere en algunes comunitats. Al contrari, hem d'intentar avançar totes i hem d'intentar compartir, totes, compromisos i objectius que són comuns.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*, continuamos hablando de residuos, en este caso del canon, un canon que, efectivamente, ha sido una herramienta fundamental para la implementación, pues, de dos principios básicos que deben guiar la gestión de residuos. Uno –el primero– es «quien contamina, paga»; y otro –el segundo– es que las opciones más sostenibles tienen que ser las primeras en ser elegidas: primero prevenir, después preparar para reutilizar, reciclar, valorizar y, en último caso, el vertido, la salida a vertedero.

Como esto son unos principios que por sí solos no se dan económicamente, el vertido, por ejemplo, que debería ser la última opción, muchas veces es la más eco-

nómica, pues el canon de vertido ha ayudado a que estos principios sean los que guíen la acción y a corregir el coste relativo respecto a otras opciones.

El canon de residuos se lleva aplicando veinte años en Cataluña y, efectivamente, ha funcionado, pero también es verdad que en los últimos cinco o siete años sus efectos se han estancado. También ha habido otras comunidades autónomas en España que han abordado esta cuestión, de forma que en la actualidad tenemos un conjunto de tributos de carácter poco homogéneo del que conviene extraer las mejores prácticas, y eso se ha pretendido en la nueva ley de residuos que se está tramitando actualmente en las Cortes. Y aquí parece que es donde empiezan los problemas.

Miren, igual que ocurre con la disposición adicional tercera del Estatut, no se puede pretender con una ley territorial vincular jurídicamente a un órgano superior. Eso no se puede. Eso lo han explicado mil veces y tampoco en este caso se puede. Igual que cuando se adoptan directivas europeas nosotros tenemos que adaptar nuestras normas, lo mismo ocurre con las normas de siguientes rangos. Y a nadie se le ocurre dudar que esas directivas europeas, pues, nos han llevado a mayores avances conjuntos, que es lo mismo que se busca ahora con la nueva ley de residuos.

Por supuesto, pueden –tienen derecho y pueden– defender sus enmiendas, como ya lo han hecho en el Congreso y como tendrán ahora tiempo de defender también en el Senado, y puede, de hecho, que tengan éxito en sus negociaciones, a juzgar por todas las negociaciones que ha habido en el pasado, incluso por la intervención de la diputada socialista. A mí me gustaría que, en esas negociaciones, pues, ni unos estuvieran pensando en cómo mantenerse en el poder, ni los otros estuvieran pensando, pues, sencillamente en sus cesiones, porque la verdad es que me cuesta bastante pensar que en esta discusión, en esta negociación, el Govern de la Generalitat esté pensando de verdad en cuál es la mejor ley de residuos posible y/o siquiera en cuál es el mejor canon posible. Yo creo firmemente, y a los ejemplos del pasado me remito, que únicamente les preocupa tener un canon propio, un canon propio dentro de unas fronteras chiquititas que hace que cada vez el mundo de los catalanes sea más pequeño.

Nosotros no queremos eso, nosotros queremos una Cataluña dentro de una España abierta al mundo y dentro de un proyecto europeo que avance fuerte y solidariamente. Así que no cuenten con nosotros para apoyar sus pequeñeces.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Moltes gràcies, presidenta. Ho faig des de l'escó, perquè seré molt breu.

Ja saben vostès que nosaltres estem en contra d'aquest tipus d'instrument, que el que fa és augmentar la pressió fiscal, que, a més a més, en casos com aquest el que fa és que es repercuteixi en els consumidors via inflació. I, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, aquest any debatrem la llei de residus, que evidentment, doncs, és un tema cabdal per a la preservació del nostre planeta. És obvi que hem de passar d'un sistema de producció i de consum lineal en què tot acaba amb un residu acumulat a un model circular en què tot es pugui optimitzar i tot s'aprofita, i enfocat, òbviament, a l'ideal del residu zero. La pròpia natura

ens ensenya que el residu no existeix allà. O sigui, a la natura tot es va traspasant d'un procés a un altre procés. El concepte de residu és un concepte humà.

Nosaltres, per poder fer tot això, el que hem de tenir clar és que cal una revolució, una autèntica revolució tecnològica; que això ens implica a tots, a cadascú de nosaltres, tant quan produïm com quan consumim. I per fer-ho hem d'aplicar el que s'anomenen els quatre «res», que vol dir reduir, vol dir reparar, reutilitzar i reciclar. I els hi posaré un exemple que és molt domèstic, però que almenys a mi em va molt bé per recordar-ne l'ordre. És els texans. No cal que ens comprem uns texans cada temporada; per tant, reduir. Si se'ns esparraquen, els podem cosir; per tant, reparar. Quan ja s'han fet vells, els podem convertir en una bossa, en un davantal; per tant, reutilitzar. I, finalment, quan aquests elements ja han fet el seu fet, es poden convertir altre cop en bobines de fil industrials i, per tant, reciclar.

De fet, tot aquest procés és el que gestiona d'una manera exemplar, per exemple –i aquí ben a prop, al districte de Sant Martí–, el projecte social «Texans pel clima», des de la recollida dels texans i triatge fins a la reutilització i el reciclatge. Pensem que per produir uns sols texans fan falta vuit mil litres d'aigua i s'emeten a l'atmosfera vint quilos de CO₂. En aquest moment, al món s'estan fabricant cada any 300 milions de texans. I saben quin és l'índex de reciclatge d'aquesta peça? Doncs un trist tres per cent.

Per tant, tal com deia el capità Enciam en aquella TV3 que tant enyoro, «els petits canvis són poderosos». I si un residu no es pot ni tan sols reciclar, doncs almenys que el puguem valoritzar energèticament. I, en aquest sentit, crec que hem de repensar com vam enfocar la incineració en aquest Parlament, perquè no podem posar en el mateix sac la crema simple de residus amb processos que són d'alta eficiència, que són amb control d'emissions, d'alta tecnologia en valorització energètica, com són la incineració i la gasificació, i sobretot mentre no arribem a l'ideal del residu zero i amb la realitat que tenim en aquest moment, que seguim produint residus, sobretot industrials, químics, farmacèutics, etcètera, i que, ens agradi o no, bé hem de gestionar. Per tant, reduir, reparar, reutilitzar, reciclar, valoritzar i l'últim últim recurs haurà de ser sempre el fracàs d'enterrar-lo en un abocador.

I llisto cinc conceptes que considerem claus a l'entorn dels residus, com són produir gas..., biogàs –perdó–, a partir de la fracció orgànica dels residus urbans, industrials i agraris; aprofitar l'aigua regenerada per als usos compatibles i per als cabals ecològics; controlar el trasllat transfronterer de residus cap aquí, perquè ningú ens pugui colar cap gol; tornar a la recollida porta a porta, urbana i industrial, separant fraccions per dies, i pel que fa als envasos, penalitzar els no reciclables, que sigui responsabilitat dels fabricants quins envasos escullen per als diferents productes i passar d'un sistema integral de gestió a un sistema de dipòsit, devolució i retorn d'envasos. El que havíem fet sempre, oi? Retornes l'envàs de vidre, et tornen ics cèntims.

I és per poder aplicar totes aquestes polítiques que els estic explicant i moltes més que necessitem mantenir nostre el cànon de residus, que és una eina de consens i d'èxit, que retorna finalment a qui el paga, que incentiva multiplicadorament a qui ha pagat aquest cànon i que ens ha permès situar Catalunya com un referent en la gestió de residus, amb una taxa, amb un índex de reciclatge del quaranta-sis per cent i creixent, que dobla gairebé l'índex que té en aquest moment l'Estat. Un estat que a través de la ley de residuos, que s'ha tramitat i aprovat ja al Congreso de los Diputados, ens pretén espoliar aquest cànon, que representen 120 milions d'euros que van contra la capacitat de gestió dels municipis i contra el rebut dels ciutadans, i que són l'avís només del següent espoli, que ja es frega les mans l'Estat espanyol, segurament, que és el del cànon d'aigua, que representa més de 400 milions d'euros.

Senyors socialistes i comuns, vostès tenen l'oportunitat, com va dir el conseller Giró abans d'ahir en aquest mateix faristol, de frenar aquest enèsim espoli al Senado, en aquest cas. Jo espero que ho facin. Tinc els meus dubtes. En qualsevol cas,

és evident que l'única esmena realment efectiva a totes aquestes *leyes* d'espòli és la independència.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Bé; moltes gràcies, presidenta. Bé, aquests dos minuts són, una mica, per pronunciar-me sobre les esmenes i un parell de coses.

Diputada Paneque, parla d'harmonització del cànon. Nosaltres, veient l'experiència, quan l'Estat espanyol pretén tirar endavant el que diuen «l'harmonització» del que sigui, ha acostumat a passar que s'ha acabat fent un *café para todos*. I això quan no es respecta la feina feta, en aquest cas, per altres, diguéssim..., o les competències que tenen autonomies, com és al cap de disset anys de feina, doncs, més que harmonització al final és càstig.

Next Generation. També parlava del Next Generation i que és un element que ha de fer que evolucionem cap a aquesta harmonització del cànon, perquè, si no, podem perdre tants milions. Miri, això és la contínua..., el continu argument de la por, de l'amenaça, que si no et portes bé et trec el caramel. És a dir, si toquen milions dels Next Generation, crec que no els hem de vincular a la feina feta.

Miri, no podem acceptar l'esmena, perquè això voldria dir que tirem la tovallola en la defensa del cànon català a la negociació que s'està duent a terme. Perquè el que no ha explicat vostè és que la seva esmena demana que busquem la fórmula en una negociació posterior a l'aprovació de la llei. És a dir, ens diu: «No, deixem-ho com ho proposem nosaltres, anem a la mesa bilateral i allà en parlem, de la fórmula.» Doncs no. Nosaltres lluitarem fins a l'últim moment per aconseguir la preservació d'aquest cànon. No em posi com a exemple el PNB. Perquè el PNB, diguéssim, amb tot el respecte, eh?, al grup, però menja a part. Tenen un concert econòmic i, per tant, a ells segurament molts posicionaments, doncs, bé, ja no els afecta.

Per tant, és important blindar-ho, perquè si hi ha un canvi de govern, i si el PSOE no governa a Madrid, podria passar que es passés a un tipus zero i, per tant, la desaparició d'aquest. Blindant el català ens blinden aquest recurs.

Agrair la transacció al Grup de Junts amb qui hem arribat a un acord per millorar el text i posar en valor la tasca dels equips negociadors i els grups a Madrid. També als grups que han expressat el seu suport. I al negacionisme, doncs, com sempre, res a dir.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Acabat el debat, també els recordo que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023

302-00095/13

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per avançar. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller... Fa quinze dies, quan interpellàvem el conseller amb motiu de la planificació del proper curs escolar, poc podíem imaginar que al cap de pocs dies tindríem aquest sisme educatiu que tenim avui per un avançament del calendari escolar anunciat pel propi president de la Generalitat. Un avançament que, com dèiem ahir, doncs, s'ha decidit de manera unilateral, sense el diàleg ni l'acord previ amb la comunitat educativa, tot i afectar l'organització i el funcionament dels centres educatius i també la conciliació de les famílies, per a la implementació de la jornada compactada tot el mes de setembre i que perjudica aquelles famílies amb menys recursos i que genera noves desigualtats entre centres públics i concertats, a banda, evidentment, de l'afectació al sector del lleure.

I precisament el curs on s'han de desplegar els nous currículums educatius, una nova avaluació per a la qual entenem que el conjunt de docents, com a mínim el mes de juliol, s'haurà de formar i preparar. Hi ha massa interrogants sobre el com, conseller, que haurien d'estar aclarits i no ho estan. Però com que tinc poc temps i hi ha molts temes en aquesta moció, en voldria, almenys, destacar tres.

El primer, el necessari creixement de l'oferta pública de formació professional. Any a any veiem com manquen, com a mínim, vint mil places públiques de grau mitjà, de grau superior, de cicles formatius, que el Govern ha d'oferir. I per això cal fer una prospecció de necessitats formatives sectorials i territorials que no s'ha fet, orientació i una correcta planificació, assegurant també un increment dels professionals i dels equipaments a tot el territori, que tampoc s'ha fet, i malauradament, doncs, no ho esperem de cara al proper curs.

I, efectivament, cal donar continuïtat formativa a l'alumnat provinent de l'ESO i els PFIs, però també a persones que tenen títol de l'ESO, que fa anys van sortir del sistema educatiu i que volen tornar hi, i garantir la transició de grau mitjà a superior per prestigiar un sistema de formació de qualitat al llarg de tota la vida.

En segon lloc, l'anunci de la gratuïtat del P2 genera molts dubtes que esperem i exigim que es resolguin en els propers dies i setmanes, ja que estem a les portes de la preinscripció. Si es vol assegurar efectivament la gratuïtat de les famílies, el Departament d'Educació ha d'assumir un dels dos terços del cost de la plaça, i dos terços amb la part que li pertoca, perquè qualsevol altra quantitat inferior a aquesta, algú l'haurà de pagar. I hem de lamentar que fins a dia d'avui no s'hagi plantejat un acord marc al qual es puguin adherir els ajuntaments, titulars de la major part d'escoles bressol públiques de tot Catalunya, que els doni seguretat jurídica, perquè la corresponsabilitat educativa que diu la LEC no és que un anuncia i l'altre assumeix, vol dir decidir conjuntament, i això fa anys que no s'està fent i està clar que aquest Govern tampoc ho està practicant.

Falten places públiques d'escola bressol, perquè, com deia, si no garantim la universalitat no farem realitat la gratuïtat, i per això demanem crear places públiques de bressol en aquells territoris on siguin necessàries, tenint en compte, evidentment, la demografia i l'objectiu de la universalització. I també garantir que aquells infants que es quedin sense poder accedir a una plaça pública per manca d'oferta suficient, tinguin també aquesta gratuïtat, independentment de la titularitat de l'escola, i, per tant, cal preveure els recursos a aquests efectes. I aquí també veiem que a dia d'avui hi ha moltes llacunes.

En tercer lloc, i amb l'objectiu de revertir les desigualtats creixents i l'alt nivell de segregació a Catalunya, calen mesures determinades per fer-ho. El proper curs el començarem amb un horari diferent entre centres públics i concertats. Això ja és una mala notícia que va en contra de la direcció a la que pretenem. I no ens cansarem de demanar la recuperació de la sisena hora als centres públics. O això, o la mateixa jornada per a tothom.

Igualment, proposem recuperar els suports educatius als centres de màxima i alta complexitat, que l'han perdut aquest proper curs..., aquest curs vigent, volíem dir,

perjudicant així també aquells centres i l'alumnat més vulnerable. I aquí m'avanço dient que hem arribat a una transacció amb els grups que donen suport al Govern –vull agrair a la diputada Aragonès l'acord– per revisar aquests recursos d'acord amb un nou estudi que s'elaboraria amb dades de 2020 –per tant, ja en pandèmia–, i desenvolupar un pla de millora de centres de prevenció de l'abandonament escolar prematur, que si bé és cert que té una tendència a la baixa, encara és massa elevat.

També plantegem aportar els recursos necessaris a tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya per atendre adequadament l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, que no sempre passa. Hi ha encara molt camí a fer cap a un model educatiu inclusiu per comptar amb tots els recursos que són necessaris a l'escola. I assegurar les mateixes ràtios dins d'una mateixa zona educativa, si convé amb una nova normativa vigent –que, per cert, esperem. I elaborar un pla de xoc per recuperar el menjador a secundària i els ajuts vinculats.

Acabo per on començava. Cal consensuar amb el conjunt de la comunitat educativa canvis importants que afecten el curs escolar i els seus membres, així com l'organització de les escoles i les seves famílies. I si confiem en els docents i en les escoles, si creiem en un sistema educatiu democràtic, com tantes vegades s'ha repetit, si creiem en el diàleg, cal que es practiqui.

Per tant, gràcies, i en el segon torn em referiré i em posicionaré respecte al conjunt d'esmenes.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs ara, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras, señores diputados, no puedo dejar de empezar esta intervención mandando un sentido abrazo a todo el pueblo de Ucrania, al cónsul de Ucrania en Barcelona, a uno de los cónsules de Ucrania en Barcelona, a mi amigo Oleks. Creo que hoy es un día para recordar, precisamente, la importancia del derecho internacional, del derecho constitucional, la importancia del respeto a la integridad territorial de los estados.

Por eso me ha parecido especialmente sangrante e indignante e indecente la mención que ha hecho el diputado de Junts per Catalunya, la comparación que ha hecho entre los ataques que está recibiendo hoy la población de Ucrania, con muertos en las calles de Ucrania, y lo ocurrido el Uno de Octubre. Me parece absolutamente indecente que alguien pueda comparar una cosa con otra. La única relación de parecido que puede haber entre lo que está ocurriendo hoy en Ucrania y lo que ocurre o lo que ha ocurrido en Cataluña y en el conjunto de España es precisamente la proclamación unilateral de la secesión, de la independencia de dos regiones, de Donetsk i Lugansk, con sendos referéndums unilaterales en el año precisamente 2014. Esa y, en todo caso, la relación de paronomasia entre el presidente del llamado Consejo *per la República*, el Consell per la República, el señor Puigdemont y el presidente, autoproclamado presidente del Consejo de la República Popular de Donetsk, que se llama curiosamente Puixilin. En todo caso, el parecido será entre Puigdemont y Puixilin, pero es el único parecido que podríamos encontrar entre una cosa y otra.

Por lo demás, yendo a la moción que nos ocupa..., el primer que vull fer és agrair sempre el caràcter constructiu de totes les propostes que presenta la diputada Niubó, la diputada del Partit dels Socialistes. Efectivament, considerem que la proposta de la moció és absolutament atencible en tots els sentits, perquè, entre altres coses, s'ha de prestigiar la nostra escola, s'ha de prestigiar el professorat, s'ha de prestigiar la professió de mestre, la professió de professor, perquè la seva tasca a l'escola pública i també a la concertada és absolutament imprescindible per al desenvolupament de la nostra societat, dels nostres nens, de la nostra cultura. I, des d'aquest punt de vista,

em sembla una moció absolutament indispensable, imprescindible, a la qual votarem a favor gairebé en tots els seus punts. Hi ha algun punt en el qual no podrem votar a favor, però la pràctica totalitat dels punts els votarem a favor.

Hem presentat algunes esmenes que considerem que són atendibles. Una d'elles..., efectivament, hem fet una transacció amb la diputada Niubó, que sempre té una actitud molt propositiva i que agraeixo, perquè crec que aquesta és la forma de fer política constructiva, amb esperit transaccional. I, des d'aquest punt de vista, doncs, només fer una crida al reconeixement no només de l'escola pública, sinó també a la importància de la xarxa de les escoles concertades. Crec que, de la mateixa manera que hem de potenciar una escola pública de qualitat, hem de reconèixer el paper, la tasca que fan les escoles concertades a la nostra comunitat i al conjunt del nostre país a tot Espanya i molt concretament a Catalunya, on la col·laboració publicoprivada és fonamental. Sempre ha estat un model que ha estat molt reeixit, que ha donat grans èxits a la nostra escola. I, per tant, el reconeixement de la xarxa d'escoles concertades em sembla de justícia, em sembla absolutament imprescindible. I des d'aquí vull fer aquesta crida al reconeixement de tota la cambra a la importància de la xarxa d'escoles concertades.

De la mateixa manera que reconeixem i posem en relleu la importància de les escoles concertades, també hem de posar en relleu la importància de la xarxa d'escoles bressol o de guarderies privades que hi ha a la immensa majoria de ciutats i pobles de Catalunya. Per tant, en un dels punts d'aquesta moció, que parla precisament de l'ampliació de les places de les escoles bressol públiques, nosaltres hi votarem a favor perquè considerem que no hi ha motius per votar-hi en contra, però sí que és veritat que ens falta un reconeixement.

Considerem que falta en aquesta moció, i en general en els plantejaments que acostumen a donar-se en aquesta cambra quant al tema de l'educació, un reconeixement més explícit cap a la concertada i cap a la importància de les escoles bressol privades, que, hi insisteixo, formen part del teixit associatiu, del teixit cultural i social dels nostres barris, de les nostres ciutats, dels nostres pobles, així a Barcelona com a la resta de les principals ciutats de Catalunya. Crec que és important posar-ho en valor, perquè moltes vegades s'oblida la importància tant de la concertada com de l'escola i les guarderies privades.

Per tant, més enllà de fer aquesta precisió, senyora Niubó, li agraeixo la seva proposta, la seva moció, i la votarem gairebé en la seva totalitat a favor.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Avui el PSC ens presenta una moció per parlar de la planificació del curs 22-23, i diria que és una moció llarga, eh?, d'uns catorze punts, però que en general en la majoria de punts hem pogut trobar un punt d'acord.

Nosaltres també, diguem-ne, com a planificació del curs escolar, estem d'acord amb el que s'apunta de la formació docent, de l'IOC, de vetllar pels centres d'alta complexitat, pels alumnes de necessitats educatives especials. I ens sembla també que és una bona proposta per poder planificar un bon curs, després de dos anys, diguem-ne, de pandèmia i que les escoles el que necessiten és començar ben planificats.

Però sí que hi han hagut potser un parell de punts en què no ens hem trobat tan d'acord. Però això no vol dir que, diguem-ne, per nosaltres la preocupació no sigui la mateixa, i l'acord de govern entre Junts i Esquerra ho reafirma sobretot en el que és l'educació.

En aquest seria, sobretot, la petició que vostès fan de les vint mil places, eh?, sobre cicles formatius. Nosaltres sabem, doncs, la importància dels cicles formatius. Sabem que el curs passat potser va faltar oferta. Però em sembla que la proposta que ve des del departament de poder donar aquesta continuïtat a tots els alumnes de quart d'ESO i de PFIs, per poder, si és que hi ha aquesta demanda, donar sortida a aquesta necessitat, ens sembla que és una bona proposta, a part d'avançar aquesta preinscripció. Diríem que amb això podem donar una bona sortida a aquesta necessitat, i sobretot el que ens interessa també a nosaltres és formar aquests joves, i que si hi ha més necessitats, com ja es va fer en aquest curs, fins i tot poder concertar cicles que ja són autoritzats.

Nosaltres sabem que això és una aposta, sobretot, pel que és el fracàs escolar, l'abandonament escolar, que ens interessa molt potenciar aquests cicles formatius, i sobretot amb la demanda que tenim del món laboral, i potenciar també per a aquesta FP dual, eh? Vol dir que no ens hem trobat amb el número, però jo diria que sí en el sentit.

També, en l'altre punt que potser no hem trobat ben bé el punt d'acord, seria en aquest..., el zero-tres universal, no? Nosaltres, evidentment..., i ho saben que nosaltres volem avançar, sabem la importància de zero a tres anys, però em sembla que aquest primer pas del P2 diríem que ja comença a ser un gran pas. I, a més a més, amb la idea de començar garantint per a tots els infants de P2 aquesta plaça finançada amb fons públics, independentment de la titularitat de l'escola bressol. A mi em sembla que és un bon pas i que dona aquest punt de partida ja cap a aquesta universalització.

També –i aquí ens han acceptat aquesta esmena–, sobretot en la planificació del curs, l'esforç, eh?, que ja faran moltes escoles amb el que és la baixada de ràtios; però també la importància, sobretot, de la distribució equilibrada. Però aquí sí que per nosaltres és important, per anar complint el que és el pacte de segregació escolar, que hi hagi aquest acompanyament econòmic. Nosaltres tenim clar, doncs, que tots fan i tots són Servei d'Educació de Catalunya, i com ja es va sortir d'aquell infrafinançament, cal, doncs, que hi hagi aquest bon acompanyament econòmic.

Però diria que de tots aquests punts que potser no ens hem trobat, en aquesta moció potser fins i tot en faltarien dos més per mi, em sembla interessant, eh?, o com a Junts.

Un seria que, diguem-ne, també té un repte, el que és el departament, de com enfocar aquest nou currículum que hi haurà en aquest nou curs, i escoltant, com sempre ha dit el conseller, a tota la comunitat educativa, però sobretot pel que també ens interessa..., intentar assegurar, sobretot, la importància en les formacions tecnològiques i científiques, perquè nosaltres volem uns joves que..., s'augmentin les vocacions aquestes futures, en aquest sentit, per al país emprenedor i capdavanter que volem.

I per l'altra, un altre punt que jo diria que ens afecta el curs que ve, però ja ens afecta ara, sobretot és el que..., la preocupació que tenim per l'atac a la immersió lingüística. A nosaltres aquí ens agradaria, eh?, que el PSC ens hi acompanyés, sobretot en aquesta defensa del català. Perquè nosaltres tenim clar que cal blindar el nostre sistema educatiu en aquest tema del català, i com a Junts, nosaltres, evidentment, i com formem part del Govern, estarem al costat del Govern per buscar i consensuar actuacions i per defensar i protegir el català a les escoles. Perquè nosaltres tenim molt clar que anar i atacar la immersió és atacar la cohesió social i fins i tot atacar aquesta possibilitat d'igualtat d'oportunitats.

Des de Junts, tenim molt clar que aquest tema ens preocupa, aquesta assimilació i recentralització ens preocupen, i sabem que nosaltres el que volem és lluitar-hi, però també ens deixa clar i ens reafirma que només hi haurà una via realista de supervivència, i aquesta, per nosaltres, és esdevenir un estat independent.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades. Ens presenten una moció, tal com ha dit, àmplia, amb catorze punts. Agrair a la diputada Niubó l'esmena acceptada i les dues transaccions, malgrat estar lluny d'alguns posicionaments, perquè la diferència és evident. Nosaltres estem a Govern, i governar implica prendre decisions. I des de l'oposició sabem que el paper ho aguanta tot, però la realitat, no. Per tant, una moció molt ambiciosa i també pensem en falta de concreció.

Ens agrada, però, vol que es parli de formació professional; de fet, una de les quatre prioritats que permetran donar resposta a les necessitats de millora d'aquesta qualitat educativa, juntament amb la gratuïtat de l'infantil 2, la reducció de ràtios de l'infantil 3, de vint-i-cinc a vint alumnes a tot el país, i el desplegament del decret d'admissió en el marc del pacte contra la segregació.

Per tant, no entenem que no ens hagin acceptat l'esmena en el punt 2 de la moció, quan s'introdueixen canvis significatius molt molt importants en el procés de la preinscripció, garantint que les persones que actualment estan dins el sistema educatiu no perdin aquest itinerari de continuïtat i que, a més a més, puguin seguir aquest projecte professional iniciat.

Per tant, la primera vegada que es garantirà el pas de quart d'ESO a un cicle formatiu de grau mitjà, i també, per primera vegada, un pas important en l'efectivitat de l'orientació: es farà un acompanyament de tots aquells alumnes, donant suport no només als professors, o sigui, als equips orientadors de quart d'ESO, tal com es fa fins ara, sinó que hi haurà difusió en tots els tutors de quart d'ESO, d'FP bàsica i dels programes de formació i inserció.

Per tant, posem a l'abast totes aquestes eines de tot l'entorn implicat per tal que l'alumnat faci una tria ajustada als seus interessos, a les seves expectatives, que evitaran amb molta probabilitat un abandonament escolar; però també, alhora, fent una anàlisi acurada, com deia, de les necessitats del territori per tal d'ajustar-les a totes les possibilitats d'ocupació.

El punt de la moció on es demana un pla d'infraestructures. Saben perfectament que el departament ja disposa del pla d'infraestructures, del pla director d'infraestructures educatives, desplegat, a més a més, en dos grans eixos. Una altra cosa és que no sigui el seu pla, però és el pla dels qui governem. I són instruments que actualment donen resposta a les noves necessitats d'escolarització i a les polítiques educatives que permeten ordenar tota aquesta xarxa d'edificis educatius.

Per primera vegada, l'escolarització infantil 2 serà gratuïta per a les famílies que vulguin escolaritzar els seus infants en llars de titularitat pública, i els infants que no puguin optar a aquesta plaça pública, malgrat incrementar l'oferta amb la màxima capacitat, es comptarà amb aquest finançament de fons públics, preveient a la vegada tots els recursos necessaris per tal d'avançar cap a la universalitat del zero a tres anys.

Però amb aquesta mesura que elimina la barrera econòmica d'accés a l'educació infantil, que té màxima rellevància no només pel punt de vista educatiu, sinó també per les repercussions socials que pot suposar, vostès no en tenen prou, i a més a més el que fan és comprar el discurs de la submissió dels tribunals de Ciutadans. El deute el farem d'acord amb el que marca la llei d'acompanyament als pressupostos.

Plantegen recuperar la sisena hora i saben que no hi ha un acord unànime. En algunes ocasions vostès demanen consensos i en d'altres no. Nosaltres ho tenim clar, ho tenim claríssim: ara els recursos, cap al desplegament de l'escola inclusiva i la reducció de ràtios.

I acaba la moció utilitzant la cambra per tapar vergonyes, perquè mentre es parla del centre concertat Acadèmia no es parla de les acusacions de corrupció de l'alcalde. Molt oportunista. Li hem de recordar, senyora Niubó, que quan es va debatre la convalidació del decret van posar la condició *sine qua non* que aquest decret no es fes servir de forma encoberta per rescatar la concertada. Què passa ara, que hem de fer excepcions? Per què? Perquè és a l'Hospitalet? Compromís del departament a estudiar aquest conflicte privat. I tant que sí! Però els requisits són iguals per a tot-hom i cal complir-los. Per això, evidentment que hi votarem a favor, a l'oferta a donar continuïtat a les famílies i a l'alumnat, però cal entendre i cal deixar clar que aquest professorat prové d'un vincle d'una contractació privada.

Des d'Educació, des d'Esquerra Republicana, sempre al costat de les famílies i sempre al costat de l'alumnat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, bon dia. A pesar de la machacona insistència del *conseller* d'Educació en vendernos las bondades de la escuela catalana presentándola como un modelo de éxito sin precedentes, ya le dije en el anterior Pleno –con datos se lo demostré– que nada más lejos de la realidad. La escuela catalana es un modelo educativo mediocre, por desgracia.

En esta misma línea de denuncia, el Grupo Socialistas nos presenta hoy un listado de anomalías del sistema educativo catalán y una serie de propuestas también para intentar solucionarlas. Aunque nosotros hemos presentado una serie de enmiendas y que finalmente no han admitido por el carácter habitual sectario del PSC, como a VOX lo único que le interesa es la consecución del bien común, y a pesar de que en esta moción no abordan cuestiones que entendemos nosotros que son cruciales en el mundo de la educación, votaremos a favor de la mayoría de los puntos propuestos.

Otros puntos se fundamentan en premisas que no podemos compartir, que no compartimos de hecho y que, por lo tanto, no serán votados a favor. Sobre todo, aquellos que se refieren a la LOMLOE, ley orgánica tramitada por el Gobierno del PSOE deprisa y corriendo, sin oír a los colectivos afectados, sin tener en cuenta la opinión de los expertos en la materia educativa, sin solicitar el informe preceptivo del Consejo de Estado y sin solicitar el informe preceptivo también del Consejo Escolar. Sobre este particular, esta ley orgánica, les recuerdo que VOX ha presentado un recurso de inconstitucionalidad.

Por cierto, en este sentido, en esta misma línea, señora Niubó, en el punto 13 de su moción incurren ustedes en un ejercicio de hipocresía política al puro estilo Poncio Pilatos. ¿Por qué? Porque, por un lado, usted pide que los cambios importantes que afecten al curso escolar, a la organización de los centros educativos y a la organización de las familias, se consensuen –caso contrario de lo que ha pasado con el anuncio, de parte del Gobierno, del avance del curso escolar–, sumándose así –con lo que está diciendo usted, lo que está proponiendo en el punto 13– a la crítica de VOX contra el borrador de las ordenanzas de Educación en el pasado Pleno que ha impuesto el señor *conseller* d'Educació unilateralmente. Pero, por otro lado, no se queja, no dice nada usted de la falta de transparencia, debate y consenso del PSOE al promulgar la LOMLOE deprisa y corriendo, sin los informes preceptivos que he comentado anteriormente.

Pide usted flexibilizar los criterios de acceso a la bolsa de profesores en circunstancias excepcionales, extraordinarias, para no repetir, no caer otra vez en los proble-

mas de la nefasta gestió de la crisi del covid en el mes de enero, que ha provocado miles de bajas de profesores que no se han sustituido, falta de material básico, mascarillas FFP2 entre el personal docente, etcétera. Pero no vale con quedarse con esta declaración de intenciones. ¿Por qué no denuncia usted medidas anunciadas por el Departament d'Educació, como la de exigir el nivel C2 de catalán para todo el profesorado? Esta y otras trabas no van a fomentar la vocación docente, dejando las bolsas de profesores más vacías todavía de lo que están en la actualidad, sobre todo de algunas especialidades como, por ejemplo, la de matemáticas. ¿Es que es propio de la esencia del PSC, de su ADN, ser muleta del separatismo?

Exige recuperar el servicio de comedor de secundaria en las ayudas vinculadas a este servicio, cosa que aplaudimos evidentemente, pero no reclama al Govern que, de una vez por todas, pague las 1.141 becas del curso 2020-2021 que aún no han recibido, no han cobrado los alumnos de bachillerato, muchos de los cuales sin estas ayudas tienen dificultades para seguir estudiando por su situación de vulnerabilidad familiar. (*Aplaudiments.*) Prefieren destinar, quizás, ese dinero a los altos cargos que se reparten con el Govern.

En cuanto a las plazas públicas adicionales de ciclos formativos, creemos que se deben fijar ajustándose exactamente a la oferta de la demanda mediante un estudio concienzudo que analice tendencias y los datos de la preinscripción, que aún están por llegar.

Estamos de acuerdo también en incrementar la inversión, el mantenimiento, la reforma, la construcción de nuevos centros educativos, pero de manera racional y buscando economizar la inversión. Es decir, no hay que descartar invertir en infraestructuras ya existentes en centros educativos privados o concertados, porque en muchas ocasiones resultará menos gravoso.

Y ya acabo. Apoyamos, como dicen ustedes, la búsqueda de una solución para las familias, profesorado, personal de la Academia Cultura de L'Hospitalet, pero también de otros centros educativos que están en trance de cierre como la Safa del Masnou.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Compartim moltes de les propostes del PSC en aquesta moció. Per tant, votarem que sí majoritàriament a tots els punts, no a tots: ens abstindrem en el punt 5 i votarem contràriament al 7 i al 14, però sí que votarem que sí a la resta de la moció.

Volem, però, fer referència a una qüestió que ens sembla fonamental, que no queda recollida en la moció, i que, si no resollem favorablement, pot implicar un greu pas enrere en el nostre model educatiu i en la seva capacitat i potència per promoure i garantir efectivament la inclusió i la cohesió social. I estem parlant, òbviament, com no pot ser d'una altra manera, del model d'escola catalana i del model de la immersió lingüística.

Ens sembla fonamental que aquest Parlament reiteri l'aposta per la immersió lingüística com a model escolar fonamental al nostre país, atès que garanteix la plena competència lingüística de tot l'alumnat en català, en castellà i en una tercera llengua, i atès que a la vegada garanteix la cohesió, la inclusió, i, òbviament, evita un factor de segregació que podria ser absolutament negatiu i contraproduent: la pretensió de segregar l'alumnat en funció de la llengua o de l'idioma.

Per tant, ens reiterem, a propòsit d'aquesta moció, en la crida al consens a la majoria d'aquest Parlament en la defensa d'aquest model. Òbviament, demanem i em-

placem el PSC que se sumi i que participi d'aquest consens i d'aquesta majoria, que han d'anar acompanyats, sens dubte, des del nostre punt de vista, d'una àmplia mobilització social a nivell nacional i en tots els territoris escolars en defensa d'aquest model, d'aquest dret a aquest model escolar que garanteix la inclusió i la lluita contra la segregació a nivell lingüístic.

I, per tant, entenem que això indefugiblement passa per no acatar la sentència que pretén obligar al vint-i-cinc per cent de la llengua castellana a les escoles, passa per rebutjar aquesta pretensió de doble vehicularitat del català i del castellà a les nostres escoles. I, òbviament, això requereix una posició ferma del Govern, en aquest sentit, donant tot el suport necessari a la comunitat educativa per tal de defensar aquest model, que és d'ampli consens en el nostre país.

En aquest sentit, recordar que en aquests moments ja hi ha una vaga convocada per al 23 de març amb aquest objectiu, i que serà una oportunitat de mobilització també en aquest sentit, i a la qual ens sembla que és important que donem suport.

També hem de dir que, per tal d'assolir els punts que la moció planteja, per tal de poder-los assolir materialment, es requereix, inevitablement i indefugiblement, revertir les retallades que arrosseguem des del 2010 i que encara no s'han revertit plenament. I això es fa encara més imprescindible després del període de pandèmia, en el qual l'escola s'ha vist molt més estressada, i la comunitat educativa, molt més tensionada.

Ara cal un abocament de recursos i una reversió de les retallades, anar cap al sis per cent d'inversió pública en educació pública; reduir ràtios; òbviament, retornar als horaris del professorat previs a les retallades... Ens sembla que això, conjuntament amb l'estabilització de les interines, amb dotar suficientment i necessàriament la formació professional, el període de zero a tres anys, entre altres coses, és una condició imprescindible per assolir aquests objectius que vostès plantegen en la moció i avançar cap a una escola *realment inclusiva* –no només teòricament, sinó realment inclusiva– i lluitar contra la segregació.

I, per tal d'assolir aquests objectius, per tal d'encarar aquests reptes amb tota la força i totes les garanties necessàries, òbviament, cal diàleg i cal negociació. Cal diàleg i cal negociació, cal pactar amb la comunitat educativa, i això el primer que requereix és reconèixer-la com a interlocutor i que el Govern, que el Departament d'Educació, tingui l'hàbit i el costum –el bon hàbit i el bon costum– de dialogar, de consensuar, de pactar amb la comunitat educativa. Perquè, tal com dèiem ahir a la sessió de control, els grans canvis en l'educació, la garantia d'una escola universal, pública, gratuïta i inclusiva per a tothom, no es poden fer sense la comunitat educativa, i molt menys contra el professorat.

Per tant, també aprofitem el debat sobre aquesta moció per tal de reivindicar una democratització en les relacions educatives i en les relacions entre el Govern i la comunitat educativa.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, començo dient que el nostre grup està molt preocupat per la gestió erràtica que està fent aquest Govern en molts àmbits, i més encara en l'àmbit de l'educació. Una preocupació que compartim la majoria dels grups parlamentaris, i crec que, tal com està la situació, aquesta preocupació també la compartix la majoria de la comunitat educativa.

Ahir recordàvem, en la sessió de control al Govern, que, a la conferència del president Aragonès, aquest s'havia compromès a un diàleg amb tots els actors del país per

decidir la Catalunya del futur. Però, només quatre dies després d'aquestes declaracions, la comunitat educativa en el seu conjunt va convocar una vaga de professorat de cinc dies precisament perquè el Govern s'ha negat a negociar, a la vegada que les famílies també li estan demanant que s'assegui a dialogar.

Fa mesos que el professorat i que les famílies estan criticant la improvisació constant de la conselleria d'Educació, que, com el Govern en el seu conjunt, està mancada de rumb. Improvisació en l'aplicació del nou calendari escolar aplicat des del faristol i sense parlar-ho amb ningú, que només ha estat la punta de l'iceberg després d'un any de decisions equivocades i sense planificació. Tothom n'està demanant una moratòria, perquè no està gens clar com es resoldrà, quins recursos hi haurà i de quina forma es durà a terme. Només cal escoltar el consell escolar, els sindicats o els pares i mares.

Improvisació també en la gestió de la pandèmia a les escoles, que ha pesat sobre les esquenes d'un cos docent absolutament esgotat i al límit. Improvisació també en les places públiques de l'FP: més de mil alumnes es van quedar sense plaça. I la solució telemàtica d'oferir l'IOC també ha estat un caos, i només cal recordar el col·lapse informàtic en període d'avaluacions. Cal un mapa de l'FP a Catalunya acordat amb els consells territorials, i cal, evidentment, més oferta pública que arribi arreu del país.

Improvisació també en el pla de la universalització i la gratuïtat dels zero a tres. A hores d'ara no sabem com es farà, i tampoc sabem si es crearan noves places, més enllà de la gratuïtat de les actuals. I això, si no es planifica, també acabarà sent un altre caos, com ens hi estan tenint acostumats.

Improvisació també, ho dèiem abans, en les instruccions a les escoles per veure com fer front a la injusta sentència del Suprem amb relació al vint-i-cinc per cent del castellà.

Improvisació i manca de recursos en l'escola inclusiva, sense els mitjans adients i imprescindibles en unes necessitats que creixen cada any en moltes escoles de tot Catalunya.

Improvisació i contradicció en si retirem o no els suports educatius en els centres de màxima i alta complexitat, que necessiten més acompanyament del Govern i que no se'ls treguin més recursos en l'actual context de crisi.

Improvisació sobre les decisions anunciades per a l'Acadèmia Cultura de l'Hospitalet, sense trobar cap solució per als vint-i-cinc docents, per a les més de dos-centes famílies. Només cal recordar que ahir estaven aquí, a les portes del Parlament, denunciant-ho una altra vegada.

En definitiva, nosaltres estem molt preocupats pel rumb del Departament d'Educació. I trobem oportuna aquesta moció que s'ha presentat per part del Grup Socialistes, i més en aquests moments que hi ha tanta preocupació de tota la comunitat educativa, que denuncia aquestes formes de fer i aquesta manca de planificació.

Donarem suport a la majoria, per tant, dels punts de tota la moció, exceptuant-ne el 7, perquè pensem que el Govern ha de rectificar i ha d'obrir un diàleg real amb la comunitat educativa i, evidentment, tenir-ne en compte tots els actors. I és clar que des del nostre grup defensem la transformació del sistema educatiu, però no des de la imposició ni des de la supèrbia.

Per això insistim i continuarem reclamant que s'escolti a tothom, perquè Catalunya s'ha de governar des del diàleg i des de la cerca dels consensos, tot el contrari del que en aquests moments s'està fent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Nosaltres, des del Partit Popular, donarem suport a pràcticament la totalitat, a un noranta-cinc per cent d'aquesta moció. Sí que és cert que, per exemple, el primer dels punts, que es basa en la LOMLOE, que és una llei que nosaltres hem rebutjat de ple, doncs, és en el que tenim més problemes per poder votar a favor. Però la resta de punts ens sembla que són necessaris, alguns d'ells són urgents, els hem estat reclamant des de fa molt de temps, i, per tant, hi estem d'acord.

Crec que era la diputada del Grup de Junts per Catalunya que deia que la moció és massa ambiciosa. Nosaltres hi coincidim, és una moció ambiciosa, però em sembla que és correcta. Hem de ser ambiciosos en l'educació. Hem de demanar, perquè tenim moltes mancances. I no pot ser..., no ens podem permetre que passi, per exemple, el que va passar amb la formació professional, amb aquest pràcticament miler d'alumnes que en van quedar fora, sense plaça, perquè el departament no va preveure aquesta allau de peticions que hi hauria després d'aquest any pandèmic que vam tenir. Per tant, no ens podem permetre aquesta manca de planificació i aquesta improvisació constant que patim des del Departament d'Educació.

No ho diem només nosaltres, sinó que fins i tot tots els sindicats s'han posat d'acord, senyor Cambray, i, de fet, li han convocat una vaga. Van tenir vostès una reunió fa uns dies que va ser totalment infructuosa, amb demandes no només pel tema del calendari, que potser és el que ha accelerat aquesta vaga, sinó que hi han altres peticions i altres demandes que des de la comunitat educativa fa molt de temps que reclamen i a que el departament fa cas omís.

Insisteixo que el detonant ha estat aquest avançament, aquesta decisió unilateral per part del Departament d'Educació d'avançar el calendari escolar, amb la qual nosaltres, evidentment, tampoc estem d'acord. I, per tant, votarem també a favor del punt tretzè de la moció, que parla precisament de consensuar amb el conjunt de la comunitat educativa aquests canvis tan importants que afecten el curs escolar, i, sobretot, com s'han d'organitzar els centres, com s'han d'organitzar les famílies.

Jo crec que vostès en aquest sentit s'han precipitat. I, per tant, esperem que no haguem d'arribar a aquesta vaga de cinc dies que ja han anunciat els sindicats, i que puguem arribar a un acord en aquest sentit.

Hi han molts punts, hi insisteixo, que hi estem plenament d'acord, que els podríem haver redactat nosaltres perfectament. Si parlem, doncs, de dotar els centres dels recursos necessaris per poder atendre les necessitats d'aquells alumnes que tenen necessitats educatives específiques; en el tema, també, de la recuperació de la sisena hora, que és una demanda que portem també demanant des de fa molt de temps.

Avançar també en el tema de la universalització de l'escolaritat de zero a tres anys. És veritat que es parlava de que s'està avançant en aquest sentit per part del Govern; és cert, però trobem que és insuficient, i, per tant, hem d'estudiar altres mesures. En el tema de les ràtios: no només fixar les ràtios en funció..., dins de la mateixa zona educativa, sinó també reduir aquestes ràtios, que també és una demanda històrica que portem molt de temps reclamant.

En definitiva, moltíssimes coses. El punt catorzè, que parla també dels problemes amb l'Acadèmia Cultura de l'Hospitalet de Llobregat, que de fet ahir, com ja recordava algun altre grup, els teníem a la porta manifestant-se, parlant amb tots els diputats. Ens van fer arribar també un document. Deia la diputada de Junts per Catalunya que no poden exceptuar els criteris, però, clar, el tema... No sé si m'estic equivocant de... Sí que ho deia, oi? *(Veus de fons.)* D'acord. Ah, clar, el problema és que vostès tenen una... *(Veus de fons.)* Ah, d'Esquerra. Perdoni. *(L'oradorariu.)* Perdoni, que m'he confós; li demano disculpes. Però torno a reprendre el punt: vostè deia que no poden exceptuar els criteris que vostès han fixat amb el tema de l'escola concertada. Clar, és que potser el problema és aquest: potser el problema és la seva

croada ideològica contra l'escola concertada, i això està portant problemes no només en el cas de l'Acadèmia Cultura de l'Hospitalet de Llobregat, sinó també en altres centres que estan patint també aquesta decisió, i que per això nosaltres vam rebutjar de ple.

En definitiva, com deia, crec que és una molt bona moció, molt completa. I nosaltres donarem suport pràcticament a la totalitat dels seus punts. I torno a demanar disculpes per l'error.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Sí. Gràcies a tots els grups per les seves intervencions, i especialment a aquells que han presentat esmenes: el cas de Ciutadans, d'Esquerra i Junts i també de VOX.

Començant per les esmenes dels grups que donen suport al Govern, ja hem dit que havíem acceptat la 10 i que hem fet dues transaccions que hem pogut explicar abans, però no n'hem pogut acceptar d'altres, perquè desvirtuaven la nostra proposta.

Sobretot amb relació a la formació professional, vosaltres no..., no volien concrecions; nosaltres parlàvem concretament de vint mil noves places. I, tot i que ens sembla molt bé i és un avenç que s'ha fet, garantir la continuïtat de tot l'alumnat que ve de quart de l'ESO, també hem de pensar en totes aquelles persones que tenen el títol d'ESO, però que van abandonar el sistema educatiu fa uns anys i que hi voldrien tornar. I, per tant, això també s'hi ha d'incorporar. Vull dir que, pel que fa a la intervenció que s'ha fet sobre el pla d'infraestructures, efectivament, aquí hi ha una mancança molt important i unes deficiències que venen de molts anys que caldria..., intensificar.

Pel que fa a Ciutadans, hem acceptat la segona esmena, que compartim, amb relació al model de bressol. I, en canvi, la primera pensàvem que ja quedava coberta pel nostre punt 7.

I, amb relació a VOX, no hem pogut acceptar-ne cap, perquè realment expressen un model educatiu que no és el nostre: una escola pública subsidiària de la privada que no podem acceptar; la concertació de places privades a demanda de famílies, o la preferència, com deien, de nacionals espanyols i residents legals, que ens sembla una expressió discriminatòria i contrària realment als drets humans.

Vull acabar dient que la lluita contra la segregació escolar també passa per trobar una solució a centres educatius com és el cas de l'Acadèmia Cultura de l'Hospitalet, un centre en un barri amb moltíssimes, altíssimes necessitats d'escolarització, que si hi ha aquest tancament generarà sobreratios a la resta de centres públics, i amb opcions de construir un nou edifici públic per donar continuïtat a aquest projecte educatiu i als seus docents.

En definitiva, esperem que, amb aquesta moció i el debat que ha suscitat, puguem contribuir i posar el nostre gra de sorra per millorar la planificació del proper curs. I, sobretot, que permeti aclarir dubtes, perquè n'hi ha molts que encara planen.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Bé, moltes gràcies. Doncs també, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquest punt tindrà lloc aquest migdia, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica

302-00101/13

Passem ara al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica, que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, novament bon dia. Juvenal, poeta latino del siglo I, escribió, en uno de sus versos hexámetros de la Sátira XIV, lo siguiente: «*Maxima debetur puero reverentia*.» Es decir, al niño se le debe el máximo respeto, la máxima reverencia, la máxima admiración.

Mucho se ha discutido durante esta legislatura acerca del modelo educativo catalán. Todos los grupos han presentado preguntas, interpellaciones, mociones, propuestas de resolución sobre los diversos aspectos del ámbito educativo: principios orientadores pedagógicos y académicos, infraestructuras de los centros educativos, ratios, abandono escolar, plan lingüístico, modelos de organización escolar, etcétera. Pero, paradójicamente, nadie ha hablado con profundidad de la esencia de la educación, de su sujeto, es decir, del niño. Solo VOX, en reiteradas ocasiones, ha puesto su acento –sí, ha puesto su acento– en el niño como protagonista del proceso educativo.

Y, por ese motivo, a pesar de los intentos de distracción, estamos muy preocupados y hoy volvemos a poner énfasis en el niño, ¿eh? –niño, niña, ¿de acuerdo? Por eso ponemos énfasis en el sujeto, en el objetivo de la educación. Porque estamos muy preocupados por el borrador del decreto de ordenación de las enseñanzas de educación básica que el Departament d'Educació ha presentado al Gobierno de manera unilateral, sin consultar con la comunidad educativa, de forma caciquil, mediante el cual se quiere perpetuar un modelo de escuela catalana mediocre, como ya hemos dicho en repetidas ocasiones, y especialmente en nuestra interpellación, que ha dado pie a esta moción.

El Govern debe velar escrupulosamente por el bien del niño. Debemos salvaguardar todos sus derechos inalienables, recogidos en la declaración de derechos del niño, procurando su interés superior como un bien jurídico que es. Por ese motivo pedimos varias cosas.

En primer lugar, que la escuela sea un espacio libre de ideología, donde reine la neutralidad ideológica y política, y así facilitando el adecuado progreso intelectual, académico y afectivo de los niños. Pedimos también que el Govern garantice la libertad de los padres a elegir el tipo de formación, educación moral y religiosa que deseen para sus hijos, como la recta razón y el artículo 27.3 de la Constitución española. Pedimos también que el Govern proteja de verdad la inocencia de los niños, y evitar el adoctrinamiento en materia sexual en los colegios.

Pedimos también que el Departament d'Educació elabore un nuevo borrador con total transparencia y con la participación de toda la comunidad educativa, obedeciendo a la lógica y también al artículo 27.5 de la Constitución española. Que se fundamente, este borrador, en principios pedagógicos sin sesgo ideológico y en la búsqueda de la excelencia humana y académica mediante el esfuerzo y la exigencia.

Y pedimos también que el Govern garantice el derecho a ser educado en español respetando las sentencias judiciales, como nos ha recordado el diputado de la CUP previamente, y nuestro marco legal, constitucional y sociolingüístico.

Bien. Juvenal utilizó la sátira para criticar la corrupción y la decadencia de la sociedad romana, que, como bien saben todos ustedes, sucumbió en el año 476. En la Sátira XIV advertía que el ejemplo de los padres y de los gobernantes condiciona a los niños a vivir conforme a la virtud o el vicio. Como suele suceder con los clásicos –y Juvenal es un claro exponente de ellos–, su denuncia nos interpela también hoy.

En la actualidad los padres delegan parte de su responsabilidad educativa a los colegios, que, siguiendo las instrucciones del Govern, fomentan la falta de esfuerzo y de exigencia, la mediocridad académica, el relativismo moral y el adoctrinamiento ideológico y político.

Además, ¿qué ejemplo da la Generalitat a los niños, a nuestros niños, cuando resulta que Cataluña es la región de España con más corrupción? La consecuencia es que nuestros niños tienen menos conocimientos académicos, más carga ideologizadora, y, por tanto, menos capacidad crítica para reflexionar con rigor. Tienen menos resistencia a las adversidades, ya que se les educa en la falta de esfuerzo y en el eufemismo de «en proceso de logro», en lugar de hablar de «suspense». Nuestros niños lideran los índices de abandono escolar de toda España y de la lacra del acoso escolar.

Evitemos, por lo tanto, el derrumbe de nuestra sociedad. Y recordemos todos juntos, por favor, con Juvenal: «*Maxima debetur puero reverentia.*»

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, com que no s'han presentat esmenes, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Bon dia de nou. Bé, VOX, en aquesta proposta, em sembla que fa una clara presumpció de culpabilitat del sistema educatiu –presumpció d'adoctrinament, de manca de neutralitat, d'objectivitat– i dibuixa una situació que poc s'assembla a la realitat, marcada suposadament per la subjectivitat a l'ensenyament, la contraposició al mètode científic... Expressen una clara desconfiança envers docents, claustrs, centres educatius, i em sembla realment una manca de respecte a la seva professionalitat.

I potser per això també proposen retirar aquest esborrany de decret d'ordenació dels ensenyaments d'educació bàsica, que..., ara no hi ha el conseller, però també m'agradaria que, en aquest gran procés participatiu, doncs..., s'ha oblidat d'implantar-hi els grups parlamentaris. La veritat és que no hauria costat re, com a mínima cortesia parlamentària, si un creu en aquesta institució i en el diàleg, doncs, haver-nos pogut donar a conèixer aquest esborrany.

Però, bé, en tot cas, VOX demana un currículum que cerqui, diuen, l'excel·lència, i que es basi en l'esforç, en l'exigència. I aquí em penso que ningú vol desincentivar ni l'esforç ni l'exigència ni l'excel·lència, sinó que es tracta d'avançar cap a una educació més competencial, motivadora, d'alt rendiment, i que capaciti l'alumnat a afrontar i gestionar una realitat permanentment canviant.

Objectius, tots ells, fixats per la Unió Europea, per la UNESCO, per a la dècada 2020-2030, i les recomanacions, també, de l'OCDE, que aposten per una major autonomia de centres, per la codocència interdisciplinària i una reducció de currículums sobrecarregats, que no es compleixen i que tampoc són eficaços. I, per tant, un canvi curricular més centrat en el com s'aprèn, més globalitzat, que ha d'assegurar l'adquisició de les competències. I, per tant, no vol fer desaparèixer coneixements, sinó englobar-los en termes de capacitats, fomentant el sentit crític i la seva aplicació a la resolució de problemes, de reptes, com fan realment països referents en educació com són els casos de Finlàndia, de Portugal, d'Estònia o de Canadà.

Ara bé, ja sabem que VOX, com segurament el Partit Popular, són més partidaris d'un model curricular com el que fixava la LOMCE, més centralista, més rígid, més prescriptiu, la qual cosa respon a la desconfiança, no?; que nega tota possibilitat d'innovació, d'autonomia dels centres; que ha disparat les repeticions frustrants, el malestar a les aules, a banda del fracàs escolar. Perquè, si amb una cosa es vol acabar, és amb les repeticions inútils, que la pròpia OCDE ha dit que Espanya elimini. És a

dir, no volem un currículum com a instrument de control i selecció, sinó com un recurs d'inclusió i progrés educatiu.

Però, en tot cas, seguint amb la moció, proposen eliminar l'educació afectivo-sexual, que nosaltres el que volem és que s'implanti. Que està demostrat que cal avançar en el combat contra els estereotips de gènere, que frenen, per exemple, moltes noies per apostar per carreres científicotècniques i fan eixamplar encara més la bretxa, i més encara a futur, i millorar en les relacions afectives igualitàries, respectuoses, segures, i avançar en una educació emocional, tan necessària.

I la sostenibilitat i l'educació ambiental, doncs, tampoc els agraden; prefereixen una cosa que m'ha semblat *vintage*, no?, de conservació del medi. Però, en tot cas, em sembla que, més enllà del que escriuen, el seu model educatiu és el de la bandera, el de l'himne, del pin parental. Per tant, pobre model, pobra excel·lència i pobra equitat.

Per acabar, com a Grup Socialistes i Units per Avançar, farem un vot polític contrari a aquesta moció, si bé conté algun punt que, evidentment, podem compartir, com el fet que les institucions han de preservar, lògicament, l'interès superior dels infants en tots els àmbits, o el necessari compliment de la normativa i les sentències vigents, com no pot ser d'altra manera. Ara bé, quan parlen de llengua, ens sorprèn que parlin del dret a l'ensenyament en castellà –que està clar– però mai mencionin el dret també a l'ensenyament en català. Potser és que no creuen tant com diuen en el bilingüisme.

Però, en definitiva, votarem en contra de la proposta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, gràcies a precedents, a antecedents com el de Ferrer i Guàrdia, entre d'altres, entre moltes altres, l'escola a la República va significar un gir radical, un canvi històric, en l'ensenyament en la nostra nació, en el nostre país. Què va suposar aquest canvi, aquesta revolució educativa republicana en el nostre país? Les primeres passes per a la universalització de l'educació, perquè l'educació fos un dret per a tothom, per a tots i totes, sense exclusions.

Va ser el primer pas, un pas fonamental per tal que no hi hagués discriminació en l'educació entre homes i dones, entre nens i nenes. Va ser un pas fonamental perquè la universalització de l'escola arribés també a les nenes i per tal que l'escolarització s'estengués a tots els territoris del país, en el territori urbà i en el territori rural, tradicionalment també exclòs de l'ensenyament. I també va ser un pas fonamental perquè l'escola, perquè l'escola catalana, l'escola republicana, fos un centre fonamental de divulgació i de difusió de valors democràtics, públics, de llibertat, fraternitat i igualtat.

Aquesta és l'escola que vostès es van carregar, que vostès van eliminar i van prohibir amb l'alçament franquista. Aquesta és l'escola que vostès van destruir amb el cop d'estat franquista i la repressió que el va seguir. I aquesta és l'escola que volem reconstruir; aquesta és la cultura, la tradició educativa que nosaltres volem construir i implantar en el nostre país. Una escola que volem que sigui democràtica, basada en l'esperit crític, en la laïcitat, en la igualtat, en l'equitat, sense cap forma de segregació.

Miri, vostès també es volen carregar ara l'escola catalana, també volen destruir l'escola catalana i l'escola en català. Vostès volen que la nostra societat i que la nostra escola siguin un marc per al seu racisme, per al seu masclisme, per al seu autoritarisme i per a la seva segregació social. I, com sempre els hi diem, avui els hi tornem a dir, davant d'aquesta moció, que no passaran, que ens trobaran de cara també a les escoles, i que no passaran perquè l'escola és també un territori i un espai –això no podem oblidar-ho mai–..., l'escola catalana avui, ara i aquí és també un

territori de lluita contra el feixisme, de lluita contra el racisme, de lluita contra la xenofòbia i el masclisme i contra qualsevol forma de desigualtat i de segregació.

Per tot això, votarem que no a la seva moció. I continuarem lluitant per una escola catalana pública, universal, gratuïta i inclusiva i sense cap forma de segregació.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Des del nostre grup parlamentari, vagi per endavant que no donarem suport a aquesta moció, perquè estem als antípodes de molts dels aspectes que defensen, i perquè, certament, moltes de les consideracions que diuen són falsedats. Barregen conceptes de llibertat amb l'assetjament escolar, posant en dubte algunes subvencions, en aquest sentit –almenys això és el que van fer en la interpellació en el Ple de fa quinze dies.

I ens trobem amb una moció basada també en la desconfiança en el professorat, en els centres escolars, en la seua autonomia, i també, evidentment, en la innovació. Avui dia l'escola catalana és una escola neutral en tots els aspectes simbòlics i formals. És una escola plural, diversa, com ho és el conjunt de la societat catalana. I, per tant, pensem que així ha de continuar sent.

Per altra banda, es centren en el currículum i les matèries que s'imparteixen, que hem de recordar que venen determinades per les competències que emanen de la LOMLOE, també de la LEC, i, per tant de l'Estat i la Generalitat. I és evident que aquestes lleis, especialment la LOMLOE, són lleis avançades i transformadores en l'àmbit pedagògic que incorporen elements necessaris per millorar l'educació del nostre país a partir d'experiències referents de diversos països d'àmbit europeu.

És en aquest context que s'està efectuant la reforma curricular per avançar en la transformació educativa, a partir de determinar el que aprenen els i les alumnes del nostre país i com ho aprenen des d'una perspectiva avançada i actual, basada, evidentment, en l'esperit crític i la laïcitat. En aquest sentit, ens hauria agradat més participació, això sí, per part de la conselleria d'Educació.

La LOMLOE incorpora l'ensenyament competencial en totes les etapes educatives, amb els diferents reials decrets que s'han anat aprovant. I en aquests moments Catalunya, igual que la resta de territoris de l'Estat, està realitzant els diversos decrets precisament per a impartir-se de forma progressiva en els propers cursos.

I, sí, els continguts són importants, però també les competències amb una mirada global. De res servix només memoritzar si no s'entenen els continguts, si no se saben interpretar, i, en definitiva, utilitzar. Només cal que mirem què estan fent els països més avançats en matèria d'educació del nostre entorn, i veurem com s'està actuant.

Però vostès, més enllà del debat pedagògic, també el que volen és utilitzar l'educació per imposar la seua agenda negacionista del canvi climàtic, la seua agenda masclista, i atiar un altre cop el tema de la llengua. I són tres qüestions que no tolerarem.

La primera, perquè l'emergència climàtica és una evidència científica, i només cal mirar els indicadors d'arreu del món: o actuem i prenem consciència de quina és la situació que tenim o no hi haurà planeta B per viure-hi. Aquells qui estan a favor dels lobbys que volen destruir el planeta per seguir guanyant diners són vostès.

La segona, perquè el masclisme i la LGTBI-fòbia maten. La violència masclista existix, i, els agradi o no, és una xacra. I, per tant, l'educació emocional, l'educació afectivosexual, ha d'existir per construir una societat basada en la igualtat, la llibertat i sense cap tipus de violència.

I la tercera qüestió, que fa referència a la llengua, perquè nosaltres defensem la immersió lingüística i el català com a llengua vehicular del nostre sistema educa-

tiu. I això no vol dir, ni molt menys, anar en contra del castellà o anar en contra de l'anglès.

En definitiva, no caurem als seus paranyes d'utilitzar l'educació com una eina per dividir la societat, per involucrar pedagògicament tornant a les èpoques de la caverna, i menys encara per fer-ho des del negacionisme climàtic, el masclisme o l'atac a la nostra llengua.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, senyores i senyors diputats, el que volem dir des del nostre grup parlamentari és que, en general, la moció del Grup Parlamentari de VOX ens sembla assenyada, ens sembla raonable en molts dels seus punts, no en tots, i després pararé esment sobre un d'ells, en que em sembla especialment important, diguem-ne, la discrepància entre la nostra posició i la del Grup Parlamentari de VOX.

Òbviament, no caurem en el ridícul, en el patetisme de comparar el Grup Parlamentari de VOX amb el franquisme ni amb el règim feixista, per descomptat que no. És que em sembla una cosa realment patètica i lamentable que forma part de la normalitat en aquesta comunitat. Però, vaja, és una cosa certament incomprendible.

Dit això, senyor Riera, de la CUP, li volia comentar una cosa. Citar Francesc Ferrer i Guàrdia com a exemple de l'escola catalana que vostès defensen, en el sentit que l'escola ha de ser íntegrament en català, és senzillament una aberració històrica.

Deixi'm que li llegeixi les paraules que va dir Francesc Ferrer i Guàrdia quan un «fanàtic catalanista» –no són les meves paraules, són paraules del senyor Francesc Ferrer i Guàrdia– li va dir que havia d'impartir l'escola moderna en català. Va dir: «Hubo quien, inspirado en mezquindades de patriotismo regional, me propuso que la enseñanza se diera en catalán, empequeñeciendo la humanidad y el mundo a los escasos miles de habitantes que se contienen en el rincón formado por parte del Ebro y los Pirineos.» I titllava la persona que li deia que havia de fer les classes en català de «fanàtic catalanista».

Per tant, la nostra posició, com sempre, serà segurament més ponderada o més equilibrada, amb tot el respecte pel pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia, perquè som partidaris del bilingüisme, però, en tot cas, citar Francesc Ferrer i Guàrdia per consolidar un model de monolingüisme en català és, si més no, poc precís.

Dit això, algunes de les coses que es diuen en aquesta moció ens semblen preocupants. Per nosaltres l'educació afectivosexual és necessària a les escoles, és necessària en els seus justos termes. Hi ha d'haver un equilibri. Per això és tan important que hi hagi un acord educatiu en aquest país, que nosaltres, des de Ciutadans, fa molts anys que defensem. Hi ha d'haver un acord entre els grans partits i el conjunt de les forces polítiques per tenir una educació realment equilibrada, trobar el punt intermedi, el punt mitjà, del qual..., el *justo medio* del qual parlava Aristòtil és per nosaltres imprescindible.

Ho dic perquè jo he estat recordant, amb l'estudi d'aquesta moció, algunes declaracions d'alguns líders de VOX. Per exemple, a Andalusia, el senyor Francisco Serrano, que diu que l'educació afectivosexual fomenta l'homosexualitat, com si l'homosexualitat fos una malaltia o l'homosexualitat fos una cosa que calgués erradicar. És una autèntica aberració, és un autèntic disbarat, el fet de parlar en aquests termes de l'homosexualitat.

I nosaltres, des de des de la nostra posició, el que volem dir és que precisament el que no es pot fer és amagar una realitat, el que no es pot fer és condemnar totes

aquelles persones que tenen una determinada orientació sexual –en aquest cas, persones homosexuals–; condemnar-les a l'ostracisme, condemnar-les a haver d'amagar la seva pròpia identitat, a haver d'amagar eternament les seves preferències sexuals, la seva orientació sexual. Per això és important que hi hagi una educació afectivosexual equilibrada, raonable, i partint de la cerca d'aquest just punt intermedi, punt mitjà que defensava precisament Aristòtil. Per nosaltres és fonamental.

Evidentment, això s'ha de fer en les edats, diguem-ne, adequades, però considerem que aquest punt de la moció de VOX és absolutament forassenyat, i, òbviament, no hi donarem suport.

Volia fer un esment del que deia el diputat de VOX, Manuel Acosta, que m'ha semblat que ha fet una reflexió realment interessant des del punt de vista intel·lectual sobre el tema del concepte del deure a les escoles. Efectivament, jo crec que estem fent..., s'està tendint, des del Govern de la Generalitat i el conjunt dels governs autonòmics i també des del Govern d'Espanya, a una tendència, com diu el filòsof José Antonio Marina, a excloure de l'escola el concepte del deure. I és una cosa que a mi particularment em preocupa, especialment com a pare de tres fills, i, en definitiva, com a diputat d'aquesta cambra i portaveu a la Comissió d'Educació del meu grup. Crec que hem d'intentar tornar a prestigiar l'autoritat a les escoles, hem de tornar a prestigiar precisament el concepte del deure, perquè foragitant de les escoles el concepte del deure el que fem és generar una certa sensació d'irresponsabilitat, una falta d'atenció, i, en definitiva, un perjudici per al desenvolupament intel·lectual i cultural dels nostres fills.

Per tant, hi torno a insistir, seria fonamental que, des d'aquesta cambra i el conjunt de les forces polítiques d'Espanya, tinguessin present que és imprescindible un pacte educatiu que sigui raonable, equilibrat i sense prejudicis ideològics.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Lo hago desde el escaño, porque lo voy a hacer de manera telegráfica. Es cierto que podemos compartir varios de los puntos de esta moción. Algunos de ellos creo que ni siquiera deberíamos de estar debatiéndolos y votándolos en este Parlamento, pero es cierto que, tal y como está la situación educativa en Cataluña, se hace necesario que tengamos que recordar algunos de estos puntos, que, insisto, nos parecen básicos y que están recogidos en la normativa, o incluso, por ejemplo, el punto 1, en la declaración de derechos del niño.

Insisto en que aquí, vistos los antecedentes y las circunstancias, se hace necesario que debatamos y votemos con relación a ellos. Pero también es verdad que hay algún punto que, a nosotros, pues, nos chirría, como puede ser el punto..., el 8, en el apartado *a* o en la letra *b*, en el que no estamos de acuerdo seguramente ni en el lenguaje utilizado ni tampoco en el fondo de lo que se pretende decir.

Y, por tanto, en esos puntos vamos a votar en contra, y en el resto de la moción, a favor.

Gracias.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, bon dia. La cruel guerra brama; si no la fessin els joves, no n'hi hauria. No hi ha dret.

Sant tornem-hi. VOX ens porta una moció molt semblant a la que vam fer rebuig total el mes de juliol, i farem el mateix que vam fer el mes de juliol, que és un rebuig total. I ho farem perquè ens proposa una escola de *florido pensil*, que no ens agrada.

Fixin-s'hi: demanen, per exemple, que l'escola sigui un espai lliure d'ideologia, però, en canvi, en el punt 8 demanen que se suprimeixi l'educació afectivosexual o la coeducació, una opció absolutament ideològica i ideologitzada que trepitja drets i principis. Demanen que es garanteixi el dret de ser educat «en español en todo el territorio», saltant-se, transgredint, contravenint, infringint la Constitució, l'Estatut i la LEC, com a mínim –calla, que això no sigui una manera de ser colpista, potser, també.

Votarem en contra d'aquest model d'escola de VOX perquè és l'oposat a la dels valors democràtics, i és que VOX no està alineat plenament amb els valors democràtics. El model d'escola de VOX i d'aquesta moció és l'oposat al de l'escola catalana, que és el de la diversitat, la inclusió, l'equitat, la integració, i el de la immersió, la immersió com a instrument per aprendre, per donar oportunitats a tots aprenent català, perquè la llengua catalana és la garantia de futur de la societat catalana, també.

L'escola catalana promou valors democràtics, i per això no agrada a l'extrema dreta, que pretén vulnerar aquests valors democràtics. Quan parlen de currículum, erròniament contraposen «treball per competències» a «cultura de l'esforç», com si fos incompatible, justament, la cultura de l'esforç amb el treball per competències i amb l'adquisició de coneixements. De fet, denoten que tenen una visió realment de *florido pensil*, de defensa del coneixement enciclopèdic, antiquat, i de molt poca desimboltura pedagògica.

Dit això, aprofitant que parlem de currículum i no tenint res més a dir sobre VOX, deixin-me expressar molt proactivament, molt constructivament, algunes suaus consideracions sobre alguns aspectes de l'esborrany del currículum. Estic segur que s'han d'estudiar molt bé les alegacions i que n'hem de parlar i tornar-ne a parlar, i, en acabat, Lèssia meva, encara tornar-ne a parlar, perquè crec fermament que el model de país que defensem va de costat del que significa no reduir les hores de filosofia, les hores de tecnologia i les hores de visual i plàstica.

Hem passat una pandèmia brutal, amb el cansament de la comunitat educativa, amb desgast emocional de tothom i amb les direccions dels centres exhaustes; amb el debat del calendari i amb les alegacions i queixes que hi ha hagut sobre filosofia, tecnologia i visual i plàstica. Pot anar bé pactar solucions tranquil·les i tranquil·litzadores.

El molt honorable president deia ahir, parlant del calendari: «Podem discutir el com.» Doncs, sobre el currículum, potser hem de fer debat també sobre el com. Són les hores d'autonomia del centre les que han de subjectar, com algú ha insinuat, disciplines com la tecnologia, com la visual i plàstica, com la filosofia? No podria això afectar aquesta autonomia i els seus treballs per projectes?

Doncs, experts, el departament, aquesta cambra, la comunitat educativa, alineem-nos, acompanyem-nos i debatем, busquem solucions per a aquesta qüestió. I treballем, a més, per les especificitats catalanes, més enllà del currículum traduït de la LOMLOE de Madrid.

Res més, diputades i diputats; res més i res menys.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Bé, com han pogut escoltar, el debat és una mica surrealista, però intentarem posar una mica de seny i assenyalar el que pretén seguir o difondre aquest grup parlamentari de l'extrema dreta.

Bé, el partit que avui ens ve a parlar del currículum escolar, és a dir, sobre l'educació dels nostres fills i filles, és el mateix que l'altre dia al Congreso de los Diputados proposava endurir encara més els requisits per poder accedir a la nacionalitat espanyola, demanant una reforma del Codi civil i també penal, una proposta racista i xenòfoba, i crec que m'estic quedant curta. O els mateixos que presentaven una proposició no de llei per suspendre els visats als ciutadans i les ciutadanes del Marroc, Algèria, Mauritània o Tunísia.

És evident, doncs, que un partit amb tal ideologia no és sinònim de tenir la capacitat per poder bastir un bon model educatiu per al nostre país. És evident que busquen tornar als temps més grisos per utilitzar l'escola com un espai o una eina de castellanització o adoctrinament, amb un model educatiu jeràrquic, segregador, parcial, generador de desigualtat de gènere, perpetuador de diferències de classe social, entre molts altres.

En volen un exemple? Doncs els n'hi donaré un de ben recent: en la moció debatuda anteriorment, vostès presentaven esmenes clarament racistes, on demanaven destinar fons públics a garantir la preferència dels nacionals espanyols i residents legals per davant de la resta d'infants –*infants*–, diputats i diputades –*infants*. (*Alguns aplaudiments*). Em diran vostès que això no és un delictes d'odi? Jo crec que sí.

Per altra banda, creiem que continuen amb la mateixa forma de sempre, buscant incidir amb un discurs que només busca generar odi, rebuig i por. I saben què? Nosaltres por no els n'hi tenim; nosaltres no els hi tenim por, diputats i diputades de l'extrema dreta. Què esperar, doncs, d'un partit que està contra la inclusió social, la lluita contra la segregació escolar, la igualtat d'oportunitats entre els estudiants, independentment de la seva renda?

On vosaltres, d'alguna manera, no veieu una altra cosa que no sigui odi..., nosaltres volem i reconeixem la diversitat social i cultural d'aquest país. Vostès volen ciutadans de primera i de segona; nosaltres volem la igualtat i la fraternitat. Vostès presenten esmenes per generar discriminació entre infants; nosaltres defensem la gratuïtat del P2 per a totes les famílies. Vostès critiquen l'educació sexual i afectiva a les escoles; nosaltres financem copes mensuals per a les escoles i instituts. En definitiva, vostès són el passat, i nosaltres, el present i el futur.

Vull reiterar a tots els grups de la cambra que, si us plau, siguin coherents i, sobretot, siguin responsables, que amb l'extrema dreta no s'hi juga, que amb l'extrema dreta no s'hi parla: se la combat i se l'aïlla. I, sentint els discursos d'alguns dels diputats, realment m'ha preocupat.

I, per acabar, i tenint en compte que el dia 21, el passat dilluns, va ser el Dia Internacional de la Llengua Materna, voldria acabar amb una frase de la meua llengua materna, que és l'àrab, que resumeix, d'alguna manera, lo que hem estat veient en les diferents intervencions: *yatimu ramy alhijarat faqat ealaa alshajarat alati biha 'akbar qadr min althimar* –només es llancen pedres a l'arbre que més fruits té. I això és lo que els hi passa a l'extrema dreta i als que l'acompanyen en el seu discurs. L'escola catalana no es toca. Deixin-la pau, si us plau. (*Alguns aplaudiments*.)

I, per acabar, voldria també respondre a la companya Niubó, del Partit Socialistes. Ha dit vostè..., o ha parlat del currículum escolar. Jo li vull dir que el currículum és un material educatiu, i, evidentment, no s'ha de consensuar amb els partits polítics, sinó que s'ha de debatre amb la comunitat educativa.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments*.)

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, acabat el debat, també farem la votació d'aquesta moció un cop acabat el proper punt.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern

302-00096/13

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia. Amb aquesta moció, volem que el Parlament es posicioni sobre el que per nosaltres són tres grans incongruències del projecte de Jocs Olímpics d'Hivern. Però, sobretot, el que pretenem és posar sobre la taula alternatives per al desenvolupament territorial del Pirineu a partir d'un diagnòstic, una definició del problema que crec que és molt compartida per la majoria de grups d'aquesta cambra.

Començo, per això, per les incongruències. La primera i la més evident, l'ambiental. La setmana passada més de cent cinquanta científics i científiques presentaven un manifest carregat d'evidències empíriques que demostren que, en un context de canvi climàtic com l'actual, el projecte de Jocs Olímpics d'Hivern és insostenible. Fer dependre el futur del Pirineu d'una aposta estratègica basada en la neu en l'actual context de canvi climàtic no només és que és incongruent, sinó que, al nostre entendre, és un greu error estratègic. Vostès sabran si avui voten escoltant l'evidència científica o voten al so de determinats interessos econòmics.

Segona incongruència, la socioeconòmica. La realitat que tenim avui al Pirineu és conseqüència directa de la desinversió pública durant dècades i d'un model econòmic basat en el monocultiu turístic. Un model que ha generat precarietat laboral, un model que ha tingut un impacte dramàtic sobre l'accés a l'habitatge i que està expulsant molts joves d'aquest territori. La resposta a aquesta realitat nosaltres creiem que no són els Jocs Olímpics d'Hivern. La resposta a aquesta realitat no pot ser més del mateix, i els Jocs Olímpics són això, més del mateix. I, com deia Einstein, si vols resultats diferents, fes coses diferents.

I la tercera incongruència, la democràtica. No ens podem omplir la boca parlant de la qualitat democràtica d'una consulta popular i que a dia d'avui ni coneguem els detalls del projecte ni en tinguem tota la informació disponible, i, sobretot, es vulguin excloure de la votació unes comarques –el Berguedà, el Ripollès i el Solsonès– que tots i totes reconeixem que són comarques que estaran impactades pels Jocs Olímpics d'Hivern, i els diem: «Participar, sí; però votar, no.» Creiem que això no és congruent.

Dit això, i com els deia, crec que molts dels grups compartim la diagnosi sobre el que està passant al Pirineu. De fet, fa tot just una setmana la síndica d'Aran, la senyora Vergés, compareixia en aquesta cambra i compartia amb nosaltres aquesta realitat, que, com els deia, té molt a veure amb la desinversió pública durant dècades i amb una sensació generalitzada d'abandonament per part dels poders públics.

I perquè nosaltres creiem que els Jocs Olímpics no són la resposta a aquestes problemàtiques, però també perquè creiem que hi ha alternatives, els plantejem en aquesta moció dues grans línies d'actuació.

Per una banda, dur a terme amb urgència una intervenció realment estratègica, planificada, suficientment dotada de recursos, per avançar cap a un nou model de desenvolupament territorial al conjunt del Pirineu. I això vol dir, entre altres coses: executar les infraestructures necessàries i pendants, digitalitzar, diversificar l'economia, donar resposta als problemes de l'habitatge, polítiques específiques per al jovent d'aquest territori, mesures valentes contra el despoblament. Res de tot això ho aconseguirem amb els Jocs Olímpics d'Hivern.

I, per altra banda, per fer possible que tot això passi: calen nous mecanismes de finançament, de redistribució territorial del finançament. Mirin, jo entenc que els

1.000 milions d'euros que el COI posa sobre la taula són molt sucosos, sobretot tenint en compte d'on venim i quina és la inversió del pressupost de la Generalitat a les comarques del Pirineu, però són pa per a avui i gana per a demà.

Nosaltres els proposem alternatives estructurals. Per exemple, l'impost que hem acordat amb el Govern sobre aliments ultraprocessats, que reverteixi sobre el sector primari sostenible; la municipalització de les hidroelèctriques; la creació d'un fons per a l'estudi per als joves d'aquests territoris, i, sobretot, l'impuls de nous mecanismes tant de fiscalitat favorable per a aquests territoris i per als seus habitants com de redistribució del finançament en clau de justícia territorial.

El Pirineu només té l'u per cent de la població del país, però ens està oferint a tots i totes nosaltres tota una sèrie de serveis ambientals, ecològics i paisatgístics dels quals ens beneficiem tots, i que, per tant, té sentit que els paguem entre tots. Crec que la llei de la muntanya pot ser una oportunitat per avançar en aquesta direcció, però, un cop més, el Govern va tard: és una llei que es va començar a gestar el 2011, i estem al 2022 i la llei no ha arribat a aquest Parlament.

Potser si tots plegats ens haguéssim posat a fer la feina que tocava quan tocava ara no ens hauríem d'estar venent-nos el territori al millor postor a última hora per salvar una realitat territorial que fa temps que tots i totes sabem que arrosseguem i que el principal mal que pateix és el de l'abandonament històric per part dels poders públics.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té en primer lloc la paraula la diputada senyora Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats... Bé, ens sembla que aquesta moció parteix d'un error de partida, que és que assenyala concretament un problema que és evident, la desinversió, la forta desinversió pública, el fort desequilibri territorial que patim en aquestes contrades i en d'altres de Catalunya, però no ens agraden les possibles solucions. Aquí, quan es parla d'alternatives..., bé, és una manera de dir que vostès no volen els Jocs Olímpics o vostès no volen determinats models de creixement. Evidentment, ideològicament és legítim, però els resultats són evidents.

A mi m'agradaria llegir el text de l'esmena que varem fer nosaltres al primer punt, que ha estat rebutjada, i que deia... Nosaltres demanàvem...: «Gran part del territori català pateix una situació demogràfica, econòmica i social que, sumada als dèficits d'infraestructures i serveis d'aquests territoris, fa que sigui urgent que el conjunt d'administracions públiques hi actuïn coordinadament, abocant-hi tots els recursos necessaris i dissenyant una estratègia de desenvolupament territorial a curt, mitjà i llarg termini, realista, ambiciosa i capaç de situar Catalunya com un soci lleial, valuos i de confiança en l'entorn espanyol, europeu i mundial.»

Jo entenc que tot això, doncs, si un senyor és processista, li posa els pèls de punta, o que, si un senyor és estalinista de pagès, li posa els pèls de punta, o que, si un senyor és d'un model d'esquerres que, d'una banda, li fa nyic-nyic el creixement i, d'altra banda, li fa la gara-gara al separatisme, també li posa els pèls de punta, però els fets són els que són. Uns jocs olímpics no són la panacea ni la solució a tots els problemes de Catalunya, però són una oportunitat. I no voler uns jocs olímpics, sobretot quan no es té una alternativa millor, perquè tot això –i vostè ho sap, senyor president– és bla-bla-bla, a mi em sembla d'una arrogància desmesurada, tenint en compte la situació en què estem.

A mi ja em perdonaran, però la «Jocs Olímpics fòbia», igual que la turismofòbia, que també impregna tota aquesta moció... I evidentment que no és ideal un mono-

cultiu, una dependència del turisme, però, escolti, encara sort que aquestes contrades tenen turisme. Potser no s'ha d'anar contra el turisme, potser s'han d'estimular altres coses; però, diguem-ne, no matem una gallina abans d'haver criat l'altra.

Doncs, com els deia, la «Jocs Olímpics fòbia», la turismofòbia, no deixen de ser una forma bastant patètica de catalanofòbia. Algun dia molts senyors d'aquesta cambrà hauran de decidir quina és la seva prioritat: si el procés o Catalunya, si la seva agenda ideològica, o que realment Catalunya surti del sot.

Centrant-nos una mica en el tema de la moció, ja li dic que, tot i que han rebutjat la nostra –creiem que molt més constructiva, lleial i realista– esmena al punt 1, segurament els hi votarem que sí. Perquè nosaltres també volem..., o sigui, compartim la preocupació perquè a aquestes parts del territori s'hi aboquin recursos i deixin de ser la ventafocs. Simplement ens sembla que, clar, de la manera que ho plantegen vostès, fent-los la punyeta als Jocs Olímpics i plantejant un 9-N comarcal, no solucionarem res. Ens sap greu, hi insisteixo, que totes aquestes coses hagin passat davant del problema, la qual cosa ens impedirà votar a favor de molts punts d'aquesta moció, i en d'altres ens hi haurem d'abstenir.

I sí que m'agradaria destacar –sí que m'agradaria destacar– un punt que ens sembla el millor tirat de la moció, que és quan vostès demanen «crear un nou fons d'ajuts a l'estudi per a cicles de formació professional que haurà d'estar plenament operatiu per a les inscripcions del curs 22-23 i que incorpori ajuts a la mobilitat per als i les estudiants que hagin de residir fora del seu domicili per motiu dels estudis que cursen», «estudiar la possibilitat d'ampliar aquest fons als estudis universitaris per al curs 23-24»... Per a la nostra sorpresa, aquest punt, que ens sembla el millor de la moció, està transaccionat amb Esquerra i Junts per Catalunya. Vull dir, hi ha esperança de transaccionar alguna cosa que valgui la pena amb tothom.

Llavors, home, ja que a nosaltres no ens cauen els anells per pactar amb qui sigui, no fem cordons sanitaris quan ens sembla que una cosa està bé, perquè la nostra prioritat és el benestar i el creixement de Catalunya i de tot el territori, pregaríem, per favor, que tots els altres grups fessin el mateix algun dia.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Diputades, diputats, consellera... Bé, un dia més en aquest hemicicle tornem a parlar d'aquest disbarat dels Jocs Olímpics d'Hivern. I, abans de començar, envio una salutació i tot el suport a tantes i tantes persones que fa anys que es mobilitzen i lluiten, dia a dia, per salvar la vida als Pirineus, aquest territori tan estimat però tan maltractat alhora. Tot el suport, reconeixement i acompanyament al seu compromís de defensa del territori. Sort en tenim, en aquest país, de les lluites que fa la gent per salvar el territori de les urpes de l'especulació.

Doncs sí, un dia més tornem a parlar en aquest Parlament d'aquest disbarat dels Jocs Olímpics del Pirineu. I ho fem per reiterar-nos en quatre idees clau.

La primera, que el Pirineu té unes necessitats estructurals que fa molts anys que pateixen abandonament de totes les administracions, necessitats que cal atendre amb urgència; que cal desenvolupar aquest pla integral que abordi el despoblament, la diversificació econòmica i els mecanismes d'assentament de la població, però que no és precisament amb l'excusa dels Jocs d'Hivern del 2030 que cal fer-ho, sinó totalment independentment.

No és qüestió de posar quatre punts a una moció, sinó que cal tenir un full de ruta de consens, clar, de consens en el territori i per al territori. Perquè no ens calen

uns Jocs Olímpics, quan el que cal és que aquest pla es desenvolupi, aquest pla de diversificació, i sigui fet des del Pirineu i per al Pirineu.

Segona: que el model de Jocs d'Hivern en ple canvi climàtic i en plena crisi post-covid és una autèntica irresponsabilitat per al planeta, per a la dignitat i sostenibilitat de la vida de les classes treballadores i per a la sobirania dels Països Catalans, tal com no paren de dir-ho veus qualificades d'arreu del món, però sobretot dels nostres pobles i viles –i faig referència a aquest manifest científic signat per més de cent-cinquanta experts al qual ja s'ha referit abans el diputat Parés.

Que ens enganyen amb la informació que hi ha. Hi ha molta opacitat. Vostès ens enganyen amb la informació. Hi ha opacitat, molta opacitat, i no s'està complint amb el deure més bàsic de transparència. Nosaltres ens hem fet un tip de reclamar els informes, la documentació, i en els espais de participació, a les reunions que hem fet amb vostè, consellera, aquí al Ple, en preguntes de control a consellera i president, en reunions de treball, en resolucions a la Comissió d'Afers Institucionals, però res serveix de res. I és la tasca d'investigació periodística la que marca el pols de la informació, i per nosaltres segueix pendent –i ho hem fet amb preguntes– saber quants diners s'han gastat fins ara en aquesta candidatura, quants diners amb els informes, qui ha fet els informes..., totes aquestes preguntes que ja hem entrat i que resten sense resposta.

I quart: el compromís de la consulta, que ja l'estan anunciant sense que els municipis i els veïns i veïnes del Pirineu tinguin a les mans tota la informació. Perquè per poder decidir s'ha de poder estar informat, deliberar i decidir. I aquesta informació no hi és. Quan serà aquesta consulta? Quin dia? Quina programació tindrà el territori per saber que té tota la informació? I ja no cal dir aquesta trampa d'excloure'n el Solsonès, el Ripollès i el Berguedà, que estan reclamant ser inclosos a la consulta.

Per això, nosaltres, amb aquestes quatre premisses, i agraint la moció a En Comú Podem –i també agraint l'acceptació d'algunes esmenes, tot i que algunes no han estat admeses i alguns vots hauran de ser abstenció o en contra, però ens permetrà votar favorablement a una majoria de vots–, només comentar que algunes de les solucions que vostès proposen considerem que no són prou estructurals, com aquesta dels fons per recolzar explotacions sostenibles del sector primari, que no considerem que hagin d'arribar d'un impost d'aliments ultraprocessats, que haurien de sostenir-se per ells mateixos. O que, per exemple, els parcs naturals necessiten un pla d'usos, i no que acabem tornant a posar els parcs naturals al servei una altra vegada d'aquest excessiu pes del turisme en l'economia de la zona.

Nosaltres considerem que aquesta moció, diríem, queda molt a mig camí d'on realment hem d'arribar amb el tema del no als Jocs Olímpics i el desenvolupament del pla per als Pirineus, però benvinguts siguin aquests acords, aquest consens. I ens trobaran al costat del territori per seguir lluitant per acabar amb aquests Jocs Olímpics.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... En primer lloc, volem agrair als companys de Catalunya en Comú, i al diputat Parés en especial, que posin sobre la taula aquesta moció sobre els Jocs Olímpics, sobre el Pirineu. Una moció que considerem raonada i amb una visió àmplia sobre el debat que hem de poder tenir al respecte; que està feta, creiem, des de la preocupació pel territori per aquelles mancances que existeixen, i no per mirar d'obtenir uns rèdits electorals sobre aquest debat.

I creiem que és com cal fer el debat en aquest sentit, pensant en les necessitats, en les mancances del territori, de la seva gent, dels Pirineus, que desgraciadament

i malauradament són moltes i són històriques, i, per tant, com ens posem a treballar per revertir aquesta situació, que, com ha dit el diputat, creiem que tots hi estem d'acord i ho hem de fer.

Nosaltres hi ha tres aproximacions que volem fer amb relació al projecte de candidatura dels Jocs Olímpics, i també sobre el desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran. Que no creiem que siguin incongruències, sinó que considerem que són aproximacions, i ara ens expliquem.

En primer lloc, i sobre la sostenibilitat econòmica, hem d'advertir sobre un fals dilema, aquell que diu «o Jocs o transformació». Davant d'això, la nostra proposta és transformació amb els Jocs com a possible oportunitat, com a possible palanca transformadora. La proposta de Jocs, en cas de que el territori així ho decideixi –després ja m'hi referiré–, ha de deixar un llegat de major equilibri territorial, de millora de les comunicacions i de connectivitat de les comarques de l'Alt Pirineu i de l'Aran. I això depèn de nosaltres, de com articulem aquesta proposta. I, per tant, entre aquell fals dilema que els deia entre Jocs o transformació productiva, per nosaltres és transformació amb els Jocs com a possible oportunitat.

Però, i aquí va també la clau de tot plegat –aquí va la clau de tot plegat–, la transformació territorial es farà sí o sí, hi hagin Jocs o no. I això és amb el que està compromès el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, això és amb el que està compromès el Govern de la Generalitat. I per això la llei de muntanya, que està incorporada en el pla normatiu i que se'n parla a la moció, o el projecte d'impostos sobre aliments processats, que abans també es comentava.

Per això el pla estratègic dels Pirineus, per tal de poder minimitzar la dependència del turisme, per tal de poder diversificar l'economia, per tal de fer possible mesures i poder superar les mancances en l'àmbit de les infraestructures: mesures en el marc de l'habitatge, mesures per afavorir el repoblament, per fixar al territori la població –especialment els joves– o ajudes en l'àmbit de la formació.

Tot això està recollit al pla de govern. Aquest és el compromís d'aquest Govern i del grup del qual ara jo estic fent de portaveu. També altres mesures, com el desplegament de la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran, un compromís d'aquest Govern per aproximar l'Administració a la ciutadania, per fer-la més útil. I per això hem incorporat una esmena en aquest sentit.

Una segona aproximació: la de la sostenibilitat ambiental en un context de crisi climàtica. Aquí hi ha un altre fals dilema: aquells que volen contraposar la Catalunya del sí amb la Catalunya del no, i presentar, doncs, que les mesures ambientals són sempre un obstacle. Creiem que és fals, això, també. És una visió equivocada, perquè els criteris ambientals no han de ser un obstacle per no fer res, sinó que han de ser una condició, han de ser un requisit per fer el que volem fer.

I, respecte al projecte de Jocs, diu el mateix COI –i ho diem nosaltres–: «No hi ha olimpíades si no hi ha un compliment rigorós i estricte dels objectius de desenvolupament sostenible.» I això vol dir que hem de poder conjugar esport i sostenibilitat. I, si no és possible conjugar això, a nosaltres tampoc ens hi trobaran, en aquest projecte, però creiem que som capaços de poder-ho fer.

I tercer, sobre el consens i la participació territorial, un punt que creiem que és marca de republicanisme –i ho hem dit moltes vegades i ho seguim dient–: només hi haurà Jocs Olímpics, candidatura per a l'any 2030, si la gent de l'Aran i la gent de l'Alt Pirineu ho volen, si així ho decideixen. Per això la consulta que des d'aquest Parlament, doncs, vam dir que faríem i que s'està treballant per poder-la fer.

I aquí també hem de parlar amb claredat. El principal protagonista és la ciutadania de l'Alt Pirineu i de l'Aran. Per tant, creiem que són els que hi han de poder decidir de forma directa. I no contribuïrem, nosaltres, a que la ciutadania de l'Alt Pirineu i de l'Aran es continuï sentint menystinguda, i no contribuïrem, per tant, a diluir la seva veu. Creiem que ells han de tenir l'última paraula sobre si s'han de fer o no aquests Jocs.

I, evidentment, som conscients que aquest impacte va molt més enllà de les comarques de la vegueria de l'Alt Pirineu i de l'Aran. I per això, doncs, hem de poder garantir que la ciutadania de les comarques del Prepirineu siguin escoltades, en siguin partícips, tinguin tota la informació, puguin fer el procés participatiu i també se les pugui escoltar. I per això hem de buscar els consensos –i així ho hem acordat– necessaris per fer això possible.

Acabo. El repte no està en aturar uns Jocs Olímpics que poden arribar a ser una oportunitat si ho fem bé, sinó en assegurar-nos que els posem al servei d'aquesta transformació territorial, i, sobretot, en garantir que aquesta transformació social, econòmica, feminista, verda i democràtica als Pirineus es farà, com es farà a la resta de territori i a la resta de Catalunya, hi hagin Jocs o no.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Bé, jo soc un dels quatre gats que vivim al Pirineu, que es va dir en aquesta cambra; un dels 74.000 habitants de la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, i amb molt d'orgull. Sí, certament, no arribem a l'u per cent de la població en el vint per cent del territori de Catalunya.

Aquesta és una moció que, amb l'excusa dels Jocs Olímpics, parla del Pirineu. És exactament això, just això: amb l'excusa dels Jocs Olímpics, afrontem els problemes i les solucions que els pirinencs necessitem. S'ha parlat més del Pirineu en els últims sis mesos que en els darrers trenta anys.

Mirin, no és gens fàcil, viure als Pirineus, i per això som tan poquets, eh? Distàncies llargues, orografia complicada, el clima..., però sobretot perquè no hi ha oportunitats de feina per establir-nos a casa nostra. Però no ens equivoquem, eh?, això no és culpa del turisme. La meva padrina, als divuit anys, va deixar Tahús, un poble a 1.500 metres d'alçada, per anar a fer de minyona a Barcelona per manca d'oportunitats al Pirineu. No hi havia cap plaça hotelera a Tahús ni a tota la vall. Tahús va passar de 268 habitants el 1920 a dos. Ara hi ha dues cases de turisme rural, que han permès que un poble que s'estava abandonant torni a tindre una vida plena.

El turisme no ha buidat el Pirineu. El turisme és una font d'ingressos i d'oportunitats; no el destruïm. Com l'esquí: deu estacions d'esquí alpí, set de nòrdic; 382 milions d'euros que es generen cada any, i 3.130 llocs de treball. Extrapolant-ho, seria com 68.000 llocs de treball a la ciutat de Barcelona.

A nivell organitzatiu, uns Jocs d'Hivern no serien res excepcional, eh?, per nosaltres. Acullen uns tres mil esportistes de noranta països en unes quinze proves. De debò creuen que hem de construir més hotels i més viles olímpiques per ubicar tres mil esportistes en diverses seus? Només aquest febrer hem acollit 1.200 esportistes a la Marxa Beret i 250 a l'uropeu d'esquí de muntanya a Boí-Taüll, sense posar ni un sol totxo més. I això ho fem cada hivern. No ens cal construir cap infraestructura d'esquí, cap pavelló, cap plaça hotelera. Ho tenim tot. I el que no tenim..., ho farem fora, si és el que ens diu el COI.

Però, a nivell de marca, la repercussió és enorme. Aquest impacte mundial de la marca Pirineu no només beneficiarà l'esquí i el turisme: beneficia el petit formatge artesà; beneficia el ramader de la vaca bruna; beneficia les empreses que, amb connectivitat, es poden instal·lar a qualsevol lloc del Pirineu; beneficia l'autònom que pot treballar en un petit poble a 1.200 metres. I no ens oblidem del suport a l'esport de base, dels entrenaments i dels esports d'exhibició. Això deixarà un llegat a totes les pistes d'esquí i a totes les comarques del Pirineu –a totes.

Els de Junts per Catalunya som els de la Catalunya del sí: del sí a les oportunitats i del sí al Pirineu. Som els d'INEFC; els del CAP de Pont de Suert; els del CAP de la Seu; els de l'Hospital transfronterer de Cerdanya, del túnel de Tres Ponts, del Conservatori de Música dels Pirineus, dels parcs naturals, del Geoparc. Som els que estem treballant per portar els estudis d'infermeria al Pirineu; Comiols; els del nou hospital de la Seu d'Urgell; els de l'ampliació de l'Hospital del Pallars; els de la connectivitat a tot arreu; els del *hub* tecnològic al Pirineu; els de la integració tarifària; els del desplegament de la vegueria.

Som els que tenim projectes, els que els lluitem i els que treballem per les oportunitats del Pirineu. I aquestos Jocs poden ser el gran accelerador de tots aquests projectes. I hi arribarem, a aquests projectes, però és que amb els Jocs hi arribarem abans. A la Seu d'Urgell en som un exemple: el Parc Olímpic del Segre, llegat dels Jocs del 92, una instal·lació sostenible energèticament que complementa activitat esportiva d'elit, competicions de nivell mundial, ús turístic, un parc urbà i generació d'energia. Un dels nostres principals motors econòmics.

Cert que tenim molts reptes, eh? El canvi climàtic n'és un. Les temperatures pujaran entre un i dos graus i mig, i la cota de neu pot pujar uns dos-cents metres, però cap predicció de cap dels experts ens diu que no tindrem neu al Pirineu, ni a Baqueira ni a la Molina, per exemple, el 2030. Nevarà menys dies, cert, però ningú ens diu que nevarà menys quantitat de neu.

Mirin, som els primers interessats en mantenir el tresor del nostre entorn. Ens estimem immensament el nostre Pirineu, i la nostra única prioritat és la seva prosperitat. I defensem els Jocs perquè creiem en les oportunitats que ens poden aportar sense comprometre ni el paisatge ni el sector primari.

I, sí, és veritat, els Jocs els hem de demanar via el Comitè Olímpic Espanyol. És el preu de no ser encara un país independent, però ho serem, i més aviat del que es pensen. I llavors, a la taula de negociació, i amb un relator internacional, un dels punts de l'ordre del dia seran aquests Jocs. Uns Jocs que, d'entrada, ja són transfronterers, perquè hi haurà proves als Alps, hi haurà proves a Sarajevo, hi haurà proves a l'Aragó... Són molts els projectes europeus o mundials que hem de demanar via el Govern espanyol. Què fem? Renunciem a tots? Renunciem als Next Generation? O només renunciem al gran projecte que beneficia els pirinencs?

I, finalment, deixin decidir-ho als pirinencs, de manera ponderada, segons les afectacions als diferents territoris. Per això hem aprovat aquesta esmena, per consensuar, amb ajuntaments i consells comarcals, com incloure Berguedà, Ripollès –senyor Munell– i Solsonès en el procés participatiu.

Deia Sèneca que cap vent és bo si no saps on vas. Nosaltres tenim clar on volem anar, i tenim clar que no podem deixar perdre l'embranchida dels Jocs Olímpics per arribar-hi abans. Confiïn en els pirinencs. Ho vam fer el 92 a la Seu i encara ho gaudim. Ho sabrem fer, tots els pirinencs, el 2030. Serà l'oportunitat per accelerar tots els projectes per millorar la qualitat de vida i les nostres oportunitats. No ens hi feu renunciar. No ens robeu l'oportunitat d'accelerar els canvis que els pirinencs necessitem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Després de les defenses de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sílvia Romero.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. Amb el títol de «Jocs Olímpics d'Hivern», aquesta moció insisteix a vincular la problemàtica que afecta els territoris pirinencs, que és una problemàtica que també afecta part de la Catalunya rural i de muntanya..., insisteix

a vincular-la, deia, amb els Jocs Olímpics. És una vinculació falsa. És una confusió que, al nostre entendre, fins i tot dificulta el disseny i l'aplicació de polítiques per al desenvolupament d'aquests territoris a mitjà termini.

Mirin, s'ha tardat molt a reconèixer les mancances que tenim al Pirineu, com les de les zones rurals i de muntanya, i hem aconseguit posar aquest tema sobre la taula. Ara estem en un punt en què emergeix amb força el debat del model territorial. I, en aquest debat, desenvolupament, sostenibilitat, diversificació econòmica, infraestructures, hi tenen un pes importantíssim, i circumstancialment, ara mateix, també els Jocs Olímpics. Però no ens enganyem: ni venen a suplir la manca de polítiques públiques que hi ha hagut al Pirineu, ni venen a solucionar els problemes, ni tampoc venen a empitjorar-los.

Nosaltres voldríem que compartissin que els Jocs d'Hivern són una oportunitat de participació activa dels pirinencs sobre la base de la sostenibilitat i de l'aprofitament dels recursos i les infraestructures esportives que ja existeixen. Els Jocs Olímpics d'Hivern són una oportunitat il·lusionant per als Pirineus, i requeririen, consellera, un lideratge públic fort i de consens.

Aquesta moció, com dèiem, va poc de Jocs Olímpics d'Hivern. Demana documentació al Govern –el nostre grup també ha registrat una demanda en aquest sentit– i la inclusió de determinades zones que han quedat excloses de la consulta que ha anunciat el Govern. Però la majoria de la moció presenta una llista variada de propostes territorials, que, a grans trets, compartim; algunes de caràcter legislatiu, com la llei de muntanya que ja vam demanar fa mesos en aquest Ple que s'activés, i que amb la transacció a què han arribat amb el Govern el que fan és arraconar-la fins al final de la legislatura.

Conté també mesures de redistribució territorial del finançament públic, parla de la reversió de les hidroelèctriques...; qüestions que podem subscriure tots, però que no entren al detall de la complexitat enorme de cada cas per mantenir els IBICES i passar, doncs, als ajuntaments o a la gestora que es decideixi.

Parlen dels impostos als aliments ultraprocessats, de la mobilitat dels estudiants. Ja existeixen ajuts en aquest sentit, però també, doncs, rebem satisfactòriament que es plantegi ampliar la formació professional. Són punts que subscrivim, com dèiem, però no entren a fons en les qüestions. Com el cas de la redacció participativa d'un pla de desenvolupament territorial: parlen d'infraestructures, de diversificació econòmica, d'habitatge, de mesures de repoblament, de parcs naturals... Hi insistim, els podem subscriure, però no entren a fons en les qüestions.

I, per acabar, no fos cas que ens deixéssim cap element d'aquest compendi, afegit per transacció hi ha el desplegament dels departaments de la Generalitat a l'Alt Pirineu, uns departaments de la Generalitat que ja van ser desplegats pel Govern tripartit, que van funcionar molt bé i que van ser tancats pel president Mas i que porten deu anys anunciant que restabliran.

Les propostes són declaratives, són una mena de pinzellada gruixuda que hauria d'obrir debats interessants i arribar a una concreció. Nosaltres demanem avançar, avançar i aprofundir, perquè, si no, estem fent el que en diem en nord-occidental «passar el cant», eh?: aparença de molt moviment, moltes qüestions, però no acabem aprofundint en res.

No podem continuar amb el generalisme buit i amb les llistes exhaustives de tot el que li fa falta al Pirineu. Hem de començar a aplicar polítiques integrals davant de la complexitat i la profunditat dels problemes que tenim. Demanem que no es tractin els problemes del Pirineu com una qüestió tòpica i com una qüestió aïllada, i molt menys des del paternalisme.

Nosaltres votarem majoritàriament a favor de la moció pel seu caràcter declaratiu. Ens hagués agradat que fos ja d'acció, però, bé, votarem la majoria dels punts a favor, excepte els que fan referència als Jocs Olímpics, perquè el territori ja ha parlat

a través dels representants i demanem al Govern que prengui decisions i porti endavant la candidatura.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Ustedes, señores de Podemos, plantean una moción sobre la candidatura de los juegos olímpicos de invierno, y menos mal que no la lideran, porque, vamos, no es que no la ganamos, es que ni la presentamos. Ustedes, los comunistas, los del no a todo, plantean que los juegos no solucionan los problemas de la zona. Y ustedes, que gobiernan en España y también son partícipes del Gobierno en Cataluña, son los responsables de esos problemas.

Plantean una serie de medidas que nada tienen que ver con los juegos, que se pueden realizar o no –esas medidas– con independencia de la candidatura de la celebración de los juegos, como son dotar de recursos a la zona, diversificar la economía y una serie de propuestas marca comunista de la casa que acabarían de hundir más a la zona, al trabajo y a los trabajadores.

Unos juegos olímpicos, señores diputados, son una oportunidad única de fomentar el deporte en un territorio, una ocasión de actualizar infraestructuras en beneficio de todos, una buena manera de proyectar la imagen de nuestra nación y de nuestras ciudades, y una realidad de fomentar la economía y los puestos de trabajo.

Curioso o no, pero en su moción no hay referencias al trabajo, al deporte, ni a la colaboración entre regiones ni a la unidad ni convivencia entre españoles, muy de En Comú Podem. Los Pirineos españoles nunca habían estado tan cerca de unas olimpiadas de invierno. La candidatura de 2030 es un hito soñado por muchos habitantes, como se ha manifestado en esta cámara, de estos territorios de montaña.

Pero los proyectos de esta envergadura requieren envergadura, y solo triunfan cuando tienen el concurso de todos: administraciones, federaciones deportivas y ciudadanía, todos unidos. Para ganar la candidatura, es obligado un apoyo unánime, sin fisuras, y aquí es donde esta moción, y en general el Gobierno de Cataluña, falla. Ni ustedes ni el Gobierno tienen una decisión tomada; están más en pelearnos, en dividirnos con consultas y en abrir brechas en el territorio que solo hacen que perjudicar al proyecto.

En relación con la colaboración necesaria con otras regiones de España, ustedes lo que hacen es imponer su prepotencia, pelearse con Aragón, suspender reuniones y perjudicar el proyecto. Ni esta moción ni el Gobierno separatista ni el Gobierno de España entienden que es un proyecto nacional de España, que, como han dicho en esta cámara, tiene que pivotar el Comité Olímpico Español, con su majestad el rey de España a la cabeza. Y solo así conseguiremos el proyecto de juegos olímpicos de invierno, como conseguimos las Olimpiadas de Barcelona en 1992. Como marca nuestra agenda España, hay que buscar el bien común, y esta candidatura puede perseguir este fin y hay que aprovecharlo.

Comunistas, socialistas y separatistas se van a cargar la candidatura de juegos de invierno de 2030 jugando, jugando con los catalanes, jugando con la ilusión de muchos y la oportunidad de crecimiento de todos, jugando con el acceso al deporte de invierno de muchos niños y de muchísimos jóvenes, jugando con la mejora de la nacional 230 –la carretera de Lleida a la Vall d’Aran–, la C-28, ese puerto de la Bonai-gua que muchas veces queda colapsado en invierno por riesgo de aludes. O proyectos como el túnel de Xerallo o el abandono del *eix* Pirinenc, que comunicaría el Pallars Jussà con la Alta Ribagorça.

Jugando con el dinero de todos, con la corrupción: ya han salido irregularidades en contratos por valor de 400.000 euros. Jugando con la creación de miles de puestos de trabajo o el mantenimiento de estos; pero eso les da igual, porque ustedes ya se reparten el pastel de los presupuestos. Y jugando con la posibilidad real, por ejemplo, de tener fibra óptica en todo el territorio; se puede aprovechar esta circunstancia para hacerlo realidad, y, por supuesto, para aprovechar alguna construcción nueva de villas olímpicas como vivienda social.

Para acabar con la Cataluña vaciada, ustedes pronto la acabarán convirtiendo en la Cataluña abandonada. Y, por supuesto, darán un motivo más a los ciudadanos para que pasen olímpicamente de ustedes y sigan apostando por una formación como la nuestra, que afronta los problemas reales con soluciones reales.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, sin que sirva de precedente, debo reconocer que el señor Fàbrega, el diputado de Junts, les ha dado un buen repaso. Les ha dado un buen repaso explicando precisamente las necesidades que tiene el territorio y lo que quiere el territorio, y se lo dice alguien que lo vive en primera persona. Y creo que, como mínimo, deberían ustedes escuchar. Y, en lugar de hacer esos gestitos tomándoselo a broma, deberían tomárselo en serio, porque la cuestión es seria y es grave.

Yo ya entiendo que a ustedes les cuesta, porque ustedes a todo de inicio dicen que no. No absolutamente a todo: no a la Agencia Europea del Medicamento, no a la ampliación del aeropuerto, no a los juegos olímpicos de invierno. Y les dan igual las consecuencias que eso acarree, y vienen aquí a hacer mofa; creo que ha sido el mejor ejemplo que nos podían dar hoy de cómo se toman este asunto. Y la pena de todo esto es que Esquerra Republicana parece que les está haciendo el juego también, junto con la CUP. Y es una verdadera pena.

Es una verdadera pena, porque, sí, es verdad que esto no va a solucionar todos los problemas que tiene el territorio, es cierto, pero seguramente puede contribuir a mejorarlos y muchísimo –y muchísimo–: el impacto que esto puede tener no solamente para la marca Pirineos, que también, pero es que va arrastrar marca Barcelona, marca Cataluña y marca España, proyección mundial... Y la necesitamos. Créanme que la necesitamos.

Y no se entiende, señora *consellera* –aprovecho que está aquí–, la actitud, permítame que le diga, de arrogancia que está mostrando el Govern en esta cuestión, cuando, además, por el otro lado, desde Aragón, hay una actitud conciliadora, de encuentro, de consenso. Y ustedes están situados, insisto, en la arrogancia. *(Remor de veus.)*

Ayer se lo decía al presidente Aragonès en la sesión de control, que ustedes llevan tanto tiempo instalados en alentar el conflicto, en agitar esas bajas pasiones, que cuando se trata de gestionar, que cuando se trata de llegar al encuentro, ustedes no saben cómo hacerlo. Y es que esto es un vivo ejemplo de ello.

Y creo que aquí deberían dejar a un lado el politiquero y ponerse a pensar realmente las necesidades que tenemos, que creo que sería también una muy buena oportunidad no solamente a nivel económico, no solamente a nivel de proyección internacional, sino también un buen momento para restañar heridas, un buen momento para reencontrarnos, un buen momento para reconciliarnos. Ustedes, que siempre hacen gala o quieren hacer gala y ponerse la medalla de lo que les gusta el diálogo, dialoguen, siéntense. Y piensen, insisto, en las necesidades del territorio.

Ustedes han presentado hoy aquí una moción que se llama «moción sobre los juegos olímpicos de invierno», pero que habla absolutamente de todo menos de los juegos olímpicos de invierno, a excepción de tres puntos, que los citan supongo que para disimular un poco. Hay muchos puntos de aquí que, por supuesto, nosotros podemos votar, porque hablan de otras cuestiones, insisto. Pero en aquellos en los que ustedes se oponen frontalmente y vuelven a ser los del «no», no a todas las oportunidades que se le presentan a Cataluña, ya les digo que nosotros no vamos a estar ahí, no vamos a participar, porque nos parecería una tremenda irresponsabilidad.

De nuevo, insisto, escuchen al territorio y escuchen lo que les están diciendo, porque estamos a punto de perder una gran oportunidad. Y esta actitud, insisto, que tiene el Gobierno, totalmente irresponsable, lo que va a hacer es precisamente frustrar las opciones que podamos tener de cara a esta candidatura. Así que yo les pido sobre todo muchísima responsabilidad en este asunto, *consellera*.

Muchas gracias.

La presidenta

Bé, moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Consellera... Bé, en primer lloc, agrair totes les esmenes presentades, totes, les de tots els grups; agrair també el debat amb tots els diputats i diputades, especialment els pirinencs i pirinenques, el senyor Fàbrega i la senyora Romero, i agrair també la bona predisposició de les diputades Sabater i Vilalta i del diputat Fàbrega per poder arribar a acords. Crec que és una bona mostra de l'interès que despertem els Pirineus en aquesta cambra com un tema que ens preocupa, i molt, a tots i totes.

Em vull centrar, en el poc temps que tinc, en el punt número 4 de la moció, l'esmena que hem transaccionat primer amb Junts i la CUP i que després s'hi ha afegit Esquerra Republicana, que és el punt que fa referència a l'ampliació de l'àmbit territorial de la consulta popular, incorporant-hi les comarques del Berguedà, el Solsonès i el Ripollès. El text que hem acordat diu el que diu, no dona lloc a interpretacions, i diu clarament que «el Parlament insta el Govern a consensuar amb aquests territoris la seva incorporació a la consulta». Per tant, si avui en aquest Parlament aprovem aquest punt, el Berguedà, el Solsonès i el Ripollès votaran.

Estem d'acord que cal reconèixer l'Alt Pirineu i l'Aran en la seva entitat territorial. Poden buscar les fórmules, consensuar-ho amb el territori, com diu el punt; si cal, ponderar el vot; si cal, una lectura diferenciada dels territoris. El que sigui. Però, si aprovem aquest punt, aquests territoris han de votar. Siguem tots i totes conscients d'això, i em dirigeixo especialment als diputats i diputades d'Esquerra Republicana i a la consellera Vilagrà.

Celebrem que s'hagin mogut, i, consellera, l'hi dic molt sincerament. Escoltar i rectificar és una virtut; no és un demèrit, en absolut. I els demano que siguin honestos, que siguin republicans, en el fons, i que, si avui aprovem aquest punt, que aquestes comarques votin –per tant, que siguin conseqüents amb allò que aprova el Parlament. Tenen, si volen, a les seves mans tombar aquest punt; però, si l'aprovem, aquestes comarques han de votar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé. Doncs començarem ara la votació dels punts 18 a 22 de l'ordre del dia. Per a les votacions que ara comencem, hem incorporat un nou vot delegat. Per tant, no només seran tres, com els vaig informar a l'inici del Ple, sinó quatre.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus (continuació)

302-00094/13

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus. Començarem votant el punt número 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha decaigut, amb 38 vots a favor i 88 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 no ha estat aprovat, amb 38 vots a favor, 74 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha estat aprovat, amb 53 vots a favor i 73 vots en contra.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat, amb 46 vots a favor i 79 vots en contra.

I, finalment, votem la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de punts han estat aprovats, amb 116 vots a favor i 10 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cànon de residus (continuació)

302-00098/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cànon de residus.

Votarem, primer, el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat, amb 115 vots a favor i 11 vots en contra.

I votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat, amb 78 vots a favor i 48 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 (continuació)

302-00094/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara els punts 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats, amb 64 vots a favor i 62 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 118 vots a favor i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 109 vots a favor, 10 vots en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 116 vots a favor i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 48 vots a favor i 78 vots en contra.

Votem ara els punts 7 bis, 7 ter i 7 quater.

Comença la votació.

Aquests punts no han estat aprovats, amb 56 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem ara els punts 8, 9, 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats, amb 126 vots a favor.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 111 vots a favor, 10 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat, amb 53 vots a favor, 63 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 119 vots a favor i 7 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica (continuació)

302-00101/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica.

Votem primer els punts 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts no han estat aprovats, amb 16 vots a favor i 110 vots en contra.

I votem, finalment, els punts 8.a i 8.b.

Comença la votació.

Aquests punts no han estat aprovats, amb 10 vots a favor i 116 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern (continuació)

302-00096/13

I, finalment, votem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern. (*Veus de fons.*) Sí..., hi ha dues paraules demanades: senyor Cid i senyora Roldán.

David Cid Colomer

Sí. En el nostre cas, és perquè es doni lectura al punt número 4, que és la transacció acordada amb Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i la CUP.

La presidenta

Li demanaré, doncs, en el moment de fer la votació del punt número 4, al secretari primer que procedeixi a la lectura d'aquest punt. Senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. És per demanar també votació separada del punt 6, la lletra *b*.

La presidenta

La lletra *b*..., la teníem agrupada amb el 7 bis. Per tant, per separat. D'acord, molt bé. Doncs començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 126 vots a favor.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 15 vots a favor i 111 vots en contra.

(*Remor de veus.*) Perdó, ha quedat rebutjat –ja no sé què dic.

Votem ara el punt número 2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 78 vots a favor i 48 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 126 vots a favor.

Demano al secretari que procedeixi a la lectura del punt número 4.

El secretari primer

«Consensuar amb les comarques del Berguedà, el Solsonès i el Ripollès la seva incorporació a l'àmbit territorial del procés participatiu i de la consulta popular anunciada pel Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern prevista per a la primavera d'enguany.»

La presidenta

Votem aquest punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 78 vots a favor, 43 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 110 vots a favor, 10 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 6, en el seu encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 105 vots a favor, 10 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara els punts 6.a. i 6.d.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 116 vots a favor i 10 vots en contra.

Votem ara el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 110 vots a favor, 10 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor, 10 vots en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 6.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 110 vots a favor i 16 vots en contra.

Votem ara el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 110 vots a favor, 11 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 104 vots a favor i 22 vots en contra.

Votem ara el punt 7.b.

Comença la votació.

El punt 7.b ha quedat aprovat, amb 114 vots a favor i 12 vots en contra.

Votem ara el punt 7.c.

Comença la votació.

Aquest punt obtingut 47 vots a favor, 16 vots en contra i 63 abstencions.

Votem ara, finalment, el punt 7.d.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 40 vots a favor i 85 vots en contra.

Convoquem ara la Junta de Portaveus a l'acabar el Ple, ara mateix. I suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i onze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Interior.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Declaració sobre l'agressió de la Federació Russa a la República d'Ucraïna

I acabem de tenir una junta de portaveus de la qual ha sortit una declaració que ara llegiré i ha estat subscripta per tots els grups a excepció de la Candidatura d'Unitat Popular i del Grup VOX. És una declaració sobre l'agressió de la Federació Russa a la República d'Ucraïna.

«El Parlament de Catalunya lamenta i condemna les accions bèl·liques desfermades per la Federació Russa contra el territori de la República d'Ucraïna la matinada del 24 de febrer de 2022. Aquesta agressió suposa una violació flagrant del dret internacional, té greus conseqüències a escala regional i global i ha de comportar l'assumpció de responsabilitats per part dels seus promotors.

»El Parlament de Catalunya s'ha posicionat de forma reiterada a favor de la resolució pacífica de conflictes, per la qual cosa reclamem la fi de les hostilitats i el retorn a la via de la negociació i la diplomàcia. Per això mateix, davant dels fets ocorreguts a Ucraïna, exhortem les parts perquè retornin a allò establert als acords de Minsk. Recordem a tots els estats l'obligació de complir amb les obligacions internacionals en matèria d'asil, i expressem la nostra solidaritat amb totes les víctimes d'aquest conflicte, i donem el nostre suport a les organitzacions que treballin per la defensa i la protecció dels drets humans sobre el terreny.

»Finalment, aquesta cambra dona suport a la ràpida i unitària reacció de la Unió Europea en aquest conflicte, que faci sempre èmfasi en la diplomàcia i la negociació, la pau i la preeminència dels principis i valors democràtics.»

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques

302-00097/13

Llegida aquesta declaració de la Junta de Portaveus, passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Presentamos hoy una moción que, con las cosas que a veces vemos en los órganos legislativos, que son de cierta dificultad, a veces revisten dificultad técnica, esta es muy sencillita –es muy sencillita. Y me complazco en traérsela a ustedes, porque todo aquel que sienta que la democracia tiene ciertos requisitos no va a tener demasiados problemas en votar esta moción, porque todo lo que dice es muy clarito y es muy de primero –primero– de «ábrete, sésamo» de democracia.

Miren, son quince puntos. Cuatro de ellos hablan sobre la libertad de expresión, sobre la posibilidad de que todos digamos todo aquello que queramos decir pacíficamente dentro de las leyes –dentro de las leyes–, lógicamente, no induciendo a cometer delitos, no haciendo proclamas que puedan resultar delictivas; dentro de las leyes todos podemos expresarnos. Eso, de una forma u otra, lo dicen los cuatro primeros puntos. Sé que esto, que debería ser una obviedad, no es pacífico hoy día en Cataluña, puesto que hay personas que jalean a ayuntamientos como el de Vic, como vimos el otro día, cuando prohíben manifestarse libremente a gente porque creen que tienen ideas distintas a la mayor parte de su ciudad. Pues, bueno, yo creo que es necesario hoy, en el Parlamento, que hablemos de esto y que el Parlamento se pronuncie en favor de la libertad de expresión. Cuatro primeros puntos.

El quinto punto ha cogido novedad, porque este era respecto a la libertad ideológica en las universidades. Claro, cuando tenemos una *consellera* d'Universitats absolutamente tendenciosa ideológicamente, tenemos a siete rectores de las universidades catalanas que parecen puestos a dedo y que se ponen firmes ante cualquier consigna desde el Gobierno, pues pasan cosas como las que pasaron ayer en la UPF, que es que chicos jóvenes –poquitos– se ven acosados, agredidos, insultados y golpeados por una masa enfurecida de camisas pardas, y hacen..., golpean a las chicas, en fin, el *bullying* de toda la vida, pero llevado a las universidades con la apoyatura de los rectores, que miran a otro lado, y una *consellera* que no quiere saber nada y un parlamento que espero hoy que proteja esa neutralidad de las instituciones para que no se deriven climas ideológicos que luego acaben pagando los estudiantes.

En tercer lugar, grupo de argumentos. Respetar la división de poderes y las sentencias, las fachadas. Solamente un apunte. Ayer, o anteayer, se confirmó por el Tribunal Constitucional la sentencia de inhabilitación del señor Torra, que hacía un uso torticero de los edificios públicos, de aquello que es de todos, de aquello cuya neutralidad debemos respetar.

Otro punto. Los funcionarios. Un mandamiento. Un mandamiento casi de la ley del dios de las democracias debería ser: «Respete usted a los funcionarios.» No les ponga entre la espada y la pared. No les obligue a hacer cosas que son ilegales. Las cosas ilegales háganlas ustedes, si es que las quieren hacer, pero no pringuen a otros, y menos a los funcionarios. Yo creo que esto lo votarán todos, sin duda ninguna; también estoy seguro.

La *conselleria* de Interior. Una policía de todos, para todos. Que uno, cuando se va a una manifestación, sepa que le puede pasar lo mismo si es «indepe» o si no lo es. Eso creo que todos estaremos también de acuerdo en que se vote. Que, en acción exterior, si ustedes quieren hacer propaganda del *procés* a lo largo y ancho del mundo, tienen ustedes el dinerito de sus propios partidos políticos y de sus bolsillos para

pagàrselo. La neutralitat de la conselleria exigeix que no se dediqui el diners a aquestes coses.

Hablamos de publicidad institucional, que se haga con criterios de neutralidad. Hablamos de contratos, que se respete la ley para que los amiguetes no sean los beneficiarios. Hablamos de la «corpo» y del CAC, esos instrumentos para que los medios públicos sean neutrales.

Y, por último, pedimos la reprobación de la presidenta Laura Borràs. Y la pedimos por la falta de neutralidad en los debates, por mentir a los ciudadanos en el caso Juvillà, por acudir a una manifestación de la avenida Meridiana contra las directrices del Gobierno, por formar parte del Consell de la República y porque todavía no nos había vetado para acudir al Consejo de Garantías Estatutarias. Ya sé que esto les puede costar un poquito más, pero también estoy seguro de que muchos de ustedes lo están deseando. Y yo les digo que es el momento de hacer que la señora Borràs vea que, en un órgano parlamentario que ella preside, *todos* deberíamos ser iguales ante ella y ante la Mesa.

Por lo tanto, yo en esta votación les pediré que se pronuncien favorablemente en cada uno de los apartados, que luego, cuando replique a las enmiendas, puede que les haga algún apunte más acerca de esa votación.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... La moció que presenta Ciutadans té fonamentalment dos elements: el primer, pel que fa referència al paper de les nostres institucions, i el segon, a la reprovació de la presidenta del Parlament. Per temps, em centraré en aquests dos elements.

Comencem amb una evidència. S'ha de poder defensar allò que es cregui convenient sempre de forma pacífica, amb respecte a les lleis i al nostre marc democràtic. Això és tan simple que de vegades fa cosa dir-ho, però crec que s'ha de centrar en aquesta intervenció. I això val per defensar els drets humans, val per defensar l'escola en català, val per defensar la independència, val per defensar la unitat d'Espanya, val per defensar fins i tot aquells que consideren que Catalunya pot tenir un sistema educatiu amb un vint-i-cinc per cent de castellà a les classes. Val per a tothom.

Són les institucions les encarregades de defensar aquests i altres drets, com els de tolerància, els del respecte i els de convivència. I d'aquí la necessitat de que les institucions siguin neutrals, perquè ens representen a tots i a totes, i que les persones que estan al capdavant d'aquestes institucions entenguin que no estan a la seva disposició, que no en poden fer ús ni personal ni partidista. I aquí enganxo amb la segona part d'aquesta moció.

Senyora presidenta, l'hi hem dit en diferents ocasions: considerem que vostè no ha estat a l'alçada del que requereix aquest Parlament. Considerem que es va equivocar, que ha pres decisions i ha fet declaracions que en res han beneficiat la institució ni els seus treballadors i treballadores; tampoc a dignificar la política. Fa poques setmanes ho vam veure amb el cas Juvillà. Vostè va mentir. Vam veure com feia un exercici de desobediència retòrica amb l'excusa de la defensa de l'escó d'un diputat que feia dies que formalment ja no ho era. Suspenia fins i tot l'activitat d'aquest Parlament. Una presidenta suspènent l'acció parlamentària del seu propi Parlament i donant lliçons de democràcia a la vegada.

Critiquen quan ho fan uns altres, però seguidament vostès de tant en tant suspèn l'activitat d'aquest Parlament quan els hi ve en gana per raons partidistes i sense

cap tipus d'empara legal. El Parlament no necessita suspendre la seva activitat, necessita multiplicar-la.

Per cert, el nostre grup vol agrair la tasca dels treballadors i treballadores d'aquest Parlament, aquells als que vostè, presidenta, va traslladar part de les seves responsabilitats en les seves decisions. I, per tant, una curiosa defensa de la institució.

L'incompliment de les lleis ja sabem on ens ha portat, a la divisió i a la frustració d'una part important de catalans i de catalanes, a la paràlisi institucional i política i, per tant, al retrocés. Cal complir les normes, cal complir les lleis, fins i tot també aquelles que promulga el propi Govern de la Generalitat de Catalunya i que recolza, per cert, la formació política, senyora presidenta, de la qual vostè ha estat cap de llista. Ser presidenta del Parlament i líder de l'oposició del seu propi Govern alhora provoca escenes que, sota el nostre punt de vista i amb tot el respecte, considerem que cal estalviar-se. La seva presència a la manifestació de la Meridiana hores després de que el seu Govern deixés d'autoritzar-la la desautoritza a vostè, desautoritza novament el conseller d'Interior, desautoritza el Govern de Catalunya i menysprea la institució a la que vostè representa vint-i-quatre hores al dia mentre sigui presidenta d'aquest Parlament.

Senyora presidenta, qui toca les campanes no pot anar a la processó. O es defensen la institució i la seva pluralitat, o es defensa un projecte polític legítim, però no des d'aquí dalt, sinó des d'aquí davant, des dels escons dels diputats i de les diputades. Només li demanem que no utilitzi el seu càrrec com a presidenta del Parlament com a camp de batalla de les diferències polítiques dels dos socis de govern.

Al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar creiem que cal canviar de rumb, que cal recuperar el crèdit d'aquesta institució, i els responsables som els 135 diputats i diputades que estem aquí. Hem de posar aquesta institució al servei de la ciutadania, al servei dels seus representants, garantint la pluralitat d'idees, amb respecte a les lleis, conformant les majories necessàries fins i tot per canviar les lleis quan considerem que aquestes no són justes o no ens agradin, fent del respecte mutu i institucional la millor eina per presentar-nos i per representar el conjunt de la ciutadania, fent més compromís amb ells, més responsabilitat amb el conjunt de ciutadans i ciutadanes, que ens demanen, durant aquestes setmanes, que canviem el rumb, que canviem la manera de fer dels seus representants polítics, els diputats i diputades del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, és el torn del Grup Parlamentari VOX. Té la paraula el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Esta moción que nos presenta Ciudadanos la verdad es que está llena de sentido común en muchos aspectos, porque llevamos décadas, en Cataluña, que los poderes públicos impiden a muchas personas y entidades difundir sus ideas democráticamente. Y estas son perseguidas, vetadas, cuando no agredidas. Agresiones que, en muchos casos, no son condenadas ni por los poderes públicos en Cataluña ni por los medios de comunicación.

Hay muchos ejemplos. Julio del 21: insultos y acoso y violencia contra García Manrique, catedrático de Filosofía del Derecho de la Universidad de Barcelona. Junio de 2016: brutal agresión de cinco individuos a Ruth y María Rosa por promocionar la selección de España en la calle, al grito de «putas españolas, fuera de aquí, os vamos a matar». 30 de marzo del 2019: VOX va fer un acte a Barcelona –no sé si ho recorden–..., y los violentos CDRs golpearon a varios asistentes por llevar la bandera de España o la camiseta de la selección de España. Doscientos encapuchados se pa-

seaban por las inmediaciones del acto gritando: «Pim, pam, pum, que no en quedí ni un.» Algunos se saben la canción.

16 de febrero de 2020: los matones «lazis» de la Meridiana agreden a Xavier Rius, periodista. 20 de julio de 2019 –todo esto, sin condenar por parte de las instituciones públicas catalanas–: atienden a ocho turistas agredidos por los cachorros de la CUP, los partidarios del «no a todo» y de la violencia en las calles. O agresiones en las carpas, como ayer, a la entidad S’Ha Acabat!, que tuvo que ir nuestro presidente, Ignacio Garriga, a apoyar a los estudiantes que querían manifestar democráticamente su opinión. O a las carpas de Hablamos Español o de otros partidos políticos aquí presentes. Y, por supuesto, a las carpas de VOX.

Resumen de 2019: 977 incidentes de violencia política y odio ideológico –977. El noventa y seis por ciento de incidentes fueron provocados por los separatistas. Porque ustedes, los separatistas en el poder, han permitido que se instale la violencia en nuestras calles y, como decía Vidal-Quadras: «En el País Vasco te matan y aquí no te dejan vivir en paz.» (*Aplaudiments.*) Porque los separatistas hablan de represión refiriéndose al cumplimiento de la ley y al cumplimiento de las sentencias judiciales, pero obvian este tipo de agresiones que padecemos muchos por no pensar como ellos.

Y seguimos con la moción. Evidentemente que es legítimo defender en la calle el veinticinco por ciento del español en nuestras aulas –evidentemente. Nosotros vamos más allá y lo conseguiremos: queremos la libertad de que se pueda estudiar español en toda España; también en Cataluña. A favor también de que las instituciones de derecho público –las universidades, los colegios profesionales– sean neutrales y guarden ese respeto institucional, y –añadimos– defiendan la legalidad vigente y la unidad.

Evidentemente, a favor de respetar la división de poderes y acatar las sentencias judiciales. Por supuesto, a favor de la propuesta de VOX, presentada en esta cámara, de que las fachadas públicas tengan respeto por la neutralidad política y no luzcan lazos ni simbología separatista y rupturista, que atenta contra la legalidad y contra nuestra convivencia. También a favor de que los funcionarios hagan de funcionarios, que los dejen de utilizar al servicio de su ilegalidad y de su proyecto, que atenta contra esa convivencia y contra esa unidad que nosotros defendemos.

En relación con el punto número 11, con la *conselleria* de Acción Exterior, les hemos presentado una enmienda de supresión, porque, para VOX, consideramos que la base de la acción exterior la tiene que realizar el Reino de España, y dar un instrumento de estas características a los separatistas lo que hace es minar la imagen de España y que puedan promocionar, por supuesto, su agenda rupturista.

Punto 12, votaremos en contra. Desde VOX, no creemos en subvencionar los medios de comunicación. Por tres motivos. El dinero de todos no es para ayudar a proyectos empresariales particulares. No contribuimos a la independencia de estos medios de comunicación si los regamos con dinero público, como se está demostrando últimamente. Y, si un medio de comunicación es bueno y necesario, no se preocupen, el mercado lo mantendrá y lo tendrá en su lugar. ¿Si velamos por el cumplimiento de la normativa de contratos de administración pública? Por supuesto que velamos por ese cumplimiento.

En cuanto a la «corpo», pues ya saben, no creemos en su existencia. No se engañen, señores de Ciudadanos, la «corpo», en manos de los separatistas, es un instrumento de odio y de destrucción. Pierdan toda esperanza; no lo van a conseguir. No intenten mantener esa «corpo» porque, al final, es darle más armas para acabar con nuestra unidad y con nuestra convivencia. Sirve para colocar a sus amigos, enchufismo, fomentar el odio a España y su modelo de antisociedad y malgastar el dinero de todos. Pedir neutralidad es imposible para ellos. O sea, dejen de tener ese empeño porque no lo van a conseguir.

Y, por último, compartimos la necesidad de que la presidencia del Parlament sea ejercida con neutralidad, con respeto a la legalidad y sin utilizar esta presidencia como plataforma política.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Estem davant d'una d'aquelles mocions de Ciudadanos que no deixen marge de dubte. El que vostès volen no és la neutralitat institucional. El que volen vostès és la neutralització. El que volen és la neutralització, de la neutralitat..., ja parlarem després de què significa. Vostès busquen la neutralització de les institucions nacionals catalanes, la neutralització de la llengua catalana i la neutralització de la població majoritària, que vota independència.

De fet, vostès van néixer amb aquest objectiu: neutralitzar-nos, anul·lar-nos, fer-nos desaparèixer. Vostès, en realitat, no es distingeixen pas gaire de la ultradreta. Aquest matí mateix hem escoltat el senyor Martín Blanco defensant VOX aquí, perdonant-los la seva ascendència i afiliació franquistes. I ahir mateix vostès també van anar a fer seguidisme de VOX a la Universitat Pompeu Fabra, presentant-se allà com uns guardaespalles amenaçadors. Tres diputats alligant sobre feixisme a la universitat sobre..., a joves que protestaven legítimament. «Stop feixisme», deien. I, què els hi he de dir, senyor Carrizosa, senyora Grau, senyor Martín Blanco? Això és el que van fer els estudiants: fer fora el feixisme de la Ciutadella, de la universitat.

Dues coses sobre la neutralitat. La neutralitat davant dels conflictes entre parts amb poders desiguals no pot existir. L'altra s'ha citat molts cops en aquest hemicicle, però avui hi tornarem. Desmond Tutu deia: «Si ets neutral en una situació d'injustícia, has escollit el costat de l'opressor.» En situacions d'injustícia, la mirada neutral és sempre política, perquè és servil al poder i el referma. L'equidistància no representa una posició neutral, i no hi ha posicions apolítiques. I, si no, que el 78 la Constitució espanyola ens imposés, imposés una monarquia, ja em diran vostès que era gaire neutral.

I, bé, la seva moció deixa perles. De veritat, que si hi hagués temps vindria molt de gust anar-les desmuntant, perquè apellar a la llibertat d'expressió..., vostès precisament, que no qüestionen per a re que l'Estat espanyol sigui l'estat del món amb més artistes empresonats, com ho deixa ben clar Freemuse, i com les pròpies autoritats europees ens estan contínuament tocant el crostó per com la llei mordassa està deixant una persecució de la llibertat d'expressió inadmissible. Però, bé, nosaltres el que tenim molt clar és que fins que els tribunals espanyols no permetin als diputats en aquest Parlament, al Parlament de Catalunya, poder debatre sobre la independència, sobre la monarquia i sobre el que els doni la gana als electors que els han votat, fins llavors no podem començar a debatre amb vostès res que tingui a veure amb la neutralitat institucional, si aquesta existeix o no.

Nosaltres votarem que no a tot. Sí, també en contra de la reprovació a la presidenta Borràs. Aquesta proposta de Ciutadans és una maniobra més de la dreta i l'extrema dreta per, justament amb l'aparell judicial, sembrar la por i impedir que defensem els nostres drets col·lectius i individuals. De cap manera nosaltres els hi farem el joc, a la repressió ni a la dreta espanyolista.

Ciutadans i l'extrema dreta fan tot el que està al seu abast perquè aquest Parlament sigui una institució absolutament subordinada i sense capacitat per al desplegament de marcs legislatius que provenen d'àmplies majories parlamentàries. I, saben què és el que degrada aquest Parlament? Saben què és? Que les propostes per garantir el dret

a l'habitatge, per exemple, o per regular el lloguer siguin sistemàticament rebutjades, siguin sistemàticament deslegitimitzades pels tribunals de l'IBEX 35. Això sí que degrada la institució. I que durant més d'una dècada aquella majoria clara independentista aquí no puguem decidir el nostre futur.

Ara bé, malgrat que votem en contra la reprovació en els termes i la direcció que presenten vostès, cal ser clars davant de la gent. La gestió del cas Juvillà no va ser ni transparent ni clara. La JEC no és un òrgan competent per retirar-li l'acta a cap diputat. Així ho va votar aquí mateix el mateix Parlament en el dictamen del desembre. I, quina és la realitat? Que, malgrat aquest dictamen del desembre, aquest Parlament li va acabar retirant l'acta de diputat. Per tant, nosaltres ens reafirmem en que de cap manera votarem a favor de la seva moció i de tot el que defensa, però sí que volem deixar clara aquesta precisió sobre el cas Juvillà.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Bé, estem davant d'una altra moció de Ciutadans que també amb el to característic ens volen parlar de llibertat d'expressió i d'altres valors i conceptes, però al final el que acaben fent –i ho sabem tots– és utilitzar aquest tipus d'instruments per crispar, per crispar la societat i per crear conflictes allà on no n'hi han, perquè ja sabem que vostès durant molt temps han viscut d'això, de la crispació.

Però, bé, tot i això, creiem que és interessant, doncs, poder aprofitar aquesta moció també per debatre sobre alguns dels conceptes que ens plantegen. I un concepte interessant és el de democràcia, perquè és una paraula que tots tendim a posar-nos a la boca; tots som demòcrates, però jo crec que no tots entenem el mateix per democràcia.

I és cert que la seva formació política té una visió de la democràcia que és la dominant, que és la dels estats en els que estem, estats nació liberals. I, per tant, aquest concepte de democràcia jo li reconec que és el majoritari, però nosaltres no el compartim, tot i que, efectivament, moltes de les qüestions que ens plantejaven en la moció sí que les podríem subscriure. Però intento argumentar-li algunes de les coses que no compartim de la seva visió de la democràcia.

Primera, vostès entenen..., i en aquesta moció ho demostren: quan parlen de la democràcia, ens parlen de democràcia com un model simplement representatiu i ens diuen que aquí només hi tenen dret a participar els partits polítics i les associacions legalment constituïdes. Doncs, miri, nosaltres creiem que la democràcia és quelcom més ampli i que tota la ciutadania hi ha de poder participar. I, per tant, el concepte de participació política crec que va molt més enllà de la representació que vostès expressen habitualment.

En segon lloc, nosaltres creiem que la democràcia justament és el poder dissentir. I vostès, en canvi, ho emmarquen tot en la necessitat de complir sempre i d'estar tot sempre dintre dels marcs legals establerts. I jo em pregunto: com s'han conquerit els drets democràtics? Com s'han conquerit els grans avenços? S'han conquerit dintre dels marcs legals establerts en cada moment o s'han conquerit qüestionant-los, criticant-los, subvertint-los? És així com hem arribat a tenir drets democràtics com, per exemple, el sufragi femení i molts altres. Per tant, és des d'aquí, des del qüestionament, des de la crítica, com nosaltres creiem que podem avançar.

I, en aquest sentit, vostès també ens parlen de les universitats i ens diuen que han de ser neutrals. Doncs, miri, jo crec que les universitats han de ser espais de pensament, espais de crítica, espais de poder-ho qüestionar tot. On, si no, hem de poder

qüestionar-nos permanentment tot allò que s'està fent des de diferents mirades i des de diferents punts de vista? Per tant, aquesta també és una mirada diferent que nosaltres tenim sobre el que és o el que hauria de ser la democràcia.

I, miri, hi ha un altre concepte que nosaltres també defensem molt i que segurament no compartim amb vostès, que és el concepte de la fraternitat. Perquè és veritat que la llibertat i la igualtat també tots ens les podem posar a la boca, però la fraternitat ens il·lustra també sobre com entenem aquesta llibertat o aquesta igualtat.

Miri, nosaltres, des d'una mirada fraterna..., per nosaltres la llibertat té a veure amb la no dominació i, per tant, té a veure amb combatre tots els abusos de poder –tots–, cosa que el seu partit, doncs, tampoc fa. Perquè vostès entenen la llibertat des d'una mirada estrictament individualista d'aquest liberalisme que defensa els individus, però que no veu que vivim en comunitats. Perquè per vostès la llibertat és la no interferència dels poders públics sobre els individus.

Però també, des del concepte de fraternitat, entenem diferent la igualtat. Per nosaltres, la igualtat té a veure amb la igualtat material, perquè sense igualtat material, per nosaltres, no hi pot haver tampoc democràcia.

En canvi, vostès es refermen en una visió de la sobirania, que tampoc compartim, que és aquesta visió dels estats com a sobirans des d'una perspectiva exclusivament nacional, mentre nosaltres creiem que la sobirania ha de residir en la ciutadania, que la sobirania té una naturalesa popular.

I això és important, perquè la seva lògica de sobirania exclusivament nacional els porta al que és també el seu partit, que és un partit clarament nacionalista, en què el vincle entre les persones no és un vincle igualitari com el que nosaltres podríem defensar, sinó que és un vincle exclusivament identitari. Per tant, tampoc en això compartim la seva visió o el seu model d'estat i de democràcia.

En definitiva, perquè la nostra forma d'entendre la democràcia és molt diferent a la seva, doncs, votarem en contra de la gran majoria dels punts d'aquesta moció, que, a més a més, porten un biaix ideològic molt clar. Vostès només es fixen en tot allò d'aquells que no pensen com vostès i ho emmarquen dins d'un concepte de llibertat d'expressió on no paren de posar límits, no? Llibertat d'expressió, sí, però dintre d'un marc legal; sí, però no podem cantar determinades cançons; sí, però en aquest Parlament no podem votar sobre l'autodeterminació o sobre la monarquia.

Per tant, llibertat d'expressió, sí, però carregada de límits. I, a més a més, en un marc de confrontació, amb una neutralitat, que aquesta moció té nombroses contradiccions a l'hora de posar en el mateix paquet moltes coses, però, entre elles, la llibertat d'expressió i la neutralitat.

Per tot això, no donarem suport a la majoria de punts d'aquesta moció. I, pel que fa al punt 15, crec que la nostra formació política ja ha expressat el que pensa sobre aquest punt i, per tant, votarem en conseqüència.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, avanzar que nosotros vamos a dar apoyo a todos los puntos de esta moción, que es una moción bastante amplia, que cubre muchísimos aspectos bajo el paraguas del respeto a la neutralidad de las instituciones públicas, que, obviamente, compartimos.

Y es que están pasando muchísimas cosas en Cataluña que hacen que tengamos que hablar de este respeto a la neutralidad de las instituciones públicas. Ayer mismo teníamos una muestra en la UPF, con ese ataque que recibieron los chicos de S'Ha Acabat!, simplemente por montar una carpa donde explicar sus ideas desde el respeto y desde, pues, los valores democráticos, que parece ser que otros no compar-

ten. Y, de nuevo, volvimos a ver imágenes que son totalmente lamentables y condenables en democracia.

Intentar callar a unos chicos que, insisto, lo único que están haciendo es explicar sus ideas de manera totalmente pacífica dentro de lo que les dejan, porque, sinceramente, los ataques que reciben no son propios, insisto, de una democracia del siglo XXI.

Desde aquí, de nuevo, mostrar todo nuestro apoyo a la asociación de jóvenes de S'Ha Acabat!, que, sinceramente, me parece que son unos valientes y que saben que cada vez que montan una carpa se van a encontrar con los intolerantes y con los radicales, y eso no les frena, porque saben que están en el lado correcto de la historia. Así que desde aquí todo mi apoyo.

Pero no solamente es S'Ha Acabat! Ustedes también están atacando a otro tipo de entidades como, por ejemplo, la asociación por la escuela bilingüe. Recordemos que la propia consejera de Universidades utilizó TV3 para referirse a esta asociación que defiende el bilingüismo en Cataluña como una asociación radical y fascista. Además, encima, tampoco les dejaron el derecho a réplica; llegó después de bastantes semanas y no por los medios que hubieran sido los ideales.

Por ejemplo, también el caso de Escuela de Todos, que se ha citado ya. Una entidad, también, un conglomerado de entidades que abogan por una cosa que es tan básica como el cumplimiento de las sentencias; en este caso, el cumplimiento de la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que fija unos porcentajes mínimos de lenguas vehiculares en la escuela: veinticinco por ciento como mínimo en castellano, veinticinco por ciento como mínimo, también, en catalán.

Y simplemente están haciendo una recogida de firmas. Y como, además, el Departamento de Educación, pues, ya nos ha dejado muy claro que no piensa acatar esta sentencia y que no piensa tampoco dar instrucciones a los centros escolares, están haciendo una campaña de difusión para que todos aquellos padres, todas aquellas familias que quieran que sus hijos sean escolarizados también en castellano en Cataluña puedan defenderse jurídicamente ante, insisto, este atropello de derechos que está perpetrando la consejería de Educación.

Pues bien, esta entidad, Escuela de Todos, resulta que quiso explicar precisamente esto que yo les contaba ahora en Vic, y la alcaldesa –que está aquí presente, la señora Anna Erra– les denegó poder montar esta carpa por –según decía la resolución– «ser contraria a la moral y a las buenas costumbres». No sé en qué época vive la señora Anna Erra o el consistorio del Ayuntamiento de Vic.

No solamente esto ocurrió con el caso de Escuela de Todos, a los que, insisto, se les impidió montar esta carpa, sino que también nos ocurrió a nosotros mismos, al Partido Popular. Nosotros tenemos una agrupación de militantes en Vic. Aunque a algunos les sorprenda, sí, en Vic también tenemos militantes. Queríamos, pues, evidentemente, dar a conocer el proyecto, queríamos celebrar también que habíamos formado esta junta local. Pedimos una carpa por los procedimientos reglamentarios, y de nuevo la señora Erra nos dijo que era contraria a la moral y a las buenas costumbres, que me gustaría que pudiera desarrollar algún día más este concepto, porque me parece que iba a ser interesante, el desarrollo. Sinceramente, es lamentable que en los tiempos que corren nosotros no podamos montar una carpa para explicar un proyecto político. Si no coincide con el suyo no pasa absolutamente nada, es que en eso consiste la democracia, en la pluralidad política. Lo que pasa, que ustedes no quieren dar voz a los que no piensan igual que ustedes. Por cierto, la fiscalía está investigando ya estos hechos por si hay un posible delito de prevaricación administrativa en este caso.

Bien, hay muchísimos puntos en los que me gustaría poder entrar, pero se me está acabando el tiempo y no quiero irme de esta tribuna sin hablar del último punto de esta moción, que habla precisamente de la reprobación de la señora Borràs por un acumulativo de hechos. Nosotros la verdad es que, desde el Partido Popular, hemos

ido un poco más allá, hemos pedido la dimisión de la señora Borràs, porque estamos viendo una serie de actuaciones que no nos parecen propias de la presidenta del Parlamento, no nos parecen propias de la segunda autoridad de Cataluña, como es presentarse en una manifestación desautorizada por el propio Govern de la Generalitat. Es decir, cuando la segunda autoridad de Cataluña desobedece directamente al Govern de la Generalitat se está enviando un mensaje muy peligroso al resto de la población, y es que desobedecer sale gratis y aquí no pasa absolutamente nada, y eso, insisto, nos parece gravísimo. Creo que la presidenta lo que tiene que hacer es mantener el deber de neutralidad institucional, tiene que representar a todos los catalanes, y con esta actitud que está teniendo, pues, lamentablemente no lo hace.

Muchas gracias.

La presidenta

És el torn ara, en nom de Junts per Catalunya, de la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Els he de confessar que he tingut certs problemes a l'hora de preparar aquesta intervenció, perquè després de llegir el text de Ciutadans no sabia si abans de posar-me a escriure m'havia de sotmetre a una màquina neutralitzadora d'ideologies per poder fer un discurs neutre o si podia fer allò que he de venir a fer aquí cada dia, que és defensar els ciutadans que van dipositar en mi i en el meu grup la confiança que ens va fer assolir trenta-dos diputats i que va fer possible el cinquanta-dos per cent independentista.

Vostès, els que sovint demanen neutralitat, se la solen deixar a casa. La demanen per als altres, però allò de practicar amb l'exemple no ho porten gaire bé. Una mostra recent és la vergonyosa actuació amb estudiants que vostès també van fer a les universitats, llocs on certament no podem imposar la neutralitat, perquè va en contra de la seua missió. Es deuen pensar que ens hem cregut que els interessaven tots els punts d'aquesta moció, però sabem que només volen posar en el focus la presidenta Borràs.

Que ella es comporta diferent també es demostra, precisament, amb aquesta moció que estem debatent. Saben –i si no ho saben ho haurien de saber– que les mocions insten el Govern, però no la presidència del Parlament i, per tant, saben que s'hagués pogut inadmetre aquest punt, perquè és el seu únic objectiu. Però la Mesa del Parlament no censura, permet els debats, encara que ella mateixa no puga ni tan sols participar-hi. I ja els avanço que no la reprovaran. I em permetran explicar-los per què.

Em sembla que vostès i jo hem assistit a debats que són totalment diferents, perquè si per una cosa es caracteritza la forma amb què la presidenta dirigix estos debats és per la neutralitat, pel rigor, pel respecte escrupolós cap a la institució i pel seu codi de conducta. Potser el que entenen per falta de neutralitat és que no els permetia fer aquells escarafalls a què ens tenen acostumats sovint i que han fet fins que ella ha agafat aquesta presidència del Parlament.

No han de confondre mai –i els ho dic de veritat– el que és rigor amb el que és imparcialitat. Parlen de mentides en el cas de la retirada de l'escó del diputat Juvillà, i potser les haurien de concretar. El passat 14 de febrer a la Junta de Portaveus hi va haver una explicació exhaustiva de tots els fets de manera cronològica. La poden recuperar perquè, en un exercici de transparència que crec que els diputats de la cambra hauríem d'agrair, la presidenta va esbossar la seqüència en una junta que es va seguir públicament, cosa que no passava des del 2003.

Hi veuen mentides perquè vostès ja havien emès el seu veredict des de feia dies o des de feia mesos. Però la gent hi veu retiment de comptes i transparència. De veritat es pensen que ens creurem que a vostès els preocupa o no si la presidenta va a una manifestació o no? La veritat és que no, però s'han de creure que a nosaltres sí que ens preocupa una cosa, que és que no prioritzen el perquè d'estes manifesta-

cions, contextualitzades en la forta repressió que vivim, sobretot des del 2017. No recularem. I, a més a més, la nostra determinació és ferma, i la voluntat perquè Catalunya siga un estat segueix ben viva.

I parlen de degradar, vostès, senyor Carrizosa, senyors de Ciutadans. Saben quin grup parlamentari s'ha preocupat dia sí i dia també per degradar l'honorabilitat d'aquesta cambra? Crec que la resposta la saben.

Aquests arguments no els haurien d'utilitzar per reprovar la presidenta del Parlament. El que han de fer és buscar els resultats a les urnes. Cauen en picat dia sí i dia també, perquè sortosament la gent té criteri i vota a les urnes allò que considera. I la gent vota a les urnes persones que defensem programes polítics, persones que després ocupem institucions amb aquesta manera de fer i de ser que la gent precisament ha posat en valor, amb l'essència de cadascú, des de la neutralitat que els càrrecs demanen, però sense ser neutralitzats ideològicament per aquesta màquina que vostès voldrien tenir.

Ahir, amb total impunitat i en in comptables ocasions, van acusar la presidenta de tots els mals del món: imparcialitat, manca de neutralitat, degradar les institucions, ús personalista del Parlament. Els que ens parlen de degradació de les institucions sou els que heu importat la crispació i la política espectacle en aquest Parlament. I en aquesta moció ho tornem a posar en evidència. Els que ens demaneu imparcialitat sou els que celebren la parcialitat d'una justícia partidista i polititzada que persegueix les idees i sentència contra els drets humans. Quina sort, la meua, d'estar tan lluny de la seua manera de pensar i de la seua manera de fer. I quina sort, la de la gent que sap escollir. Continuen actuant com actuen perquè van cap a l'extinció. Nosaltres també ho farem pel camí de la llibertat.

I vostè, presidenta, davant d'aquells que transiten per la via de la crispació i la judicialització de la política, seguisca pel camí de la defensa dels drets i les llibertats, pel camí de lluitar pel bon nom d'aquesta institució, seguisca avant pel camí de la bona política, amb nosaltres, presidenta, al seu costat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Veig que la pronunciació del meu cognom és un altre dels elements que no generen consens en aquesta cambra. *(Rialles.)*

Bé, anem al gra. Amb tota la humilitat, però també amb tot l'orgull, senyor Carrizosa, li he de dir que no acceptarem, des del meu grup parlamentari, que ens donin cap lliçó en l'àmbit de la defensa dels drets i llibertats. En noranta anys d'història d'Esquerra Republicana de Catalunya, crec que hi han prou mostres de sacrifici, individual i col·lectiu, encara avui, eh?, dels sacrificis que hem patit per la defensa dels drets fonamentals dels ciutadans del nostre país. I, per tant, lògicament, ens hem de pronunciar a favor de la defensa de drets fonamentals de tots els ciutadans del nostre país, pensin el que pensin, i, lògicament, també a favor de la llibertat d'expressió i d'opinió dels càrrecs públics i també dels funcionaris.

I, des d'aquest punt de vista, no ens consta que a tots aquells equipaments públics, aquelles institucions que vostè relacionava el dia de la seva interpellació, hagi existit cap queixa per part de cap funcionari respecte de cap indicació o respecte de com han de procedir, de quins símbols han d'exhibir, si ho creuen adient, en l'exercici, lògicament, com li deia, del seu dret a la lliure opinió.

I, quan vostè parla de neutralitat –i jo vaig escoltar la seva interpellació–, jo crec que vostès es ceneixen estrictament a l'àmbit formal. A vostès només els interessa lo que són els llaços, lo que són les pancartes, però allò que té a veure amb la

neutralitat formal de les institucions, en la material, eh?, allò que té a veure amb lo que traspuen les polítiques de les institucions públiques respecte als ciutadans, això no els interessa tant.

I vostès venen aquí a queixar-se com aquell equip que es queixa de la tasca de l'àrbitre, quan històricament és el que n'ha sortit més beneficiat. I vostès, en el balanç de totes les accions que emprenen davant de les institucions espanyoles, en tots aquells organismes que han de dirimir conflictes, sempre en surten clarament vencedors. Els hi han dit abans: quan es tracta de votar, vostès no tenen cap resultat reeixit. Quan es tracta d'anar als jutjats a reivindicar allò que no guanyen a les urnes, allí sí que guanyen d'una forma habitual.

I parlem en abstracte, parlem de dret d'opinió, de dret a l'expressió, a la lliure manifestació, però ho fem sempre en abstracte, no?, d'aquest principi de la neutralitat política que ha d'existir en les institucions. Però jo voldria aterrar-ho una mica, eh? I aterrem-ho a supòsits concrets. Jo li demano si vostè coneix el senyor Alonso Segura. Probablement no el coneix. I jo li diré qui és. El senyor Alonso Segura és alcalde de Cúllar, és l'alcalde del municipi de Cúllar, a Granada. I aquest senyor, que jo conec perquè el seu municipi està agermanat amb el meu, amb Lloret de Mar..., el conec perquè molts dels ciutadans de Cúllar van venir en la dècada dels seixanta, els setanta a Lloret, a ajudar, junt amb els que allà hi residíem, a construir el nostre municipi perquè sigui el que a dia d'avui és, una potència turística de primer grau.

Doncs, en aquest cas, aquest senyor –no sé si els hi consta– va ser condemnat a nou anys d'inhabilitació per a l'exercici de càrrec públic. Ho va ser, en aquest cas, per l'Audiència Provincial de Granada. Aquest senyor fins que ha estat absolt, feliçment absolt pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, ha estat exercint d'alcalde del seu municipi. La Junta Electoral Central no li ha retirat l'acta. No ha interpellat el secretari de l'Ajuntament de Cúllar demanant que fes efectiva la retirada de la credencial de regidor de l'alcalde de Cúllar perquè entrés un nou regidor, en aquest cas, del seu grup municipal, a ostentar aquesta responsabilitat. I, per què no ho ha fet? Perquè no hi havia un interès polític. L'alcalde de Cúllar –i així ho hem de dir– no és ni independentista ni català. I, per tant, no existeix neutralitat política en les institucions espanyoles.

Per tant, no es queixi de que traspuï un element formal, com és una queixa gràfica en diferents espais i indrets públics catalans, quan el que hi ha és una indefensió en lo material, perquè les institucions espanyoles no estan vetllant pels drets fonamentals dels ciutadans d'aquest país, no estan vetllant pel principi d'igualtat entre els ciutadans. Vostè creu que la Junta Electoral ha optat, ha defensat el principi d'igualtat en els casos del president Torra, del diputat Juvillà?, que ho ha fet el Tribunal Suprem en les actes d'eurodiputats dels diputats Junqueras, Romeva, Comín i en tants altres supòsits? Jo crec certament que no.

Per acabar, em referiré a la reprovaçió de la presidenta del Parlament. Nosaltres som els de la unitat d'acció de l'independentisme, els de la defensa de la democràcia, i des del primer moment vam dir que estaríem al costat de la presidenta, que ho estarien els membres de la Mesa que pertanyen a la nostra formació –la vicepresidenta Alba Vergés i el secretari Ruben Wagensberg–, i que arribaríem fins on volgués arribar, conscients de les dificultats de l'embat davant la repressió, i ho continuarem estant, quan faci falta.

És per això que vull reivindicar explícitament la figura i la gestió del que va ser el president d'aquest Parlament, Roger Torrent, per tot el que va patir, encara avui, des d'aquest faristol. I, per tant, davant de la repressió entenem que cal fermesa democràtica i unitat estratègica i d'acció. Seguirem, com sempre, dempeus contra la repressió i l'autoritarisme.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; gracias, presidenta. Miren, respecto a las enmiendas, hemos aceptado una del Partido Socialista; las otras no, porque rebajaban sensiblemente el redactado. Las que nos ha presentado VOX no las hemos podido aceptar, porque ellos van con su modelo y no es el modelo de Ciudadanos. Y, por lo tanto, si ustedes quieren aprobarlas en los términos que ustedes sugieren, pues las presentan ustedes.

Y respecto a lo que se ha dicho –rápidamente– por algunos portavoces. Señora Sabater, ¿defiende usted el *bullying* en las escuelas? ¿Lo defiende? ¿Defiende usted el *bullying*, que haya niños que peguen a otros niños? Y, entonces, cuando son jovencitos y es por ideas y entonces se llaman y se ponen una chapa de antifascistas, ¿entonces sí que apoya usted el *bullying*? ¿Que peguen a la gente por sus ideas lo apoya usted? Pues, mire, nosotros no –nosotros no–, señora Sabater. (*Alguns aplaudiments.*)

Els comuns. Usted ha empleado el discurso para desmarcarse, señor Parés, de las democracias liberales. Digamos, hace un paraguas, y entonces dice: «Como no estamos de acuerdo en la mayor parte de sus ideas, pues no vamos a votar a favor de cosas que son del abecé de la democracia.» Y ya está. Y entonces esa es su forma de verlo.

Miren, Junts per Catalunya. Señora Sales, cada uno se paga lo suyo, eso es la neutralidad institucional. No se paga lo del separatismo con el dinero de todos. Las instituciones son de todos, no solo del separatismo.

Y al señor Orobítg, a quien tengo aprecio y respeto. Señor Orobítg, noventa años y dos golpes de estado y un *conseller* condenado por tráfico de tabaco es el balance de Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Yo creo que sí que podemos darles alguna lección de democracia. Bien.

Y ya muy rápidamente. La petición de reprobación de la señora Borràs..., vamos a pedir que el voto sea secreto para que todos ustedes puedan votar en conciencia. Señores de Esquerra Republicana, voten ustedes en conciencia; señores de la CUP, pese a lo que usted ha dicho –yo sé que a usted le han engañado, aunque aquí lo haya negado–, pues puede votar también en conciencia con votación secreta. La pediremos justo antes de la votación, como corresponde, y apartado por apartado, además, para que ustedes puedan elegir por cuál reprueban a la señora Borràs.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i el món laboral.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral

302-00099/13

L'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula per exposar-la el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Presidenta, gràcies. Bé, diputats, diputades, conseller, treballadors, treballadores del Parlament... Després de la interpellació de la passada setmana, doncs presentem diferents propostes dividides en dos blocs: un primer bloc on, lògicament –ja ho

vam anunciar, ja ho vam dir–, aportariem alguns dels punts que nosaltres considerem importants perquè quedin reflectits en aquest avanç continu cap a la recuperació de drets laborals que han quedat fora de l'actual reforma laboral. I, per tant, en aquesta línia de continuar treballant i continuar avançant, en la línia de continuar aportant, en la línia de seguir per aconseguir que la reforma laboral del PP del 2012, la reforma laboral del PSOE del 2010 quedin en un no res, continuem amb les nostres aportacions.

I, per tant, en els primers punts demanem la recuperació del salari de tramitació, demanem la recuperació de la prevalença dels convenis autonòmics i provincials, demanem també la recuperació..., demanem la recuperació dels... Ara se me n'ha anat el sant al cel. Ho veieu? Això passa per no sortir amb papers. (*Rialles.*) Demanem, en certa manera, la recuperació de la resta de drets que han quedat vulnerats en aquesta nova reforma. I, per tant, doncs, que entenem que només amb cinc punts és una petita mostra de tot allò en què hem de continuar avançant, i crec que hi ha camí per continuar avançant.

I per això també vull agrair les esmenes que s'han presentat per part del grup dels comuns. Crec que algunes d'elles –ja ho diré en el seu moment, quan em toqui la rèplica– són esmenes que han permès arribar a certs acords; d'altres..., jo crec que encara, malauradament, tot està massa a prop i, per tant, encara estem excessivament allunyats. Però el que és una evidència: que calen més recursos per a la inspecció de treball, i el que és una evidència és que cal que seguim amb la reversió d'aquells drets que es van quedar vulnerats i que van quedar retallats en les reformes laborals anteriors.

Després, hi ha un altre segon bloc, un segon bloc que queda ben determinat i ben acotat respecte a l'acció de govern, i, per tant, un segon bloc que ens queda totalment recollit en àmbits, doncs, com la formació. Aquí, per exemple, fem una proposta amb relació a la formació professional dual i també a la intervenció dels programes del SOC. Jo, que visito moltes empreses..., una de les principals peticions que ens fa el teixit empresarial del país és precisament que cal una millora formativa. Però alhora també hem de ser conscients de que aquesta millora formativa i aquesta revalorització de la formació professional han d'anar lligades també a superar el *gap* que hi ha entre les capacitats formativa i formadora. I, per tant, els recursos humans en formació dels quals podem disposar respecte a les necessitats del mercat de treball..., però alhora també intentar compensar aquest buit, aquest forat, amb altres aspectes rellevants, com és precisament una bona prospecció i també una bona orientació formativa en les etapes educatives prèvies.

També, lògicament, l'impacte de la covid-19 en el teixit empresarial del nostre país. I, per tant, una inversió en aquest sentit en el nostre teixit empresarial, amb les ajudes que ja s'han fet, però també amb un paquet de 100 milions d'euros de l'ICF per tal d'ajudar a superar aquest període de temps que hem viscut en els darrers anys.

I també, lògicament, propostes encaminades cap a combatre l'atur, cap a combatre també totes les polítiques que ens han fet passos enrere, que estan deixant gent de la nostra societat al marge, que estan quedant excloses del mercat de treball i que, per tant, la nostra Administració, la Generalitat de Catalunya, té l'obligació de compensar, compensar amb polítiques actives.

I, per tant, en aquest sentit, l'equitat de gènere en el mercat de treball. En aquest sentit, també és important focalitzar, i molt, en aquests sectors de població que estan més vulnerabilitzats, com són també els majors de quaranta-cinc anys, també els joves, amb greus problemàtiques d'accés al món laboral, i també –i aquí ja avanço una de les esmenes que hem acceptat dels comuns– totes les persones que estan en un atur de llarga durada i que estan en una situació de cronificació, la qual jo crec que és una qüestió d'emergència que hem d'afrontar, i que des del propi Govern de la Generalitat també s'estan activant els mecanismes per fer-ho.

En definitiva, una moció que..., d'acord, parlem de la reforma laboral, parlem de les propostes, d'algunes de les propostes de reforma laboral, però que també focalitzem en l'acció del nostre Govern i també focalitzem en l'acció del nostre departament.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda, diputats, diputades. Conseller, gràcies per estar avui aquí. L'altre dia el vaig trobar a faltar. Pensava que és que no li interessaven els problemes laborals; veig que sí. Deuria tenir un altre afer.

Deixi'm començar, diputat, amb una poesia de Vázquez Montalbán. Potser ja la coneixen, eh?, però m'agrada recordar-la de tant en tant: «Inútil escrutar tan alto cielo / inútil cosmonauta el que no sabe / el nombre de las cosas que le ignoran / el color del dolor que no le mata / inútil cosmonauta / el que contempla estrellas / para no ver las ratas.»

Suposo que tothom entendre el significat d'un poema del cèlebre escriptor i poeta català, novel·lista també, Manel Vázquez Montalbán, que es referia a que anem «al tanto» en no desviar l'atenció, que ens fa oblidar el que passa de veritat a la gent treballadora, que és el cas que ens ocupa, quan, en comptes d'aplicar les millores laborals que tenim a la mà, intentem fer-los enganyar que vindrà un futur meravellós mentre no ens esmercem a aplicar aquelles millores que realment els poden beneficiar.

La meva decepció –em vaig trobar davant d'aquesta moció que va presentar el diputat Albert–, perquè veia que era la pèrdua d'una oportunitat per aprofitar la palanca que representa el canvi legal favorable als treballadors i treballadores que representa la reforma laboral aprovada fa unes setmanes al Congrés. Era una palanca fonamental que ens permetia impulsar un canvi en l'actitud i en les maneres d'actuar del Govern de la Generalitat –estaria bé que atengués, conseller, perquè també va per a vostè, eh?–, perquè seria també una palanca, diguéssim, aquesta reforma laboral, que ens ajudaria a impulsar un canvi en l'actitud i maneres d'actuar del Govern de la Generalitat amb relació al diàleg social, amb relació a la concertació social. Poder-ne fer bandera, d'aquest tema, que permeti la ràpida translació, en definitiva, de les mesures favorables als treballadors i el canvi d'algunes actituds empresarials retardatàries.

Jo entenc els problemes que pot tenir el diputat Albert a l'hora de redactar aquesta moció. Entenc els equilibris que ha de fer quan ha de definir l'estratègia amb Junts per Catalunya i ha de vigilar l'autorització del conseller d'Economia del Govern de la Generalitat, i això pot limitar-li determinades formulacions en la moció. Però hem de saber exactament de què parlem quan parlem de mercat de treball i de relacions laborals. Correm el perill d'ignorar la realitat que són les relacions laborals i que és el mercat de treball. En les relacions laborals, l'acord entre les parts és llei. Ho diu la Unió Europea i ho diu el sentit comú.

En la moció es parla de convenis col·lectius provincials i autonòmics, però no parlem de l'articulació d'aquests per evitar dúmping social o competències deslleials. Farien bé de recordar què va passar a Igualada –què va passar a Igualada– quan el conveni provincial de Lleida va devaluar, i molt, el conveni provincial de Barcelona, on es van instal·lar les indústries que podrien haver estat a Igualada davant de la competència deslleial que implicava un conveni provincial que devaluava les condicions de treball del conveni de Barcelona, que era el que s'aplicava a Igualada.

Preguntem-los, a les persones que vivien a Igualada en aquells anys..., que el conveni provincial de Lleida és el que era. O preguntem-los, als treballadors i les treballadores dels centres especials de treball que tenien un conveni de Catalunya plenament sobirà i autònom..., que ha decaïgut, aquest conveni de Catalunya, perquè les patronals volien que aquest conveni de Catalunya fos inferior a les condicions laborals que mandata el conveni sectorial estatal.

Evidentment, els treballadors van dir que *vale*, conveni de Catalunya sí, sempre que sigui per millorar les condicions del conveni estatal, no per empitjorar-les. No volen viure pitjor a Catalunya amb un conveni que podem tenir si haguéssim volgut, si les patronals haguessin volgut, perquè els convenis els fan les empreses i els treballadors, no els dicten els governs. Els governs han de posar les facilitats perquè surtin els convenis.

En qualsevol cas, jo crec que faríem bé, darrere d'aquesta moció, d'entendre que els acords estan per complir-se. No podem fer que..., signar acords i després no complir-los. Preguntem-los-hi, als treballadors i a les famílies de l'Acadèmia Cultura de l'Hospitalet.

Els canvis no es poden imposar. Els canvis cal negociar-los i cal acordar-los. No passi com el conflicte que s'està generant en aquests moments a l'educació amb relació al currículum o al calendari escolar. Les millores s'apliquen. No passi com ens està dient la consellera Geis, que no vol aplicar el contracte indefinit als treballadors d'investigació i de recerca de les universitats, perquè és millor que tinguin el d'obra i serveis perquè ens surt més barat.

Els fraus es controlen, i, si els fraus es controlen, el que hem de treballar és per augmentar i reforçar el paper de la Inspecció de Treball per controlar els fraus. Això és el que havia –entenem nosaltres– d'haver fet aquesta moció. Per això nosaltres no votarem la primera part de la moció. Sí que votarem la segona part, que correspon a les nostres propostes, que li pot generar contradicció a qui les voti, perquè són les propostes que mandata el Govern a dos coses: a concertar i dialogar aquestes coses entre les parts afectades, i, dos, a aplicar totes i cadascuna de les millores que la reforma laboral mandata per aplicar i millorar la vida i les condicions de treball dels treballadors i les treballadores del país.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenas tardes a todos, señores diputados, *conseller*. Dicen que el lenguaje político está diseñado para lograr que las mentiras parezcan verdades. Pues bien, esto es lo que representa esta moción, diseñada más con un lenguaje chupucero de *marketing* ideológico que de sólidas medidas técnicas y económicas.

El Grupo Parlamentario de Esquerra Republicana nos presenta hoy una iniciativa instando al Gobierno de la Generalitat a promover un reinicio económico justo, sostenible y equitativo del tejido empresarial y del entorno laboral en un mundo postpandemia.

Bien, reduciendo lo que en realidad quieren decir estos tres conceptos, para que lo entienda la gente de la calle. Primero. Cuando hablan de un reinicio justo, en realidad no defienden la verdadera justicia social, sino los intereses de unas élites globalistas acomodadas que pretenden dirigir y estrangular la vida de trabajadores y pequeños empresarios. (*Alguns aplaudiments.*) Segundo. Cuando hablan de reinicio sostenible, en realidad hablan de la imposición de la histeria climática, sin tener en cuenta los intereses y las demandas ni de los trabajadores, a los que dicen defender, ni de los pequeños y medianos empresarios. Y tercero. Cuando hablan de un reini-

cio equitativo, en realidad están hablando de la tiranía del igualitarismo, contrario al esfuerzo, al mérito, a la excelencia y a la verdadera igualdad de oportunidades que defendemos desde VOX. No nos sorprende, ya que la izquierda que ustedes representan defiende justo lo contrario: la mediocridad, la mentira, el clientelismo y el adoctrinamiento.

Señores diputados, dejen de mentir, no intenten ocultar sus verdaderas intenciones. En realidad, cuando hablan de reinicio se refieren al gran reseteo que nos intentan imponer desde las agendas globalistas de Davos y de Naciones Unidas.

Señor Albert, hablan de transformar el modelo económico. ¿Eso de la agenda 2030? ¿Lo de que en el 2030 no tendremos nada y seremos muy felices? Además, técnicamente su propuesta dista mucho de la seriedad y el rigor, que, por otro lado, acostumbra a brillar por su ausencia en este Parlamento.

Hablan de recuperar la prevalencia y la prioridad de los convenios autonómicos frente a los estatales. Esto serviría para minar el buen funcionamiento de la unidad de mercado en España y la eficiencia contractual entre empresarios y trabajadores.

Dentro de su maniático deseo de controlar las mayores competencias posibles y así profundizar en la brecha política con el Estado, proponen un salario mínimo catalán, otro delirio contrario a ley, tan imaginario como su falsa república.

La gestión de los salarios de tramitación y la autorización administrativa de la autoridad laboral sobre los *expedients de regulació d'ocupació*. Señores diputados, por favor, vistas la trayectoria histórica del SOC y su nefasta gestión, nos sorprende su empeño en seguir cometiendo errores en materia de empleo y gestión empresarial.

Hagan caso de las recomendaciones de Fepime y de la Comisión Europea, y traspasen esas competencias al Estado. Son ustedes unos expertos en crear inseguridad jurídica y en desincentivar las inversiones. Siguen en su intento de ahogar a los pequeños empresarios.

Por último, siguen en su pretensión política de imponer su ideología de la estafa verde, por un lado, y la mentira feminista, por otro. Por esta razón, nosotros hemos propuesto una enmienda para que se impulsen medidas de apoyo económico para aquellos colectivos vulnerables, como pueden ser los jóvenes o las personas mayores, independientemente de su sexo o de cualquier consideración ideológica.

En fin, señores diputados de Esquerra, ¿quieren ayudar a los trabajadores y empresarios catalanes? Déjense de propuestas propaganda, cesen sus imposiciones totalitarias, pónganse a trabajar y dejen trabajar a la gente. Solo así acertarán.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Elena Díaz.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, presidenta. Bé, començaré pel final de la moció, per la segona mitat d'aquesta moció que avui ens presenten.

És veritat, la pandèmia ha accelerat, i molt, els canvis ja previstos per a mitjà i llarg termini. La recuperació econòmica ja és un fet, i resulta del tot necessari acompanyar-la d'una transició econòmica justa. Una transició que transformi el nostre teixit productiu i l'encamini cap a l'era digital i de la transició ecològica. Una transformació que posi el focus en tota la ciutadania, però amb especial èmfasi en aquells col·lectius que en les darreres dècades han patit lo pitjor d'una economia que els ha deixat relegats al darrer esglaó, com són les dones, els joves i els treballadors de més edat.

En aquest sentit, volem agrair les esmenes presentades pel grup dels comuns. Considerem que enriqueixen el text i matisen aquells aspectes on creiem que hem de

tenir una sensibilitat especial, així com la consideració de la importància de la pràctica i els acords assolits dins del diàleg social. Perquè el diàleg i la concertació social reforcen i doten de major eficàcia les polítiques dutes a terme pels poders polítics. Per tant, donarem suport al punt 2 en el seu conjunt.

Bé, ara, sobre la primera part de la moció, aquí ja, doncs, tenim certes discrepàncies. No els hi sorprendrà que els hi diguem que no compartim la valoració inicial que vostès fan sobre la reforma laboral. No compartim aquesta valoració i tampoc compartim ni entenem el sentit del seu vot al Congrés dels Diputats. Però la veritat, diputat Albert, no serem nosaltres els que els hi direm que les mesures incloses en la reforma són suficients o no. El que sí que els hi direm és que són necessàries.

En un país on el quaranta per cent dels contractes que es signen en un mes són per un temps inferior a cinc dies, aquestes mesures són necessàries. En un país on en els darrers anys s'ha portat a terme la major devaluació salarial de la història de la democràcia, aquestes mesures són necessàries. En un país on la temporalitat dobla la mitjana de la Unió Europea, aquestes mesures són necessàries. En un país on la inestabilitat del mercat de treball provoca que a cada crisi que patim es destrueixin milers de llocs de treball, aquestes mesures són necessàries. I així podria continuar.

Com li deia, diputat, no serem nosaltres els que li direm si són o no suficients. Estem convençuts de que el temps i les dades que anem rebent amb el pas del temps seran qui ho faran.

Miri, hem sentit algunes declaracions, i en tuits del seu portaveu al Congrés dels Diputats, dient que aquesta és la reforma de la senyora Botín. Miri, no, no. Aquesta no és la reforma de la senyora Botín. Aquesta és la reforma d'Unai Sordo i Pepe Álvarez. Aquesta és la reforma de Javier Pacheco i de Camil Ros. Aquesta és la reforma dels principals sindicats d'Espanya i també de Catalunya.

Això no és una competició per veure qui està més a l'esquerra, perquè ja els hi avanço que la guanyaran els sindicats. Aquí es tracta de recuperar drets, recuperar drets en una de les primeres reformes que, en molt temps, en cap dels seus articles, perjudica i deteriora les condicions dels treballadors i treballadores.

I ara ja, per acabar, un últim tema, la qüestió del diàleg social. S'han dit moltes coses al voltant del diàleg social, però jo només vull incidir en una d'elles: la idea que no s'ha negociat amb Catalunya. Aquella frase de la portaveu de Junts per Catalunya al Congrés de que el diàleg social a Espanya no parla català. Saben vostès que el vuitanta per cent dels treballadors i treballadores de Catalunya estan representats pels dos sindicats que seuen a la taula del diàleg social? Saben vostès que a Catalunya a aquests dos sindicats els ha votat més gent que a la llista que encapçalava en les darreres eleccions l'actual president de la Generalitat? Així que, si us plau, deixin de qüestionar el diàleg social, deixin de qüestionar els acords que provenen de la concertació social, perquè l'eficàcia, l'estabilitat i la seguretat jurídica, que afecta la regulació laboral, estan estretament relacionades amb el grau del diàleg i la concertació. La imposició d'algunes decisions és una mala pràctica que, en algunes ocasions, ens ha portat al fracàs.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies. Bona tarda, conseller. Estem jo crec que a la tercera o la quarta votació en aquest Ple al voltant de la reforma laboral. En totes, el resultat ha estat el mateix, malgrat que alguns s'entestïn a lloar les grans virtuts de la no reforma laboral.

Avui presumiblement, amb alguns matisos, però tornarà a haver-hi el mateix resultat. Aquest Parlament tornarà a dir que el que es va aprovar al Congrés dels Dipu-

tats el dia 3 de febrer està lluny de ser la reforma laboral que la classe treballadora i que aquest país necessiten. I això és una evidència. Perquè s'ha construït un relat al voltant d'aquesta reforma laboral com una eina per a la modernització. Però, en el fons, si parléssim de modernitzar l'estructura productiva, encara, però la finalitat no és aquesta. La finalitat no deixa de ser reactivar el cicle de creixement espanyol, com si no sabéssim que aquest creixement té uns límits i té una sèrie de conseqüències o de problemes. Perquè sembla que aquells qui han defensat el decret llei que es va aprovar el 3 de febrer només creuen que l'economia es pot activar a través de la reactivació dels guanys del capital, com si no es tingués res més en compte. I aquesta forma part de l'essència de la defensa que acaben fent d'aquell reial decret. Perquè, a més a més, sobretot que sigui reial decret, que en cap cas ningú pugui després discutir-lo una mica més. Però és que, a més a més, aquesta modernització el que acaba suposant i el que és *de facto* és la reorganització de la classe dominant en la seva lluita contra les classes treballadores i subalternes.

I és per això que avui nosaltres tornarem a dir que el 3 de febrer es va aprovar una no reforma laboral, i que ens vam quedar ja no curts i que sigui un primer pas, és que ens vam quedar lluny d'allò que necessita la classe treballadora, i que el que vam fer va ser consolidar la reforma de 2012 del Partit Popular, en lloc de derogar-la, com s'havia plantejat.

En el segon punt és on hi ha la iniciativa del Govern. I aquí permetin-me fer-los una pregunta. La pregunta –que ja tinc bastant clara la resposta, perquè entenc que ja són coses que el departament està fent; per tant, que ho posen en una missió per reafirmar o per donar-li cert recorregut– és si a l'aprovar això s'ho prendran com una obligació o no. I m'explico. Aquest matí aquest Parlament ha aprovat una moció –que no era del meu grup parlamentari– al voltant dels Jocs Olímpics, i poc després el departament responsable vinculat a aquella moció ha dit que, bé, allò que s'havia aprovat no s'ho prenia com una obligació. Llavors, jo els pregunto: això que aprovem aquí avui s'ho prendran com una obligació com a Departament d'Empresa i Treball?

Nosaltres votarem pràcticament que sí a tots els punts; en algun ens abstindrem, i en un, al voltant de la formació professional dual, on ja és conegut que partim d'aproximacions absolutament oposades, votarem en contra.

I ens abstindrem en els punts amb relació al diàleg social. I m'explico. Sembla que «el diàleg social» o «el consens» –que a vegades diuen també quan es parla de diàleg social– s'han convertit en la nova paraula fetitxe d'aquesta nova nostra transició. I, alhora, s'ha convertit també en una caricatura pseudogramsciana, justificada sobre la base aquesta de l'acord amb qui hauria de ser, en el fons, en part, el nostre enemic o adversari enemic de classe, un amic irreconciliable.

I ho dic també perquè també s'ha construït aquest diàleg social i es construeix sobre l'exclusió d'amplis sectors que haurien de ser els aliats, i són les «kellys», els migrants, treballadores de les pimes i un llarg etcètera de treballadores. És per això que, en aquests punts, ens abstindrem, perquè entenem que, tal com es concep i tal com es parla del diàleg social, queda absolutament circumscrit a una qüestió de representativitat que no necessàriament va vinculada a la legitimitat. I que, per tant, cal abordar això també.

I, finalment, malgrat que no vingui a collació amb la moció, permetin-me dir unes paraules que sembla que avui han caigut d'algun text: no a la guerra i no a l'OTAN.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Diputats, diputades, conseller Torrent... Doncs avui tenim una altra versió naïf d'Esquerra Republicana. Ja ho és, de fet, que s'instin a si mateixos a fer allò que entenem que ja tenen en marxa, o espero que sigui així per coherència, però encara és més càndid –si m'ho permet, inclús ingenu– intentar introduir una moció al Parlament de Catalunya per parlar o per revisar la reforma laboral que s'acaba decidint al Congrés dels Diputats. Una fórmula màgica de fer oposició a distància que porten moltes vegades des d'Esquerra Republicana.

De fet, acaben centrant els esforços en la política laboral, en incidir directament sobre el mercat de treball, fent-lo, des del nostre punt de vista, més rígid, més fragmentat, complex, mantenint la dualitat que suposa mantenir les diferències entre la sobreprotecció, moltes vegades, i la temporalitat i la vulnerabilitat, moltes vegades, i la protecció, insistent, creiem, en un model tancat, impermeabilitzat, que genera autèntiques barreres i murs en el mateix mercat laboral.

De fet, sempre que ens porten aquestes propostes em pregunto el mateix: això, qui ho paga? –això, qui ho paga? No es pot treballar en una política laboral correcta obviant el teixit productiu, donant l'esquena a aquells que generen ocupació. I això, que sembla molt obvi..., però que vostès, creiem que, com tots sabem, gestionen el Departament d'Empresa i Treball, acaben oblidant-se moltes vegades de la primera part, de l'empresa –creiem– i es centren, en aquestes mocions, en el treball. I després passa el que veiem, doncs, que, per exemple, veiem notícies com que la planta de bateries de Volkswagen ha marxat a Sagunt i al final no ha pogut venir a Martorell. Per tant, creiem que l'equilibri a l'hora de treballar i de tenir en compte tot el món o tot el teixit productiu, juntament amb els drets i la política laboral..., crec que és important.

Nosaltres hem defensat la reforma laboral –aquesta reforma laboral que s'ha fet al Congrés– des d'una visió general amb tots els agents que formen part del món del treball, i ho hem afirmat, que encara estem, pel nostre punt de vista, lluny del que voldríem, és cert. Volem un mercat laboral més dinàmic, que pugui apostar per un contracte indefinit únic, amb despeses d'acomiadament progressives, amb una protecció com la motxilla austríaca, que ja funciona –que això sí que ja funciona–, que sigui personal i garantida per l'Estat, que acumuli les prestacions mensualment sense que es perdi amb un canvi laboral i s'utilitzi quan realment el treballador ho necessiti. És un altre model, però aquest funciona.

Votarem en contra d'aquests punts, dels punts que tenen a veure amb la reforma laboral. Serem coherents amb el que hem votat al Congrés. Sí que han introduït un tema nuclear per nosaltres, com és, doncs, incidir en el funcionament de la inspecció de treball. Crec que vostès en aquest cas ho afronten amb un simple incrementar recursos; això pot ser molt o pot ser poc. Creiem que és important, i és urgent perquè no tornin a produir-se casos tan dramàtics com el que van multar, per exemple, amb la mort del Víctor Nuño a Castellar –que és un cas dramàtic; a més, sé que el conseller coneix– i que ens prenem... Nosaltres ens prenem molt seriosament l'increment de places d'inspector de treball i la importància de les inspeccions com una de les millors fórmules de prevenció d'accidents que trenquen projectes vitals de manera extremadament dolorosa. Aquí sempre comptarà, el Govern, amb el nostre suport.

Finalment, han introduït una sèrie de propostes que –em perdonaran, però l'han millorat amb les seves esmenes els comuns, senyor Albert–..., una sèrie de propostes sobre allò que vostès fan molt de «continuar treballant», continuar treballant per una transició cap a una economia més equitativa i sostenible. Més enllà de la respectable –i crec que novament naïf– formulació d'un objectiu difícil de negar, jo l'únic que li puc dir és que si volen el nostre suport d'alguna manera, empatia, inclús un cert *coaching*, ens ho poden demanar, doncs, en privat i no hi ha cap problema. Però jo crec que no hem de portar aquí propostes perquè vostès continuïn treballant en allò que ja estan fent suposadament –esperem que sí. I, per tant, tot i que alguns punts

són difícilment votables en contra, en alguns –sobretot aquells que diuen «treballar en el que estan treballant», valgui l'absurditat del seu plantejament– ens abstindrem. Res més. Conseller, diputat Albert, presidenta...

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Ara. Sí; gracias, presidenta. También de manera telegráfica. La verdad es que el diputado Jordi Albert me lo ha puesto muy fácil en el discurso. Usted mismo cuando ha salido a la tribuna ha dicho que presentaban esta moción para que la reforma laboral del PP –cito textualmente– «quedi en un no res».

Y, por tanto, como usted comprenderá, nosotros no buscamos eso y vamos, evidentemente, a votar en contra. No de todos los puntos, porque es cierto que, por ejemplo, estamos de acuerdo con el punto que habla sobre destinar más recursos a la inspección de trabajo –creo que es totalmente necesario. Y, para sorpresa de algunos, también nos gustan bastante algunas de las enmiendas que ha introducido el grupo de los comunes, que nos parece que mejoran el texto y que son cosas con las que nosotros podemos estar de acuerdo y que pueden mejorar la situación de los trabajadores en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Antònia Batlle.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, consellers... Catalunya som un territori de gent treballadora, on el treball és la font de riquesa, ocupació i benestar del nostre país, construint el comú denominador de la nostra ciutadania –obers, professionals, empresaris, industrials i autònoms.

A l'anterior Ple ja vam tenir l'oportunitat de parlar, en la moció presentada pel Partit Socialista, sobre el mercat de treball, i en aquesta moció que avui se'ns presenta pel Grup d'Esquerra Republicana encarem la insuficiència de la recent aprovada reforma laboral pel que fa al mercat laboral català, com també la necessitat d'ajudar les empreses en la transformació dels sectors estratègics, amb línies de suport des d'Acció, així com de l'Institut Català de Finances. Quan parlem del mercat laboral, hem de parlar de nivell d'atur, atur juvenil, taxa de temporalitat, entre moltes altres qüestions.

Primer de tot, voldria parlar del que ens preocupa a tots, que és la taxa de desocupació. L'enquesta, publicada recentment, de població activa destaca que aquesta taxa està en el 10,2 per cent, i, contràriament a això, el cinquanta-tres per cent dels caps de recursos humans de les empreses ens comuniquen, reconeixen que tenen problemes per trobar personal. No pot ser que amb aquests alts índexs d'atur les empreses tinguin problemes per trobar personal qualificat, quan també sabem, per altra banda, que el talent marxa i se'ns escapa cap a l'estranger. Aquí tenim un problema que s'ha d'intentar revertir al màxim per poder millorar cap a la millor competitivitat del nostre país.

És obvi que superar la situació d'atur i reduir-lo significativament passa per adequar l'oferta dels perfils de treball que demanda el mercat, apostant també per la formació professional dual. Hi ha molts aspectes a treballar: des de la transformació del SOC fins a la dignificació dels llocs de treball, amb les condicions d'aquests, incloent-hi les eines necessàries per lluitar contra els abusos i els fraus, així com també els salaris dignes. S'han d'impulsar, com ja s'ha dit –i tots hi estem d'acord–, polítiques dirigides a joves i majors de quaranta-cinc anys, i també, encara que al-

guns grups aquí presents no hi estiguin d'acord, cal parlar de la vulneració dels drets de les dones, de l'escletxa salarial, que això exposa clarament la desigualtat de gènere.

És fonamental treballar per unes condicions de treball dignes –horaris, salaris, seguretat, estabilitat–, per evitar que hi hagi treballadors que estiguin en condicions de precarietat, vulneració i discriminació.

Estem totalment d'acord amb molts dels aspectes de la moció i de les esmenes que també s'han transaccionat: l'autorització administrativa de l'autoritat laboral sobre els expedients de regulació d'ocupació, així com també l'increment, progressivament, del salari mínim interprofessional. És un dels objectius de Junts per Catalunya, que sempre hem reclamat situar-lo en primera etapa a 1.200 euros mensuals, encaminat a anar arribant als 1.400-1.500, a on s'ha d'arribar amb un increment del creixement econòmic basat en l'increment del valor afegit, donant compliment així a la recomanació de la Carta social europea i situant-lo a l'entorn del seixanta per cent del salari mitjà net.

No hem d'oblidar que la realitat empresarial, per això, del nostre país està formada majoritàriament per petites i mitjanes empreses i autònoms, que són uns dels millors reflexos de la capacitat emprenedora del nostre país. Quan parlem de pimes, que representen el 99,8 per cent del teixit productiu català, que no està representat a Espanya, ens estem referint aproximadament a 500.000 persones, que representen el setanta per cent del conjunt de l'economia catalana. Perquè s'entengui la importància de la defensa d'aquestes empreses, segons dades recopilades a la Pimec l'any 2019 –que, evidentment, arran de la pandèmia hi ha hagut una davallada–, quasi el seixanta per cent del valor afegit brut generat a Catalunya corria a càrrec de les pimes, enfront del trenta-cinc per cent de les grans empreses i el 4,8 per cent de l'Administració pública. Dels 2.900.000 assalariats a Catalunya, 2.432.000 són persones que treballen al sector privat, mentre que 483.000 treballen al sector públic.

Vostès parlen a la moció, senyor Albert –i sap que en això no hem arribat a poder acceptar la transacció que han fet–, de la recuperació dels salaris de tramitació. Aquests salaris ja existeixen, cal tenir-ho clar. I tornar enrere en aquests salaris de tramitació, representant set, vuit mesos, entenem que, amb la dilació dels procediments judicials, podria significar el tancament per part de moltes petites empreses. Estem parlant de casos on el treballador ja cobra una indemnització pel seu acomiadament.

Ja per acabar, recordar, com repetim en molts altres àmbits, que necessitem eines d'estat per poder legislar el mercat laboral català, però en el mentrestant hem de defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya. No hi ha empreses sense treballadors, però no hi ha treballadors sense empreses.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Molt bé. Gràcies, presidenta. Bé, començaré pel tema de les esmenes. Hem acceptat les esmenes números 5, 7, 8 i 9 dels comuns, i hem arribat a un acord de transacció també amb els comuns per a la seva esmena 6. En efecte, considerem que complementen i milloren el text. A més, he vist que generen un ampli consens, la qual cosa crec que és bona; en política és important que també generem aquests amplis consensos. Altra cosa és que ara m'ha començat a preocupar aquest suport entusiasta que han manifestat els grups dels liberals, de Ciutadans, i la diputada Roldán, del PP. Però, en qualsevol cas, segur que des de l'acció de govern tot això ho podrem superar anant més cap a l'esquerra.

Diputat Gallego, m'ho he passat bé negociant-ho amb vostè. De fet, m'ho he passat bé i l'hi haig de reconèixer: jo sempre que negocio amb vostè aprenc moltes coses, perquè vostè té un bagatge que li envejo, i té tot el meu reconeixement. Però només hem aconseguit arribar a acords en aquella part que insta el Govern; en canvi, no hem aconseguit arribar a acords en aquella part que toca allà on governen vostès; allà on governen vostès hem estat incapaços de poder arribar a un acord.

Però crec que hem de continuar avançant, i ho hem de fer a pas ferm. I aquest continuar avançant també implica que ens hem passat deu anys assenyalant amb el dit la lluna, i ara vostès ens diuen que ens hem de quedar mirant només el dit. I per aquí Esquerra Republicana no hi passa.

Per tant, hem de continuar treballant i ho hem de continuar fent plegats, perquè les esquerres –les esquerres– només ens en sortirem si tenim capacitat de treballar conjuntament en defensa de la classe treballadora. I les esquerres no ens n'estem sortint perquè a aquesta lluna a la qual estem assenyalant amb el dit qui hi arriba no és pas la classe treballadora, qui hi arriba és Elon Musk i tota la seva tropa, que fan els coets per tal de fer-hi cases.

Per tant, Gallego, ens ho hem de replantejar, i crec que hem de continuar avançant. Diàleg social, respecte sempre; ara bé, al diàleg social –al diàleg social–, respecte sempre; al debat parlamentari, respecte sempre. I vostès no ho han fet.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge

302-00100/13

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, de garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Per anar de cara al gra, però tampoc oblidar d'on veníem i d'on ve aquesta moció: recordar que tenim ara mateix un vint-i-nou per cent de població a Catalunya amb pobresa severa, que l'habitatge és un dels elements fonamentals per reduir aquest risc de pobresa i exclusió social. Alhora ens trobem amb una vintena de desnonaments diaris, de mitjana, durant el 2021 –més de set mil. I, a més a més, com a contrast, trobem que els deu propietaris majors de Catalunya tenen 25.000 pisos de lloguer.

A partir d'aquí, crec que ha quedat constatat i queda constatat, davant d'aquesta situació, que les institucions en cap cas han estat a l'alçada, i no ho han estat les institucions de l'Estat ni el Govern de l'Estat, amb moratòries fantasma, suposades propostes de llei d'habitatge que creiem que són un frau, no derogacions de llei mordassa o retallades i impediments constants per part de la judicatura a la legislació pròpia que s'intenta fer a Catalunya per avançar.

Alhora nosaltres també pensem que les institucions catalanes tampoc han estat a l'alçada. Pensem que la llei del 2007 –i ho hem dit en reiterades ocasions, la companya Vinyets– no ha estat desplegada correctament, i pensem que no s'estan fent els suficients esforços pressupostaris ni hi ha la suficient voluntat per fer un canvi de transformació estructural i garantir el dret a un habitatge.

Davant d'aquesta situació en la que les institucions són a anys llum de garantir aquest dret a l'habitatge, creiem que és de mínims ser al costat del moviment en defensa de l'habitatge, aquell moviment organitzat que és qui, a dies d'avui, amb més efectivitat, proveeix, garanteix i lluita dia a dia per poder mantenir aquests habitatges a famílies vulnerables i a gent que no té cap alternativa habitacional.

I, davant d'això, com ja manifestàvem en l'anterior Ple, ens sembla absolutament intolerable que no només les institucions no estiguin executant les seves funcions per garantir el dret a un habitatge digne, que no només no s'estigui al costat del moviment per l'habitatge, sinó que, a més a més, se'l reprimeixi i se'l represalii. Pensem que el mínim, ja que les institucions no estan complint amb les seves funcions i amb les seves obligacions, és no posar-ho més difícil a aquells i aquelles que es deixen la pell dia a dia per garantir aquest dret a l'habitatge.

Per això presentem aquesta moció amb bàsicament tres parts. Una, en la que demanem al Parlament que doni suport a aquest moviment per l'habitatge i que, per tant, es posi al costat del moviment en defensa per l'habitatge i es posi de cara i rebutgi la repressió que està patint.

Un segon bloc que parla d'exigències al Govern. Ens sembla absolutament fonamental que, alhora que el Parlament es posa al costat del moviment per l'habitatge, el Govern comenci a fer passos fermes per garantir aquest dret a l'habitatge i, mentrestant, a més a més, com a mínim, no dificulti més la tasca al moviment en defensa per l'habitatge, i bàsicament en aquestes qüestions claus que ja hem traslladat en reiterades ocasions: aturar la participació d'agents antidisturbis en els desnonaments de famílies vulnerables; aturar la persecució per part dels Mossos d'Esquadra contra els activistes en defensa del moviment per l'habitatge, a través de la investigació d'aquests, a través de les detencions sense ordre judicial, etcètera, i, finalment, no aplicar en cap cas la llei mordassa en mobilitzacions.

Un tercer element que també conté aquesta moció i que ens sembla rellevant és el que fa referència a la necessitat de derogar la llei mordassa. Pensem que és fonamental que l'Estat, que el Govern de l'Estat, que el Partit Socialista i que els comuns, o Podemos, a l'Estat, que formen part d'aquest Govern, d'una vegada deroguin aquesta llei mordassa. Això és un compromís que van assolir i que, com tants altres, no han complert.

I quan parlem de derogar no estem parlant de reformetes, no estem parlant de petites transformacions que descafeïnen aquests canvis i que, a més a més, no només descafeïnen, sinó que compren el marc de la drete, que és qui les va aplicar. No estem parlant de derogar la part que diu que no es poden gravar policies al carrer, que això ja ho ha dit el Tribunal Constitucional, que es pot fer; no estem parlant de reduir les sancions, és que no hi ha d'haver sancions per manifestar-te; no estem parlant de posar excepcions a les prohibicions, sinó que estem parlant de derogar-la.

I, a partir d'aquí, creiem que és important, que és un compromís fonamental posar-se al costat del moviment en defensa de l'habitatge, ja que les institucions no estan a l'alçada, i garantir que poden, com a mínim, seguir fent aquesta feina de proveir un habitatge digne a les famílies vulnerables.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per a la defensa de les esmenes presentades, en nom de Junts per Catalunya, la diputada senyora Marta Madrenas.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt bona tarda. Benvolgut conseller Elena, companys diputats i diputades... Aquesta és una moció que ens presenta el company i diputat Pellicer, en nom de la CUP, que, de fet, té una part o diverses parts bastant declaratives, algunes més d'aterratge. De fet, hem proposat una sèrie..., conjunta-

ment amb Esquerra, hem proposat una sèrie d'esmenes. Finalment, només hem pogut transaccionar una part d'aquestes esmenes. Per això, doncs, no podem donar suport total al conjunt de tots els punts d'aquesta moció que ens proposen.

En aquest sentit, ja demano a la presidència que tingui en compte que Junts demanarem el vot separat. Poden ser dos blocs; el punt 1 a 5 ha de ser un bloc, i del 6 en endavant pot ser un altre bloc.

Aquesta moció, efectivament, gira jo m'atreviria a dir..., vostè ha dit entorn de tres conceptes, jo potser diria dos: un, d'emergència habitacional, molt més reduït; l'altre, respecte a la seguretat i els dispositius policials, jo diria que molt més ampli. Ambdós temes ens preocupen, a Junts, ens interpel·len amb profunditat, perquè nosaltres volem un país on la dignitat humana sigui absolutament inviolable, respectada i protegida.

Respecte al tema de l'emergència habitacional, vostès purament ens interpel·len a rebutjar els desnonaments a famílies vulnerables. Nosaltres, respecte a aquest tema –ara m'hi referiré–, necessitaríem algun matís, que no han fet.

Respecte al tema de la seguretat, ens interpel·len a rebutjar certes pràctiques policials, fent execució, efectivament, del que està previst en la llei mordassa respecte a les mobilitzacions socials.

Me refereixo al primer tema, respecte als desnonaments a famílies vulnerables. A Junts estem intensament compromesos amb la protecció en tots els àmbits, també en el de l'accés universal al dret a l'habitatge, de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, per tant, ens sentim absolutament cridats a vetllar perquè qualsevol família pugui tenir un recurs habitacional. Però, a diferència de vostès, el matís és el que potser ahir va quedar palès quan vam aprovar la llei d'emergència habitacional, en què nosaltres creiem que s'ha de trobar aquest equilibri també amb la propietat privada.

Me referiré a un exemple, que crec que tots els diputats d'aquesta cambra vam rebre una carta i, si no, potser només vam ser els de Junts, precisament perquè suposo que se'ns identifica amb aquesta sensibilitat respecte a trobar aquest equilibri de protecció de les persones, però també preservació de la propietat privada, en què un fill es referia a la seva mare, ja gran, que feia un any que estava intentant fer un desnonament d'un habitatge, que era l'únic habitatge que tenia aquesta senyora i que es veia en una situació clarament precària per culpa de no poder tirar endavant aquest desnonament.

Per tant, Junts per Catalunya, en el fons, estem d'acord amb que no hi hagi desnonaments a favor de famílies vulnerables? És clar, però amb matisos, com el cas que li acabo d'explicar, que segurament coincidiríem amb que potser no és just que no es pugui tirar endavant, doncs, en aquest cas, aquesta acció de desnonament i de recuperació de la possessió. Per això, en pla teòric sí que li podem donar suport, però sàpiga que el nostre pensament –i el que pensem nosaltres– és aquest i que les coses s'han de treballar amb més matisos, no tan gruix com fan vostès, sinó que cal, possiblement, més posar certs traços més fins.

Respecte al tema més policial, absolutament d'acord amb que s'ha de derogar la llei mordassa. De fet, jo crec que recordarem tots quan es va aprovar amb l'únic vot favorable del PP, tot i que el relator especial de les Nacions Unides en aquell moment va demanar a tots els grups del Congrés que hi votessin en contra, esmentant que la nova llei mordassa d'Espanya ens remet de manera preocupant als dies foscos del règim de Franco i que no té lloc a una nació democràtica. Això era literalment el que va dir el relator de les Nacions Unides. Per tant, entenc que tots els que ens considereu demòcrates hauríem de coincidir que aquesta llei cal que, de forma immediata, sigui derogada. A més, és el que sol·liciten, doncs, no només els òrgans internacionals que defensen els drets humans més importants, com Amnistia Internacional i Human Rights Watch, sinó també els sindicats de periodistes, que es veuen cada dia greument perjudicats quan hi han reivindicacions socials i que no poden desenvolupar

par la seva feina amb total llibertat. Per tant, en aquest sentit, evidentment, també hi donaríem el nostre suport.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Companys i companyes de la CUP, sincerament, el primer que se'm va acudir quan vaig llegir la moció és que estàvem parlant de la legislatura passada. I crec que realment no és bo, si compartim anàlisi, si volem resoldre problemes i reptes –i crec, doncs, que realment és així–, que seguim actuant com si no haguessin passat aquests mesos, com si no s'haguessin anat produint canvis des de la conselleria d'Interior, que, d'altra banda, també compartim que són canvis que han d'anar a més i que són inicis de canvis.

El que sí que podem dir, per això, a dia d'avui és que s'ha prioritzat la mediació, que s'està treballant en nous protocols seguint els compromisos de l'acord d'investidura respecte als desnonaments, que és el que deia, per aconseguir evitar aquesta intervenció dels antiavalots en desnonaments de famílies vulnerables.

S'han fet canvis també en la identificació de les ARROs. No fa ni deu dies s'han anunciat els criteris que s'aprovaran per a la no aplicació de la llei mordassa en aquest conflicte, entre una llei repressiva i uns drets fonamentals, que també són llei, i que aquí el que hem de fer és garantir els drets fonamentals. I, evidentment, calen canvis estructurals. I per això també tenim una comissió d'estudi del model policial.

D'altra banda, també creiem que la problemàtica dels desnonaments no està tan sols i únicament en el dia D, que l'hem d'agafar d'arrel, que l'hem d'agafar d'arrel de les desigualtats socials. I crec que això ho compartim, perquè just ahir aprovàvem al respecte, doncs, la primera proposició de llei d'aquesta legislatura que ataca aquesta qüestió.

Però, en canvi, del que avui sí que tenim notícia..., i les nostres esmenes han anat en la línia també de posar realment el focus en el que són els responsables, també i en gran part, de l'emergència habitacional. Avui tenim notícia que l'adversari real, l'Estat espanyol, el poder judicial..., avui, ara mateix, fa poca estona s'ha fet públic que el Tribunal Constitucional ha tombat gran part del Decret 37/2020, un decret que impedia els llançaments judicials durant el confinament, durant l'emergència sanitària. Això és el que acaba de tombar ara mateix el Tribunal Constitucional, i aquí és on hem de posar el focus, en l'adversari real.

Igual que, com a mínim –com a mínim–, hem d'exigir plegats que deroguin aquells termes de la llei mordassa que sancionen manifestacions pacífiques, on els cossos policials, efectivament, s'hi agafen per multar gent que exerceix el seu dret de manifestació pacífica. La conselleria d'Interior busca la manera de resoldre el conflicte, però seria molt més fàcil si el Govern més progressista de la història complís amb els seus compromisos signats. Perquè –i també ho hem de dir– hi ha unes ordres judicials, i no les podem obviar com si no existissin, perquè, si no, no estarem realment resolent el problema, que és el que hem de fer aquells que volem transformar.

En definitiva, compartim objectius, estem en el marc estratègic comú per garantir el dret a l'habitatge i posar per davant els drets civils i polítics. Crec que ens trobarem en cada pas. Encara que els passos que es facin no siguin tan llargs o tan ràpids com ambdós voldríem, ens trobarem en els passos que, sobretot, siguin fermes i no ens facin trontollar en la garantia de drets, i que, en tot cas, els ampliïn.

En definitiva, companys i companyes de la CUP, quan vostès i nosaltres no acordem per transformar, qui guanya –i, malauradament, crec que avui ho veurem– són

aquells que diuen defensar l'imperi de l'ordre, però que, en realitat, el que defensen és l'ordre de l'imperi.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Val a dir que, en primer lloc, aquesta moció posa el dit a la llaga en un tema sensible, que ens interpel·la a tots sense excepció, d'una punta a l'altra de l'hemicicle, que és tota la crisi d'habitatge, molt particularment aquella que afecta les famílies vulnerables. I aquest és un aspecte, hi insisteixo, que ens interpel·la absolutament a tots.

Davant d'això, el grup parlamentari al que jo ara poso veu, Socialistes i Units per Avançar, ha donat suport a la llei que ahir mateix es va aprovar en aquest Parlament, que va en aquesta direcció. Fins i tot va fer algunes esmenes que no van ser acceptades, que es focalitzaven en un tema de les ocupacions amb una mirada plural, i està disposat a fer un munt d'iniciatives parlamentàries.

Però aquesta moció –aquesta moció– posa particularment la lupa, l'atenció, en l'actuació de la policia davant d'aquests fets. I, d'una manera molt tímida, el diputat Morales ara ho deia: «Escoltin, no podem obviar que, en el fons, estem parlant de policia judicial, que, com el seu nom indica, actua a instàncies i a mandat, diguéssim, de les autoritats judicials, no?» I, per tant, en aquest sentit, nosaltres, home, ja avancem que no donarem suport a aquesta moció, ni tan sols ens hi abstindrem, cosa que he intuït per les intervencions dels grups que donen suport al Govern i davant la qual nosaltres som tremendament crítics.

L'altre dia, a la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, el Jaume Bosch –gens sospitos, que diria vostè, conseller, de ser un home de la ultradreta, lliberal i demés– ens deia: «No podem traspasar als Mossos allò que la política no ha estat capaç de resoldre.» En altres paraules ho deia la diputada Madrenas, no? I no és el dia D el que preocupa –que també, evidentment–, sinó tots els precedents i el fracàs de la política que hi ha, de les polítiques, de les diferents administracions –de totes, sense excepció– a poder garantir el que també és un dret fonamental, l'habitatge.

Però posar el focus sobre la policia i, si no ho he entès malament, pretendre aprovar tot el que és la diagnosi d'acord amb els mandats de la CUP, però després desentendre-se'n i abstenir-s'hi en tot el que és el mandat, a nosaltres ens sembla –i ho diré molt clar– una autèntica presa de pèl. I ho fan, conseller –n'estic absolutament convençut–, perquè saben que nosaltres actuarem amb responsabilitat. Si nosaltres agaféssim l'actitud que agafen els grups que donen suport al Govern respecte a aquesta moció, s'aprovaria un mandat al que vostè no podria fer front. O hauria de triar. Si això s'aprova en aquests termes –i no s'aprovarà perquè nosaltres hi votarem en contra, no perquè els grups de govern s'hi comprometin–, vostè hauria d'escollir entre complir el mandat del Parlament o atendre el mandat judicial.

I aquest és un tema molt seriós. I ens sembla extremament preocupant que, en un tema tan important i tan sensible com aquest, perdoni, els grups de govern no tinguin opinió. L'abstenció no val –l'abstenció no val. No es pot votar a favor de «rebutgem els desnonaments de famílies vulnerables amb la participació de les unitats antidisturbis», per un costat, i, per l'altre, abstenir-se en el punt que diu: «Aturar de forma immediata els desnonaments de famílies vulnerables amb la participació dels Mossos en aquests.» No es pot votar a favor de «rebutgem la investigació dels activistes» i després desentendre's en «rebutjar de manera immediata...». Això és

fer tramps. A vostès mateixos, però al conjunt de l'opinió pública. I nosaltres, en aquest sentit, serem responsables.

Quan vàrem presentar allò que a vostès a vegades els fa molta gràcia del govern alternatiu, recordo el Salvador Illa, que deia: «Escolta, un govern alternatiu és aquell que és capaç de fer protesta» –i en fem, en aquest moment, també en fem– «i també de fer propostes, però d'actuar amb responsabilitat.» I actuar amb responsabilitat és dir: «Escolta, tenim una policia judicial que està subjecta al mandat judicial.» Així ho indica el seu nom. I ens ha costat molt. Em remeto altra vegada a les paraules del Jaume Bosch. El que no podem fer és jocs de mans, aquí.

I, escolta, doncs, com que algú ja ens ajudarà i com que posaven només dos grups, hi donaran suport, a això, i passem de puntetes. Això no val –això no val. No comptin amb nosaltres. I abans, d'una manera simpàtica, deia: «Ja sé que vosaltres ho tombareu, això.» Si és sobre el fet de que nosaltres som coherents amb el que hem defensat..., que vostès poden fer la frivolitat –perdoni que l'hi digui així– d'abstenir-se i no de votar en contra en l'altre aspecte. Perquè, si no, si nosaltres féssim la mateixa actitud, vostè tindria un gravíssim problema. No és gens menor. Vostè o atendria el mandat del Parlament o atendria la instància judicial. I amb vostè el tindrien també el conjunt de Mossos d'Esquadra, que fan la seva feina. I, com ens deia el Jaume Bosch, ni hi van per ganes ni hi van... Hi van perquè són professionals, perquè compleixen el que diu el marc legal, perquè compleixen el que diuen els jutges. El jutge és l'autoritat, i la policia, doncs, és l'agent de l'autoritat, com el seu nom indica. És un braç executor del jutge. «Amb imatges que no ens agraden.» A mi tampoc m'agraden.

Però, en qualsevol cas, reclamem responsabilitat. I nosaltres l'exercirem votant aquí en contra d'aquesta moció, perquè creiem que no podem posar la policia en aquesta tessitura. I demanem que reconsiderin, els grups que donen suport al Govern, el sentit de la seva votació.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, presidenta. *Conseller*, señores y señoras diputados, la CUP es un partido de izquierda radical, revolucionario, separatista, antisistema y vinculado a la antigua organización terrorista Terra Lliure; un partido que ha integrado en sus listas electorales a terroristas, como el señor Carles Sastre, condenado a treinta años de prisión por el asesinato del empresario catalán Josep Maria Bultó en 1977.

La CUP es un partido que lleva en su programa electoral nacionalizar empresas, no pagar la deuda pública o colectivizar la propiedad privada. La CUP es un partido que aboga públicamente por expropiar el parque de viviendas vacías de Cataluña o incluso por expropiar la catedral de Barcelona, como han manifestado sus diputados en distintas comparecencias y ruedas de prensa; una majadería, con todos los respetos, solo equiparable a querer criar a los hijos en tribus, como en su día proclamó la antigua diputada y fugada Anna Gabriel.

Esta es la impresionante carta de presentación de la CUP, y estas son sus recetas en materia de políticas de vivienda: ocupación y expropiación. Por eso, esta moción tiene poco que ver con políticas de vivienda social o familias vulnerables. Esta moción va de activistas radicales, de *sus* activistas radicales. De los nueve puntos que contiene la moción, siete se refieren a activistas antisistema y a solicitar la no aplicación de distintos aspectos de la ley de protección de seguridad ciudadana, que es lo que en realidad a ustedes les preocupa: proteger a los violentos y desproteger a la policía. Porque lo que persiguen con esta moción es que sus activistas, pertene-

cientes a organizaciones y plataformas dirigidas en muchos casos por la extrema izquierda y por grupos antisistema, puedan ejercer sin freno la ocupación ilegal y la violencia contra los agentes del orden.

Por eso, frente a sus propuestas para blanquear activistas radicales, desde VOX planteamos cinco medidas que sí tienen que ver con políticas de vivienda.

La primera que tiene la obligación de hacer efectivo el derecho a una vivienda digna de las personas vulnerables es la Generalitat. Ustedes, de forma irresponsable, pretenden trasladar esta obligación a las espaldas de los particulares, fomentando la ocupación de viviendas y la expropiación.

Dos. Respeto a la propiedad privada. La propiedad privada de los españoles, ganada con esfuerzo, trabajo y sudor, es sagrada. No criminalicen a los propietarios.

Tercera. Tolerancia cero con la ocupación ilegal. La ocupación ilegal es un delito que ustedes apoyan, jalean y subvencionan con movimientos okupas y sus manuales de ocupación. Más del noventa por ciento del parque de viviendas en España pertenece a familias de clases medias y populares, y hay que hacer lo posible por proteger a estas familias a quienes ahorran e invierten, y no a quienes se benefician ilegalmente del esfuerzo de otros y de una legislación permisiva con la ocupación ilegal.

Cuarta. Políticas de vivienda pública y vivienda social efectivas y con recursos de verdad. Esas políticas que la Generalitat lleva cuarenta años sin hacer, más preocupada por destinar el dinero público a dividir a los catalanes y a promover su proyecto de ruptura con España. Políticas que han de ser de estímulo fiscal y de seguridad a los propietarios para que saquen sus viviendas en alquiler. Políticas de construcción y rehabilitación de vivienda pública social, para pasar del dos por ciento al quince por ciento de la media europea. Políticas públicas, en definitiva, para garantizar a los catalanes un hogar en el que puedan desarrollar su proyecto vital y formar una familia, si así lo desean.

Quinta. Apoyo total a los Mossos d'Esquadra para cumplir cualquier orden judicial (*alguns aplaudiments*) frente a sus activistas antisistema, que se dedican..., frente a los activistas antisistema, que se dedican a impedir el cumplimiento de las resoluciones judiciales, a coaccionar a los vecinos y a agredir a los Mossos d'Esquadra.

Por todo ello, en VOX estamos en las antípodas de sus políticas trasnochadas de izquierda radical, políticas de expropiación, políticas de fomento de la ocupación y de apoyo a activistas radicales. Por eso, en VOX apostamos por políticas de respeto a la propiedad privada; políticas para combatir la ocupación ilegal, que roba a la gente humilde miles de horas de trabajo que han invertido para poder ahorrar, adquirir una propiedad y poder pagar una casa, y políticas para destinar los recursos presupuestarios que hagan falta a las necesidades reales y urgentes de los catalanes, y la primera de ella, que es garantizarles un derecho a la vivienda digna.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; moltes gràcies. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... El diputat Pau Morales deia que sembla que estiguéssim fent un debat de la passada legislatura, i jo crec que té molta raó, perquè des de la passada legislatura, honestament, molts canvis en aquest tema tampoc hi ha hagut, malgrat totes les vegades que en aquest Ple, o bé a la Comissió d'Interior, o a vegades a la Comissió de Territori, en el seu moment..., quan parlàvem dels desnonaments es parlava de la participació dels Mossos en els desnonaments.

Crec que justament intentar simplificar, com s'està fent també per part d'aquells que estan en contra d'aquesta moció, doncs, tampoc ajuda. Ningú no està dient que

els Mossos no hagin de fer un paper quan hi han uns problemes de seguretat. Per tant, ningú està dient que en el cas d'un desnonament, perquè hi ha una situació de conflictivitat i d'una activitat delinqüencial, com la que es va viure el mes de desembre al carrer Piquer del Poble-sec, no hi hagi d'haver una actuació policial contundent. De fet, una investigació contundent, que és el que demanem, que hi hagi més recursos perquè s'investiguin les ocupacions amb intencions delinqüencials. S'ha de garantir la seguretat als veïns i a les veïnes. El que sempre diem és que justament per això no entrem en la criminalització de les ocupacions i en la simplificació de les ocupacions.

I del que està parlant aquesta moció és, tot el temps, de famílies en situació vulnerable. I de desnonaments de famílies en situació vulnerable, que, a més a més, hem vist escenes gravades en vídeo de clara col·laboració entre els Mossos i empreses mafioses de desocupació illegal, com Desokupa; hi hagin furgons de Mossos, sis i set furgons de Mossos, tots els antidisturbis allà fent front i entrant a desallotjar una família. Doncs, honestament, no creiem quina és la situació d'inseguretat que justifica aquesta dimensió i aquesta mida de la intervenció. I això és del que s'està parlant des de fa molt de temps en aquest Parlament, i això és al que no s'acaba de donar resposta.

De fet, no fa gaire, a la Comissió d'Interior, ja es va aprovar una altra proposta de resolució presentada pel nostre grup que realment defensava la necessitat de que hi hagi un protocol que deixi clar com ha de ser la intervenció dels Mossos en els casos de desnonaments. D'aquest protocol també se'n parla des de fa molt de temps i no s'avança. No hi ha manera que s'avanci, no hi ha manera de que hi hagi resultats. Per tant, avancem cap a que hi hagi aquest protocol que defineixi quina ha de ser la intervenció dels Mossos de seguretat en els casos de desnonament.

Però no només això; també el que ens preocupa és que quan hi ha un desnonament, l'única presència que hi ha de la Generalitat, l'únic contacte que ha tingut la família vulnerable desnonada durant tot el procés de desnonament hagi estat quan arriben els Mossos a estibar la porta. Ha d'haver-hi un acompanyament previ, ha d'haver-hi una capacitat de mediació prèvia. En la proposta de resolució que es va aprovar també es parla de la capacitat que han de tenir els Mossos de constatar la situació de vulnerabilitat d'aquestes famílies i adaptar el protocol a la situació de la vulnerabilitat de les famílies.

També vam votar la passada legislatura que no actuessin els antidisturbis quan hi han menors a dintre de la casa. Els grups de govern, com a mínim Junts per Catalunya, van votar-hi en contra. És a dir, una família amb menors i tenint l'actuació dels antidisturbis a la porta donant cops i rebentant una porta? «En sèrio»? I això ho volem justificar? No hi ha una altra manera de fer les coses?

L'augment de les denúncies als activistes del moviment per l'habitatge. Jo la llei mordassa els hi dic, ja des d'aquí: nosaltres ens vam comprometre que es derogaria i que es treballaria perquè acabés la persecució dels activistes, i per això estem treballant. I s'està treballant, i ho saben. I el que demanem als grups que estan al Congrés és que no facin com en d'altres temes i s'impliquin en la negociació d'aquest tema i en el canvi d'aquest tema, perquè també saben quines són les majories i el que s'ha de treballar i el que s'ha d'aconseguir per poder fer aquest canvi. Ja els hi he dit moltes vegades: si tinguéssim una majoria i una correlació de forces diferent al Congrés, altres coses estaríem veient en aquesta legislatura.

Però el que no podem fer tampoc és obviar que des de fa un temps hi ha una estratègia determinada dels Mossos d'utilitzar la llei mordassa per criminalitzar i perseguir els activistes del moviment per l'habitatge, perquè la llei mordassa hi és des del 2015, i aquestes multes no s'estan posant des del 2015, s'estan posant des de fa sis o set mesos, un any màxim, que és quan s'està denunciant que hi ha hagut un canvi en l'estratègia dels Mossos a l'hora d'identificar i denunciar i multar les persones que estan participant en els desnonaments. I això ho ha arribat a dir Irídia,

i estan tots presents a la comissió del model policial. Vull dir, que està molt bé sentir el senyor Jaume Bosch, i evidentment, no seré jo qui li porti la contrària, però també podem sentir Irídia, que també va estar allà i que també va parlar de com estaven actuant els Mossos criminalitzant. El que passa és que aquí, com sempre i com hem vist en altres qüestions, els experts, els que ens interessen, no tots els que ens diuen el que no ens agradaria.

Nosaltres –suposo que tampoc és cap secret– votarem, efectivament, a favor de la moció. Creiem que s'han de plantejar les coses amb claredat i amb contundència, i creiem que la Generalitat ha d'apostar per una mediació des d'un enfocament social i no policial. El que no poden és delegar tampoc als Mossos la capacitat de mediació en els casos de desnonaments. La mediació, en cas de desnonament, no és una competència dels Mossos, és de l'Agència catalana de l'Habitatge, que és qui ha d'actuar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... La moció que ens presenta la CUP segueix les pautes habituals dels seus plantejaments populistes, fent un poti-poti amb la política d'habitatge –que, per cert, no apareix en cap punt de la moció–, la garantia del que vostès volen fer creure que són drets –sempre demanen garantir els mateixos, deixant-ne de banda d'altres que de veritat són drets reconeguts plenament per l'ordenament democràtic–, els desnonaments –aquí de vegades fan algun matís– i el que vostès anomenen «persecució» dels grups del seu entorn que fan una suposada defensa de l'habitatge, que en realitat és un desafiament a les més elementals regles democràtiques de convivència.

Com també és habitual, aquesta retòrica populista és vista de forma complaent per part dels dos grups parlamentaris del Govern, com és fàcil veure en les esmenes que han presentat.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans, no compartim ni la visió de l'original ni els matisos que han volgut introduir des del Govern amb les seves esmenes. La primera qüestió que volem deixar clara és que, tot i incloure en el títol l'expressió «polítiques d'habitatge», aquesta moció, d'això, no en parla en absolut. El dret a l'habitatge, contemplat en el nostre ordenament democràtic com un principi rector de les polítiques públiques, no és objecte d'aquesta moció. En aquesta moció no se'n parla, de les polítiques públiques necessàries per garantir l'accés a un habitatge digne, més enllà d'un plantejament retòric en l'exposició de motius inicial de la moció.

Com tampoc se'n parla, de les polítiques públiques que permetin lluitar adequadament contra la pobresa. A la introducció es parla del creixement de la pobresa severa, però només per indicar que l'accés a l'habitatge és un factor clau per donar-hi resposta. No se'n parla, de mesures polítiques per generar les condicions econòmiques i socials que permetin revertir eficaçment aquesta pobresa creixent.

Perquè ambdues qüestions –el dret a l'accés a l'habitatge, que s'ha de garantir amb polítiques públiques d'habitatge per part dels governs de torn, i la vulnerabilitat lligada a la pobresa extrema– no són més que la coartada perfecta per presentar una moció que parla, sobretot, de com condicionar la tasca dels Mossos d'Esquadra en els desnonaments per mandat judicial i de com aconseguir impunitat per als que s'autoanomenen «activistes», que estan adscrits a l'àmbit polític i ideològic de la CUP.

És d'això del que parla la moció, i és aquest plantejament el que, amb les esmenes que presenta, fa seu el propi Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat, un cop més, li fa el joc al populisme d'extrema esquerra. Senyor conseller, *nada nuevo*

bajo el sol. La retòrica d'aquesta moció és habitual de l'extrema esquerra i –que també ho hem vist sovint– l'han fet seva els grups del Govern. Posen un petit parany que sembli que encaixa en l'àmbit de la justícia social –en aquest cas, parlen a la introducció de pobresa severa i, tot seguit, en la moció, de desnonaments de famílies vulnerables– per carregar contra la policia, criminalitzar els antiavalots, que no fan res més que complir amb les seves funcions de seguretat pública sota el mandat governatiu o el mandat jurisdiccional, i, tot seguit, entrar en el fons de la qüestió. I el fons de la qüestió no és cap altre que la defensa aferriçada dels grupuscles del seu entorn, l'entorn de la CUP, que intervenen fins i tot amb conats de violència quan es produeixen desnonaments ordenats per l'autoritat judicial. Aquest és el fons de la qüestió: cercar impunitat per als grupuscles autoanomenats «activistes», l'activitat dels quals no és una altra que servir als interessos polítics del grup proposant.

Per tant, a parer del Grup Parlamentari de Ciutadans, aquesta moció és una mena d'amanida amb la qual es disfressa la defensa aferriçada dels grups satèl·lits de la CUP. Per distreure l'atenció sobre la principal, sobre aquesta defensa aferriçada de la gent del seu entorn, la CUP –com també fan els grups de govern o com també hem vist sovint que fan des del Grup d'En Comú Podem– li posen a l'amanida la sal de la pobresa extrema, el vinagre de les famílies vulnerables i l'oli de la Llei orgànica 4/2015, de protecció de la seguretat ciutadana, que, retòricament, anomenen «lleï mordassa».

Posant aquests tres ingredients a la moció, tenen la barreja de conceptes retòrics a què ens tenen acostumats; en tenen prou perquè hi hagi grups, fins i tot de govern, que els fan seguidisme.

Mirin, senyores i senyors diputats, si hi ha grups de l'entorn de la CUP que estan sota la lupa dels agents de la Unitat Central d'Investigació d'Extremismes Violents, de ben segur és perquè encaixen en la tipologia, que són extremistes i, sobretot, que són violents.

Queda clar, doncs, que no donarem suport a aquesta moció en cap dels seus punts. Senyores i senyors diputats, no combreguem amb rodes de molí.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. La verdad es que nosotros es evidente que ni compartimos el modelo ni compartimos tampoco el relato. Ustedes lo saben de sobra.

Y, por supuesto, no vamos a participar, como ya hemos dicho en muchas ocasiones, de ese intento de criminalización que hacen ustedes de los agentes de los Mossos d'Esquadra. Ustedes y sus compañeros de los comunes. Es absolutamente vergonzoso, lo que ustedes vienen y dicen aquí.

Y al señor Pellicer ya se lo dije un día: es muy fácil hablar, es muy fácil hacer insinuaciones, es muy fácil acusar a los Mossos d'Esquadra cuando usted está amparado por la inmunidad que le da su escaño. Entonces, si usted es tan valiente, renuncie a esa inmunidad –ya se lo dije un día– y todas estas acusaciones infundadas que vierte usted sobre los Mossos d'Esquadra repítalas sin estar usted, pues, protegido por esa inmunidad. Porque ustedes llegan a decir auténticas barbaridades de los Mossos d'Esquadra.

Y, aprovechando que está aquí el *conseller* Elena, le voy a hacer una petición: proteja a sus agentes, defiéndalos de este relato que intenta criminalizarlos, que intenta poner cada día en cuestionamiento el trabajo de los agentes de los Mossos d'Esquadra, que, vuelvo a insistir, se juegan la vida para protegernos a todos, también a los señores de la CUP y también a los señores de los comunes.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies. Diputats, diputades... A veure si arribo a tot el que he anotat.

Miri, senyor Alonso, si vol conèixer les polítiques d'habitatge de la CUP li pot demanar els apunts als seus amiguets de l'extrema dreta, que crec que abans n'han fet un gran resum.

Fora bromes, la setmana vinent o la següent, en el proper Ple, podrem parlar de la situació dramàtica dels desnonaments i de la situació d'habitatge respecte a drets socials, per la qual també hem presentat una interpellació i una moció. Perquè, quan interpel·lem el Govern sobre les polítiques d'habitatge, interpel·lem el Govern en l'àmbit d'Interior, en l'àmbit de Drets Socials i en l'àmbit de Territori. I, quan diem que el Govern no està a l'alçada, estem parlant de tot el Govern.

Avui venim a parlar de que hi ha una sèrie de persones que estan garantint el dret a l'habitatge quan no ho poden fer o quan no ho volen fer les institucions i que no se les ha de perseguir. Però crec que en reiterades ocasions hem vingut a parlar de polítiques d'habitatge, i en les properes podrem parlar a fons de drets socials i del mal enfocament que també hi ha en l'àmbit de drets socials.

Dit això, bé, senyor Morales, senyora Madrenas, ja sabem que de l'Estat no en podem esperar res, però per nosaltres això no pot ser una excusa en cap cas –això no pot ser una excusa en cap cas. I ja els hi vam dir a principi de legislatura: per avançar en la garantia dels drets, com el dret a un habitatge digne, nosaltres serem al costat del Govern.

Què passa? Que pensem que ni s'ha produït suficientment ni amb l'enfocament més encertat. No podem fiar-ho tot a un protocol que, en última instància, depèn d'un altre tribunal, que no té cap interès en aplicar-lo i que, a més a més, no només no té cap interès en aplicar-lo, sinó que amplia els horaris de desnonaments.

Construirem una via pròpia per garantir el dret a un habitatge digne, perquè nosaltres creiem que tenim marge. N'hem parlat en reiterades ocasions, intentarem seguir-ne parlant, però recordar la doctrina de la pròpia Audiència Nacional pel que fa als fets de l'U d'Octubre i a com no es van utilitzar els antidisturbis per desallotjar les persones que estaven en collegis electorals malgrat que hi havia ordres judicials.

Gràcies. Se m'ha acabat el temps, disculpeu.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Acabat el debat, també els faig avinent que la votació d'aquest punt es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt que ara comencem.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca

302-00102/13

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Avui des de Junts per Catalunya presentem una moció, la darrera moció d'aquest Ple, considerem que transcendental per a la jornada.

M'agradaria reprendre les paraules, de fet, de la consellera Geis en la interpellació prèvia a aquesta moció, que va fer, doncs, la diputada Glòria Freixa, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i en la que la consellera citava que si en algun lloc té sentit parlar de llengua catalana és, precisament, aquí, a la seu de la sobirania del poble català. I avui m'agradaria afegir a aquestes paraules que si a algun lloc és important sumar suports en defensa de la llengua i en l'impuls del català és aquí, al Parlament de Catalunya.

Aquest és, doncs, l'objectiu principal, donar un impuls al pla d'enfortiment del català, presentat pel Departament de Recerca i Universitats el passat mes de gener en una jornada que interpellava i en la que van poder participar tots els agents del sistema de coneixement, des dels rectors, des dels directors dels centres de recerca, però, evidentment, també les associacions estudiantils i les entitats culturals.

En definitiva, una jornada que va suposar un punt d'inflexió per dos motius molt bàsics i molt fonamentals. D'una banda, pel significat que té que el sistema de coneixement segelli amb el Govern una aliança per elaborar aquest pla ambiciós, però, d'altra banda, també perquè, per primera vegada, s'entoma el repte d'enfortir la nostra llengua i de fer-ho amb rigor i partint d'una diagnosi.

I, què diu aquesta diagnosi? Què diu aquesta anàlisi que s'ha portat a terme sobre els usos lingüístics? Doncs, bé, les dades indiquen que el català continua sent la llengua majoritària de docència dels graus, però com encara hi ha marge de millora i, especialment, pel que fa als màsters i a les tesis doctorals.

I no ens podem conformar. Una llengua minoritària i amenaçada com és actualment la nostra, el català, no entén ni pot entendre de cap tipus de conformisme. I no ho pot fer davant les amenaces, com tots sabeu, d'un poder judicial on el català és inexistent; d'uns tribunals que pretenen imposar el vint-i-cinc per cent del castellà a les aules; d'una llei de l'audiovisual que tampoc protegeix el català; d'un congrés espanyol, però també d'un parlament europeu on els nostres representants, els seus diputats i diputades, no poden expressar-se en la llengua dels seus votants, i, encara més greu, davant l'amenaça que encarnen alguns partits que fan servir la nostra llengua com a arma i instrumentalitzant, evidentment, la política.

Davant d'aquest context, tenim la responsabilitat d'actuar i de posar en marxa aquest pla d'enfortiment del català amb els recursos que vam aprovar en el marc del pressupost del 2022, amb aquesta partida d'1,6 milions d'euros, però també amb d'altres iniciatives que ha iniciat el Govern de la Generalitat, com podria ser el projecte Aina o els debats de la conferència sobre el futur d'Europa, amb l'èxit de la demanda de l'oficialitat del català a les pròpies institucions europees.

Des de Junts per Catalunya és, per tant, prioritari blindar el català i presentar aquesta moció, constatant que cal garantir-lo i fer-ho en tots els àmbits de coneixement, des de la normalització de l'ús científic, cultural, però també social, i alhora reconeixent el paper del sistema universitari de recerca en la preservació i en el món acadèmic de la llengua. Fer-ho, a més a més, donant suport al Govern, impulsant aquestes mesures necessàries i instant, en el marc d'aquest pla d'enfortiment del català, a fer efectiu l'ús de la nostra llengua, la pròpia, en les universitats catalanes, però, tanmateix, també garantint els drets lingüístics de tota la comunitat i posant fi a algunes de les vulneracions conegudes o que hem hagut de conèixer darrerament per diferents canals. Millorar, doncs, les competències lingüístiques i incrementar el seu ús sobre la recerca, sobre la transferència del coneixement, evidentment també sobre la divulgació i, per descomptat, fer-ho enfortint les relacions amb els territoris de parla catalana. En definitiva, posant el focus del Govern a la política lingüística en l'àmbit del coneixement, perquè som plenament conscients que protegir i enfortir una llengua no n'amenaça absolutament cap altra ni genera divisions, sinó que és tot el contrari: fomenta la pluralitat, fomenta la riquesa, fomenta l'aprenentatge lingüístic.

I just aquesta setmana, que celebràvem el Dia Internacional de la Llengua Materna –en el meu cas el castellà, filla d'andalusos que amb els cognoms ho evidencien:

Toronjo Nofuentes—, vull reivindicar més que mai la transmissió i la preservació de cada una de les llengües del món, especialment aquelles que estan a dia d'avui més amenaçades, com és el català.

I permeteu-me que acabi, presidenta, amb una darrera referència, amb unes darreres paraules i que m'agradaria que ens féssim nostres. Són de Joan Solà, que diuen així: «Una llengua no pot ser digna i mantenir-se si qui la parla no viu amb dignitat i confiança i si el poble que la té com a patrimoni no és lliure, sinó que viu subjugat, com nosaltres, durant segles, a un estat que sempre ens ha volgut hostils.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bien, quiero aprovechar esta moción en la que hablamos sobre el catalán en la universidad, en definitiva, hablamos sobre materia universitaria para, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos y en mi nombre propio, mandar un abrazo, todo nuestro apoyo a los jóvenes de S'Ha Acabat!, que ayer sufrieron de nuevo la violencia, la agresividad de jóvenes totalitarios que tienen una concepción de la democracia y de la libertad de expresión de lo más peculiar.

Las imágenes que hemos visto con relación al episodio que padecieron los jóvenes de S'Ha Acabat! son absolutamente inadmisibles, son repugnantes, son absolutamente intolerables en un régimen democrático. Yo ayer vi a jóvenes que eran literalmente expulsados de la plaza pública de la Universidad Pompeu Fabra; vi a un profesor, Mariano Torcal, catedrático de ciencia política, empujado, vapuleado por jóvenes estudiantes que le expulsaban de allí al grito de «fascista, fuera de la universidad», exactamente igual que profesores de la Pompeu Fabra —no solo alumnos, profesores de la Pompeu Fabra— insultaban también a los jóvenes de S'Ha Acabat! De verdad, no es la Cataluña que algunos queremos. Esta no es la Cataluña que algunos queremos. No es la Cataluña que yo quiero dejar a mis hijos.

Cuando los jóvenes de S'Ha Acabat! se manifiestan en una universidad... Por cierto, era un espacio en el que había carpas de diferentes asociaciones universitarias. Todas ellas pudieron expresar su opinión sin ningún problema y la única que fue agredida fue precisamente la carpa de S'Ha Acabat! Por algo será. Y parece que la violencia siempre viene del lado de unos, y los que la padecen siempre son los mismos. En este caso, los jóvenes de S'Ha Acabat!

Decía que, cuando los jóvenes de S'Ha Acabat! se manifiestan, cuando los jóvenes de S'Ha Acabat! ponen una carpa, lo hacen en defensa de la libertad de todos, en defensa de la libertad del conjunto de los ciudadanos. Lo hacen también en defensa de la libertad de nuestros hijos, de los universitarios del mañana, de aquellos que de aquí a unos años estarán cursando estudios universitarios y que no tienen por qué aguantar las vejaciones, los insultos, el menosprecio de sus compañeros. De verdad, hagamos un esfuerzo entre todos para que esa Cataluña que se vio ayer en la Pompeu Fabra no se vuelva a ver.

Cuando dice la señora Sabater, de la CUP, que ayer se expulsó al fascismo de la Universidad Pompeu Fabra, de verdad, señora Sabater, ¿no le parece ridículo, no le parece una absoluta desproporción presentar a los jóvenes de S'Ha Acabat! como fascistas? ¿No se da cuenta del ridículo en el que incurren? Yo, de verdad, me hago cruces ante semejante disparate.

Dicho lo cual, hablamos, una vez más, del catalán en la universidad. Mire, señora portavoz, en este caso Toronjo (*l'orador en remarca la pronúncia en català*), o Toronjo (*l'orador en remarca la pronúncia en castellà*), de Junts per Catalunya. Para

nosotros, la enseñanza del catalán debe estar presente, por supuesto, en los colegios, en las escuelas. Creemos que, al llegar a la universidad, el catalán, igual que el castellano, debe ser una lengua dominada por el conjunto de los estudiantes. No creemos que debamos aceptar esa pretensión de imponer el catalán de forma omnímoda. Nos parece imprescindible que el catalán tenga su espacio, como nos parece imprescindible que el castellano tenga su espacio, tanto en la enseñanza escolar como en la enseñanza universitaria. Es algo de sentido común: una sociedad con dos lenguas debe dar espacio a ambas.

Creo que ya cité hace escasas semanas en este Parlamento a un autor que se llama Amin Maalouf, que decía una frase que me parece muy..., molt escaient, que diríem en català. I és que... «Si aquel cuya lengua estoy aprendiendo no respeta la mía, entonces hablar su lengua deja de ser un acto de apertura y se convierte en un acto de vasallaje y sumisión.»

Yo, entre las filas nacionalistas, veo una actitud extremadamente agresiva, extremadamente menospreciativa o despreciativa para con los hablantes de lengua castellana en Cataluña. Y por eso me sorprende que haya gente que se dice de familia castellanohablante que defienda, con todo el derecho del mundo y a mi juicio además con toda la razón del mundo, la continuidad, la preservación de la lengua catalana como un patrimonio colectivo del conjunto de los españoles —es algo que yo defiendo y defenderé siempre—, pero no puedo entender que no defiendan a su vez el derecho de los niños castellanohablantes a ser educados también en su lengua materna. Eso, para lo que hace a la educación escolar, y también, por supuesto, para lo que tiene que ver con la educación universitaria.

Se trata simplemente de buscar políticas que sean respetuosas con el pluralismo lingüístico de Cataluña, que sean respetuosas con la realidad lingüística de nuestra comunidad y, en definitiva, que sean respetuosas con la libertad y la democracia. No es mucho pedir, y eso es lo que les exigimos, tanto a los poderes públicos en Cataluña como en el conjunto de España: respeto para todos, sencillamente.

Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, consellera... Bé, ens trobem davant d'una moció que..., ho saben, perquè vam presentar-hi esmenes, i, en tot cas, agraïm la possibilitat d'haver-les pogut transaccionar, i que, finalment, doncs, les votarem, votarem tots els punts a favor. Però és una moció que nosaltres, d'entrada, la vam trobar fluixa, en el sentit de que era vaga, no? Eren objectius molt amplis, que no concretaven i que fins i tot ara, quan s'ha exposat, deia: «No, el català és majoritari.» No, el nostre coneixement no és aquest; és a dir, hi han universitats on el català ja és residual a les aules i on fer un grau en català és pràcticament impossible. Per tant, nosaltres, en aquest sentit..., per això també agraïm que se'ns hagin acceptat les esmenes i que haguem pogut transaccionar.

A nosaltres ens trobareu al costat per collaborar amb aquest pla d'enfortiment, que és imprescindible que es desenvolupi, perquè la llengua catalana al sistema universitari i de recerca realment tingui el nivell que li toca, i que s'ha de tenir en compte que, d'ençà de la llei del 2003, l'estàndard a la llei del 2003 deixa a on ha d'estar el català..., doncs després resulta que aquesta llei no ha assolit els seus objectius, perquè aquestes coses no passen ni per art de màgia ni de manera..., al contrari, no?, si ho deixem al sistema natural, en un moment de..., amb la depredació, amb el sistema de neoliberalisme lingüístic que estem vivint, i amb els partits polítics que expressament estan fent lleis i estan impulsant mesures per anar en contra de que el català reïxi, no ens en sortirem. Per tant, aquesta llei ha d'anar acompanyada de re-

cursos, de programes concrets per desenvolupar eines de seguiment i constant valoració, i, si no, no servirien per a res.

Vostès em deien que no. Miri, vostès... Avui ha sortit molt la Universitat Pompeu Fabra. Vostès, senyors de Ciutadans, també diuen..., hi han anat, hi han anat a fer suport als «xiringuitos» d'aquests joves que en el fons van a provocar per buscar la foto per fer-se les víctimes. Però, guaiti, aquesta reivindicació –aquesta reivindicació– de «feu-nos classes en català», doncs, és una reivindicació que jo a vostès no els he sentit mai fer-se-la seva. Els catalanoparlants, la gent que estudia en català, no té respectats els seus drets. O sigui, assignatures que estan programades en català canvien de llengua a la mínima. Graus... La publicació científica. Vostès saben que les persones que fan investigació, que fan recerca, no poden publicar en català? Això és gravíssim! Això és gravíssim i està passant.

Per tant, nosaltres constatem que, encara que vostès no en diguin res, ni verbalment ni judicialment, encara que s'ofereixin com a grans defensors de la llengua, vostès han de saber que el castellà en aquests moments està campant i trepitjant els drets dels catalanoparlants a l'hora de fer les seves classes a la universitat. I, per tant, això és una cosa que no ens la podem permetre, i cal que no anem a la universitat a fer pollastres, sinó que hi anem, seriosament, a escoltar els estudiants, a saber quins són els problemes que tenen i a resoldre-ho d'una manera concreta. I, per tant, aquesta moció, que tingui pressupost, que estigui desplegat el pla i que es pugui fer efectiu.

Jo havia agafat les dades..., que aquí ho diuen, no? La Pompeu Fabra no arriba ni al cinquanta per cent de les classes en català. De fet, el dia 23 hi ha una vaga, hi ha una convocatòria de vaga en contra de l'aplicació de la sentència del vint-i-cinc per cent, però que també es faran seva moltes universitats per reivindicar que el català, d'una vegada per totes, deixi de ser l'eina amb la que els partits que volen que deixem d'existir, doncs, estan d'una forma acarnissada treballant perquè el català desaparegui de la docència i desaparegui també de les universitats.

Votarem a favor de tots els punts.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, seguidament, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Que vagi per endavant que el Grup Socialistes votarà a favor de *tots* els punts i ens abstindrem d'un que han transaccionat amb la CUP. Ho dic perquè a partir d'ara votarem a favor, ens quedi clar. Però es diuen unes coses en aquest Parlament que jo, de veritat, sincerament, trobo que a vegades ens hauríem d'escoltar dos i tres vegades, eh?

Miri, hi ha un estudi que va fer la conselleria d'Universitats que diu que en aquests moments el 70,5 per cent dels graus de les universitats s'imparteixen en català –70,5 per cent dels graus s'imparteixen en català–, que en el que va de curs hem tingut cinquanta-cinc reclamacions amb problemes greus –cinquanta-cinc–; hi ha 216.000 estudiants a Catalunya –cinquanta-cinc. Reconeixia el mateix director general Quinquillà que és menys d'un 0,1 per cent.

S'ha de millorar el..., és a dir, el paper del català a la universitat? Doncs sí, fem-ho, impulsem-ho, potenciem-ho, i tant que sí, només faltaria. Hi votarem favorablement. Però no perdem de vista una cosa: afavorir el català o impulsar el català no pot anar contra el castellà o contra l'anglès. Aquí hi han alguns professors universitaris. Perquè un dels reptes que té la universitat és l'atracció de talent; si ho fem *tot* en català *contra* els altres idiomes, contra les altres llengües, algunes

oficials, de quin coneixement estem parlant? Sincerament, ens estem fent un país molt petit.

Hem de protegir el català? I tant que sí. Escolti, el PSC està en el pacte per la llengua. Que el pacte per la llengua, amb el consens màxim possible, treballi cap a on hem de millorar en el català, perquè un dels problemes que tenim amb el català és l'ús social, és en l'ús social, no a l'escola, on els nostres infants surten amb un bon nivell de català com de castellà. Segurament no és a la universitat, on el 70,5 per cent dels graus es fan en català i, a més a més, només tenim cinquanta-cinc queixes de 216.000 estudiants. El problema és un altre. I, per tant, molt bona idea del Govern de la Generalitat de posar en marxa un pacte per la llengua i per la convivència lingüística, diem nosaltres. Ara, sincerament, senyora Sabater, el problema de la universitat no és el català. Parli vostè amb els rectors, vagi a parlar vostè amb els rectors.

Miri, nosaltres hem fet dos esmenes sobre el que creiem que són els problemes que més preocupen els rectors i el sistema universitari, i crec que la consellera pot coincidir amb mi: un, l'infrafinançament de les universitats, i dos, l'envelliment de les plantilles universitàries. Aquests dos podríem concloure i estar tots d'acord que són els principals problemes.

A mi em sap greu que Junts per Catalunya vingui a fer la primera moció sobre universitats parlant del català. Que sí, que hi estem d'acord, però, home, el finançament, des que en aquests moments està en una dificultat, la universitat, important. És que estem infrafinançats, és que l'any 2010 dedicàvem 1.000 milions d'euros a les universitats i ara hi dediquem molt poc menys de 900, és que estem per sota i han passat dotze anys. *(Pausa.)* Sí, és així, consellera, vostè dirà el que vulgui. L'altre dia vam estar amb rectors, i ens ho deien. Els rectors necessiten més finançament perquè no se'ls hi ha augmentat el finançament, o molt poc, en els darrers dotze anys.

I l'envelliment de les plantilles. Però si la plantilla de la UPC, la UB o la UAB estan als cinquanta-set, cinquanta-vuit anys; és que d'aquí a poc se'ns jubilarà la majoria de professorat. Ara que veig el senyor Tremosa aquí, que, a part de ser conseller, està amb mi a la ponència de llei de la ciència..., i ens ho expliquen, els rectors que han anat compareixent. Tenim un problema d'envelliment de les plantilles. Per què no accepten la nostra esmena, que és fer un pla de xoc? Per què? No han acceptat les nostres esmenes, ni la del finançament ni el pla de xoc, ni tan sols una transacció. Quan, a més a més, la nostra esmena del finançament el que diu és *exactament*, fil per randa, el que proposava el pla nacional per a la societat del coneixement, que tots aquí molt contents i molt feliços el vam signar al maig del 2020. I, què ha passat amb aquest pla nacional? Doncs que no es compleix, com tantes coses que passen en aquest Parlament i que s'aproven. Quin greu, perquè aquell maig del 2020 hi havia no només els grups parlamentaris; hi havia les universitats, els agents socials i econòmics, els centres tecnològics, les cambres de comerç. I no li fem cas, i no m'han acceptat les esmenes.

Doncs escolti'm, no passa res, nosaltres hi votarem a favor. Perquè creiem que sí, que el català ha d'estar en tots els estaments de la societat, també a la universitat, però no excloïm les altres llengües. I, sobretot, no obviïm que tenim reptes a la universitat, i un dels nostres reptes és l'atracció de talent. Si ens tanquem en nosaltres mateixos perquè tot sigui en català, que és el que diu una de les transaccions que s'ha fet amb la CUP, ull, que creiem clarament que estem perdent competitivitat.

I escolti'm, senyora Sabater, n'hi ha alguns que no van a fer pollastres a la universitat. Ahir el que va passar a la Pompeu Fabra és que hi havia una fira d'entitats. Tothom té dret a anar a una fira d'entitats i a mostrar el que és; m'agradarà més o m'agradarà menys, però el que no podem permetre a la universitat ni enlloc, però sobretot a la universitat, que és la catedral del diàleg, del coneixement, del respecte, és

que hi hagi violència per part de ningú contra aquell que pensa diferent. Això no ens ho podem permetre. I des d'aquí hauríem de ser els primers que ho condemnéssim quan això passa, sigui qui sigui el que agredeix, sigui el que sigui el que és agredit. Violència zero a la universitat i a la societat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, tenen ara, a continuació, la paraula els grups parlamentaris per fixar la seva posició. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, senyors diputats... Las palabras, los silencios, las omisiones tienen consecuencias. Calificativos como «extrema derecha», «fascistas», «nazis», «totalitarios», «machistas», «xenófobos» apuntan, señalan y provocan, finalmente, situaciones como la que tuvieron que vivir los jóvenes de S'Ha Acabat! ayer, perpetradas por totalitarios, separatistas y de extrema izquierda. Ánimo, jóvenes de S'Ha Acabat! (*Alguns aplaudiments.*)

Esta moción de Junts es la antítesis de la esencia de la universidad; es otro intento más de blanquear la grosera campaña de la entidad privada hipersubvencionada Plataforma per la Llengua y que consiste –ha estado diseñada por la *consellera* Geis, con el beneplácito de los rectores, de algunos rectores– en delatar a profesores que utilizan el castellano cuando un alumno así lo solicita. Esta moción es un nuevo atentado en contra del espíritu universal, abierto, crítico, tolerante, constructivo que constituye la esencia verdadera de la universidad.

Es una soez vulneración de la libertad de cátedra y del principio de autonomía universitaria, que son dos principios fundamentales que evitan condicionamientos y restricciones gubernamentales.

Además, es un repelente, esta moción, para que muchos estudiantes del resto de España y extranjeros con dominio de castellano rechacen elegir Cataluña como destino para estudiar sus grados y sus másteres. ¿Dónde está esa internalización que tanto cacarean?

Esta moción, además, es una diatriba, un panfleto falaz contra el uso normal del español como lengua propia en Cataluña, como lengua oficial en Cataluña también, contra el derecho de ser educado en español en todo el territorio nacional. Se lo voy a demostrar con tres argumentos rápidamente. Primero, el acuerdo de los rectores de incrementar el número de clases en catalán hasta el ochenta por ciento ni respeta la realidad sociolingüística de Cataluña, que en un cuarenta y ocho por ciento es catalanoparlante y un cincuenta y dos por ciento es castellanoparlante, ni respeta el marco jurídico, ya que, según el Tribunal Constitucional, es doctrina consolidada que el uso normal del catalán no le otorga carácter preferente de primacía de esta lengua sobre el castellano en el territorio de la comunidad autónoma.

Junts se empeña en imponer porcentajes de clases en catalán en la universidad, pero tienen la desfachatez de decir que la lengua no va de porcentajes, como lo hemos oído aquí en muchas ocasiones, cuando no quieren acatar la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que establece que el español es lengua vehicular en educación en porcentajes no inferiores al veinticinco por ciento.

Dos. La lengua catalana goza de muy buena salud en su uso social y académico. Usted, señora Toronjo, como marcan los cánones separatistas, es experta en usar la lengua como un arma arrojadiza y en la victimización. Desde hace unos meses, les ha dado a los grupos separatistas vendernos la idea, la teoría de que la lengua catalana está en peligro de extinción, basándose en la tergiversación de unos estudios de vitalidad y peligro de las lenguas, de desaparición de las lenguas, que hizo la UNESCO, y en una interpretación interesada de l'Enquesta d'usos lin-

güístics de la població, según la cual solo el treinta y seis por ciento de catalanes tienen el catalán como lengua habitual. Pues bien, aplicar al catalán la teoría de que, por debajo del treinta por ciento del uso social de una lengua, esta se encuentra amenazada es torticero, inmoral e injusto. Lo que dicen los criterios de la UNESCO realmente, en realidad, es que el catalán no corre ningún peligro en absoluto, puesto que lo habla el noventa y cinco por ciento del grupo étnico-lingüístico o la población de referencia, es decir, los 2 millones de personas que tienen el catalán como lengua materna.

Tres. En el anterior Pleno, la señora Palacín –no está aquí presente– se congratulaba (*veus de fons*) –sí, perdón, perdone– porque muchos de los votantes de su formación e incluso de otros partidos separatistas hablaban habitualmente el español en su vida normal, obteniendo también el aplauso, el asentimiento de la bancada separatista. Sin embargo, la semana pasada el diputado de Junts, el señor Vergés, dijo en una comisión de agricultura que votaba en contra de una propuesta de VOX, con la que compartía muchísimos puntos de vista, porque estaba escrita en español. Por sus frutos los conoceréis.

En conclusión, el objetivo de esta moción es dar una nueva vuelta de tuerca a la *normalització*, nombre amable para colarnos la imposición lingüística, cuyo fin siempre ha sido sustituir al español –no nos engañemos–, obligar a la mayoría de catalanes a cambiar su español habitual por el catalán. La misma palabra «normalització» lo apunta; es decir, hablar en español es anormal. Y así, como decía Prat de la Riba, hacer del catalán un instrumento de nacionalización para colar nacionalismo a todos.

Por eso, votaremos, evidentemente, totalmente en contra.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, la veritat és que estic força més d'acord amb la moció que amb les seves intervencions, la qual cosa em preocupa. Crec que segueixen una norma d'«escrivim el que volem i diem el que ens doni la gana», i crec que això és una tècnica parlamentària bastant barroera.

Jo el primer que diria és que, cada cop que es parla de les llengües en l'educació, vostès surten aquí i diuen: «No facin de l'excepció norma, no facin d'un conflicte d'una desena de denúncies un conflicte polític nacional a Catalunya, perquè no ho és.» I després, amb cinquanta-cinc denúncies i amb cinquanta-cinc casos de conflictes que hi ha a la universitat, el partit que ostenta la conselleria d'Universitats es planta aquí a reivindicar que el català està en perill d'extinció a la universitat. Això no és seriós. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo no vaig estudiar llengües a la universitat, jo vaig estudiar ciències. No sé si ha canviat molt, la universitat, però el percentatge de català a la meua carrera, que era Ciències Ambientals a la Universitat de Barcelona, era altíssim. Jo és que no recordo si hi va haver algun professor que fes classes en castellà. I no recordo ni tan sols que hi hagués professors que ens les fessin en anglès. No sé si això ha canviat molt, però, veient les dades, crec que no ha canviat gaire.

Què vull dir amb això? Que no fem de les excepcions normes, que siguem capaços de construir una política lingüística coherent, que doni un pes central evident al català a les universitats. El català no és una llengua per estudiar a primària i a secundària; el català ha de tindre múltiples usos també: en les transferències de coneixement, també quan fem ciència, també quan fem investigació, quan fem docència universitària. Evidentment que també. Però no busquem fer de l'excepció norma i fer de la llengua conflicte en espais on el conflicte és minoritari. Siguem capaços de

dissenyar instruments de foment de l'ús del català a les universitats. Jo crec que hi ha molt marge per fer del català una llengua vehicular en la transferència de coneixement, en la investigació.

Jo només he publicat un article. Jo no el vaig publicar en castellà, jo el vaig publicar en anglès; prou feina vaig tenir amb el meu nivell d'anglès a traduir-lo. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Jo mai he pogut publicar un article ni en català ni en castellà. Fem promoció, fem espais de transferència del coneixement en català. Però tampoc ens enganyem ni ens fem trampes al solitari.

El problema del català en la recerca no és precisament que hages d'escriure en castellà, és que manquen espais on poder fer recerca en català i on poder publicar en català, perquè la majoria són en anglès. Treballem aquests espais. I després, evidentment, hi ha d'haver espais normatius que garanteixin uns mínims del català a la universitat i un paper central del català a les universitats. Evidentment. I ho posa a la moció i hi estem d'acord. Però, hi insistim, creiem que hi ha molta feina de promoció de l'accés, de l'aprenentatge.

Sabem que a les universitats hi ha una situació particular, que és que hi ha alumnes estrangers, que venen d'altres països a estudiar a Catalunya. Tenim un camp de promoció del català evident i amb molt marge per treballar. Sense que això, evidentment, eximeixi la Generalitat d'establir garanties de l'ús del català a les universitats. Però creiem que el marge que hi ha no és per aquí, que els estudis donen un pes alt de més del setanta per cent del català a les nostres universitats i que, segurament, les eines que ens manquen són tota la resta.

I, per tant, nosaltres el que diríem és que compartim tota la moció. Hi ha algun punt que ens balla, hi ha algunes intervencions que ens ballen, però que no ens convertim i no convertim el Parlament en un espai de conflicte a les universitats. Donem eines, donem recursos per reforçar l'ús del català. Siguem exigents també en l'ús del català amb les universitats, però no fem de l'excepció norma i no busquem conflictes on, de moment, no els tenim. Treballem per cohesionar, per donar pes al català i a fer feina també en recerca i en innovació.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Buenas tardes, *consellera*. Creo que era no sé si la diputada de la CUP –creo que sí– que le decía que..., les comentaba que esta moción le parecía floja o incluso vaga. Y yo diría que incluso está superada por el propio plan que está llevando a cabo ya su consejería.

Y, de hecho –y creo que lo he manifestado en alguna otra ocasión–, a mí me cuesta mucho este tipo de interpelaciones que se hacen ustedes mismos entre sí, y que luego traen aquí unas medidas y unas propuestas que, además, insisto, están superadas ya por los propios planes que ha anunciado la consejería. Y es que usted, señora Gais, nos ha anunciado un plan de fortalecimiento del catalán en el sistema universitario, que me imagino que va en la línea de lo que marca el punto 4 de esta moción, pero que va más allá de los puntos que se citan en esta moción.

Usted nos ha dicho, por ejemplo, que quiere que el ochenta por ciento de las clases de los grados universitarios se impartan en catalán. (*Pausa.*) Me dice que no. Usted, si quiere, me lo aclara, porque han salido varias noticias al respecto después de declaraciones que había hecho usted. Y la verdad, que a mí me sorprendieron, porque ustedes siempre han renegado de los porcentajes. El propio señor Cambray, cuando se trata de su departamento, pues, reniega de esos porcentajes. Dice que la cosa no va de porcentajes, que la cosa va de pedagogía. Pero, sin embargo, ustedes

sí que hacen ese baremo y fijan ese porcentaje en el ochenta por ciento. Insisto que ese plan de fortalecimiento que ustedes han anunciado desde el departamento va más allá, es bastante más ambicioso que los puntos que se proponen en esta moción.

Y, además, hay más cosas dentro de este plan. Hace unos días, la interpele también en la sesión de control. Una pregunta parlamentaria, no una interpelación, en la que le preguntaba por esas delaciones que usted fomentó para que los alumnos de las universidades delataran a aquellos profesores que, según usted, se saltaban el plan docente e impartían las clases en castellano. Yo me pregunto si eso también va en sentido contrario, es decir, ¿usted también se va a poner igual de exigente cuando el plan docente marque que el idioma es el español y, sin embargo, cambien a catalán? Pregunto –pregunto–, porque no me queda muy claro, porque siempre la oigo hablar en el mismo sentido.

Tampoco entiendo mucho que ustedes tengan que montar este sistema de persecución, señalamiento y acoso a los profesores universitarios, cuando ustedes proclaman a los cuatro vientos que toda la comunidad educativa está de acuerdo con el monolingüismo y que es lo más de lo más. Entonces, no me cuadra, señora Gais. Y la verdad es que me gustaría que nos lo explicara, porque es que ustedes entran en contradicciones constantes –en contradicciones constantes.

Y creo que ustedes están haciendo un flaco favor, primero, al prestigio de las universidades catalanas, con esta obsesión suya que tienen; segundo, a la atracción de alumnos extranjeros. Algunos de estos alumnos, por no decir la gran mayoría, son vitales para la supervivencia de muchos de los másteres que se ofertan. Pero es que a ustedes parece que les da igual, esto no les importa; ustedes están con su cerrazón y de ahí no los sacan. Yo creo que ustedes, al final, lo que van a conseguir es tener cada vez una Cataluña más pequeña, una Cataluña cada vez más cerrada y una Cataluña cada vez más aislada.

Sinceramente, creo que se están equivocando y creo que, además, la muestra son precisamente todas estas encuestas, todos estos datos que estamos obteniendo en los últimos meses, en los que se demuestra que el uso social del catalán entre los jóvenes es cada vez menor. Hagan reflexión, piensen por qué, porque es que ustedes son los responsables de eso, y creo que deberían empezar a replanteárselo.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Anna Torrentà.

Anna Torrentà Costa

Bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Bé, com veuran, en el que diré no excloc les altres llengües, tampoc el castellà. Tampoc soc professora d'universitat. Als quaranta-nou anys torno a ser alumna de la universitat. Suposo que també servirà la meua intervenció.

Des del Grup d'Esquerra Republicana votarem positivament aquesta moció. Volem que el català segueixi sent la llengua que marqui la major part dels plans docents en graus i màsters, així com també la llengua de les pròpies universitats, enteses com a institució en aquest país, avançant també en el conjunt dels Països Catalans.

Hem de donar molt valor al fet que va costar molt sacrifici que el català estigués present a les institucions d'educació superior. I, sobretot, recordar que el català és una llengua que, malgrat no tenir un estat propi al darrere, és present a cent cinquanta universitats d'arreu del món, que acullen un nombre important d'estudiants estrangers cada any. Però sabem que, tot i ser una de les setanta-nou llengües en el món considerades acadèmiques, la seva presència a les classes universitàries continua sent un repte. Reptes com la internacionalització, la captació de personal do-

cent i investigador de fora i la falsa idea d'una jerarquia del castellà envers el català tensionen la promoció del seu ús.

Per tal de fer front a això i blindar els drets lingüístics de docents i estudiants, i seguint els principis de transparència i seguretat lingüística, abans de la matriculació ja es coneixen les llengües de docència de cada assignatura, que no poden ser modificades durant el curs i que després troben peticions d'estudiants de classe. S'ha de vetllar perquè les persones que venen d'Erasmus o Prometeu a les universitats catalanes puguin seguir les classes a partir d'un sistema d'acollida on s'ofereixin classes gratuïtes de català amb el suport de les universitats. La clau és que puguin entendre la llengua perquè la classe pugui ser donada en català, tot i que a l'hora d'expressar-se ho puguin fer en la llengua oficial de la seva elecció.

En definitiva, no es demana res més que el compliment dels plans docents de les assignatures pautades en català. I, al mateix temps, cal fer campanyes públiques de sensibilització i formació per fomentar l'ús social del català entre el jovent que acoïllim.

I tenim més dades: en l'informe que es va presentar dimarts passat sobre el marc sociolingüístic per promoure el pacte nacional per la llengua, en l'estudi de graus s'incrementa de forma moderada l'ús de terceres llengües, com l'anglès, i en el cas de màsters, l'ús de les llengües franques o llengües de comunicació més àmplies..., el creixement és considerable, en detriment del català.

Sabem de la importància de trobar l'equilibri entre la internacionalització dels graus, màsters i doctorats i la consolidació del català en aquests. Tot i que tenen en gran part l'anglès com una llengua franca, tant per la rellevància acadèmica com per l'oferta de les pròpies universitats, sabent que la llengua no pot ser un obstacle en la recerca i el coneixement, hem de seguir generant un model propi, on s'equilibri l'ús de les llengües franques acadèmiques amb el repte del predomini de la llengua catalana en els usos institucionals, administratius i docents.

En definitiva, hem de seguir cuidant el català com a llengua acadèmica dels estudis superiors en el nostre país i, a la vegada, seguir enfortint l'excel·lència i la internacionalització de les nostres universitats. I això només ho podem fer amb l'assoliment d'una república catalana on la llengua formi part del projecte de país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Bé, com hem vist, aquells que parlen de llibertat, que actuen com l'extrema dreta, que apliquen inclús l'aparell repressiu i que intenten, dia rere dia, dividir la societat, una societat cohesionada, no ho aconseguiran; perquè sí, defensem el català, però també defensem el multilingüisme i unes universitats i un sistema de recerca obert al món en l'àmbit internacional.

Perquè l'única fractura que provoquen és aquella que vam veure, com dèiem, ahir, que pretenen utilitzar políticament i que danya l'autonomia universitària i, evidentment, els estudiants i el seu professorat. I crec que això ens ha de portar a una reflexió profunda avui a tots els representants polítics d'aquesta cambra. I és que em sembla intolerable assistir a un campus universitari, quan estem en el Ple del Parlament de Catalunya, per buscar i per increpar en el marc del conflicte.

Per acabar, donant resposta a alguns dels companys i a les seves intervencions: al company Lucas Ferro, crec que tenim la mateixa edat i crec que la universitat sí que ha canviat molt els darrers anys, i el convido a que puguem anar-hi a veure-ho.

Per altra banda, pel que fa als companys dels comuns..., perdó, pel que fa als companys de la CUP, hem incorporat aquestes esmenes, amb aquestes transaccions

que permeten la millora en el text i que alhora enriqueixen aquest pla per a l'enfortiment del català.

I, en darrer lloc, referent a la intervenció de la diputada Romero, del Grup Socialistes, compartim part de les preocupacions. Lamento que no faci memòria sobre les propostes que hem presentat des de Junts per Catalunya sobre la societat del coneixement, sobre l'increment de la inversió, sobre el traspàs de beques, sobre les taxes universitàries, la recerca, l'atracció del talent, etcètera. Sí que celebro que condemnin la violència, i m'agradaria també que ho fessin sobre la violència que hi va haver l'U d'Octubre.

I li agafo el guant. Per acabar, li agafo el guant. (*Veus de fons.*) Perfecte, li agafo el guant, i ho faig... L'envelliment de les plantilles. I ben aviat presentarem una moció amb aquest pla de xoc, que ens interpellava, i ho farem, en primer lloc, demanant eliminar la taxa de reposició per plaça pública a la que el seu Govern, *el Gobierno más progresista de la historia*, s'ha negat.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, señora presidenta. Para..., dos cosas: una, para pedir votación separada de todos los subpuntos del punto 15, de los cuatro subpuntos, que es el..., de la moción número 23, del punto del orden del día número 23, y que se lea cada uno de ellos antes de la votación. Y, además, quería pedir votación secreta, basándome en el artículo 99 del Reglamento y 101. No hace falta que lo hiciéramos por papeleta y nos valdría con votación electrónica secreta, si algún otro grupo lo apoya y se vota por este Pleno.

La presidenta

Sap perfectament que l'article 99 diu que han de ser dos grups parlamentaris. Tots els grups han fet exposició del seu sentit de vot. Però, tot i així, hi ha algun altre grup que vulgui sol·licitar la votació secreta? (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Nosaltres ens sumariem a aquesta petició si té a bé considerar el Grup Mixt com a grup vàlid per presentar aquesta petició.

La presidenta

Podria esgrimir el 32.2 de l'article del Reglament, com sap, però estem parlant de neutralitat institucional, afecta la meua persona. I, per tant, accepto aquesta sol·licitud que fa el Grup de Ciudadanos.

Per tant, el que entenc que han afegit a la votació secreta és votació separada de cada un dels punts i, a més a més, amb lectura prèvia abans de cada vot. Molt bé.

Estava a punt de dir que, acabat el debat, procediríem a la votació dels punts que hem substanciat aquesta tarda. Són els punts 23 a 26 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques (continuació)

302-00097/13

Per tant, començarem votant el punt 23 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques. Votem, en primer lloc, els punts 5, 9, 10.a 10.b i 10.d.

Comença la votació.

Aquests punts no han estat aprovats amb 18 vots a favor, 78 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 10.c.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat amb 18 vots a favor i 110 vots en contra.

Votem ara el punt 11.a.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat amb 7 vots a favor, 89 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 39 vots a favor i 89 vots en contra.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 39 vots a favor i 89 vots en contra.

Votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 7 vots a favor, 89 vots en contra i 32 abstencions.

Li demano al secretari que procedeixi a la lectura del punt 15.a.

El secretari primer

«El Parlamento de Cataluña reprueba su presidenta, Laura Borràs, por la falta de neutralidad demostrada en el ejercicio de sus funciones de dirección de los debates.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 58 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem ara el punt 15.b. Perdó, procedeixi a la lectura, primer.

El secretari primer

«Por mentir a los diputados en el caso de la retirada del escaño al señor Juvillà.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 58 vots a favor i 70 vots en contra.

Llegeixi, si us plau, el punt 15.c.

El secretari primer

«Por acudir a una manifestación en la avenida Meridiana de Barcelona, contrariando las disposiciones del Govern en cuanto al nuevo emplazamiento en que debería llevarse a cabo.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 57 vots a favor, 70 vots en contra i 1 abstenció.

Llegeixi, si us plau, el punt 15.d.

El secretari primer

«Por degradar y comprometer al Parlamento de Cataluña compatibilizando la presidencia de esta institución con su participación en otros órganos de supuesta representatividad de los catalanes como el llamado “Consell de la República”, que supone la impugnación del sistema institucional del Estado autonómico que legitima a este Parlamento y a la Generalitat de Catalunya.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat amb 50 vots a favor, 70 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha quedat aprovat amb 50 vots a favor, 78 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral (continuació)

302-00099/13

Passem al punt 24 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral. Comencem votant el punt número 1, el seu encapçalament, els punts 1.a, 1.b i 1.e.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 70 vots a favor i 58 vots en contra.

Votem ara el punt 1.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 40 vots a favor, 58 vots en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 1.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 117 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 1.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 110 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 1.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 103 vots a favor, 12 vots en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 117 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 104 vots a favor, 7 vots en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 117 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 110 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.

Votem, finalment, el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 110 vots a favor, 11 vots en contra i 7 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge (continuació)

302-00100/13

Passem al punt 25 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge. Votem, en primer lloc, els punts 6, 7, 8 i 9.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 15 vots a favor, 50 vots en contra i 63 abstencions.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats amb 78 vots a favor i 50 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca (continuació)

302-00102/13

I, finalment, votem el punt 26 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca. Comencem votant els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 110 vots a favor, 12 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 78 vots a favor, 18 vots en contra i 32 abstencions.

I, finalment, votem la resta de lletres del punt 4.

Comença la votació.

La resta ha quedat aprovat amb 110 vots a favor i 18 vots en contra.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i dos minuts.